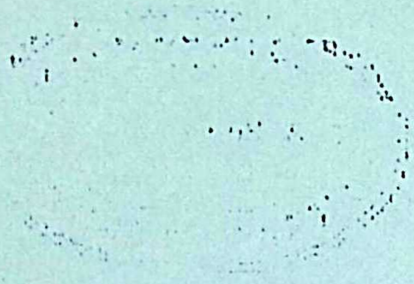
பழந்தமிழ்க்கொள்கையே சைவசமயம்

மறைமலையடிகள்.

ஓம்

பழந்தமிழ்க்கொள்கையே சைவசமயம்

SAIVISM THE TAMILS' ANCIENT RELIGION

பல்லாவரம்

பொதுநிலைக் கழக ஆசிரியர்

மறைத்திருவாளர் சுவாமி வேதாசலம் என்னும்

மறைமலையடிகளால்

SWAMI. VEDACHALAM

இயற்றப்பட்டுப்

பல்லாவரப்

Pallavaram

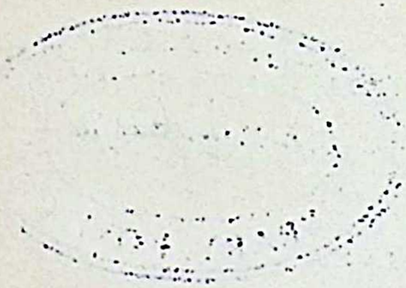
பொதுநிலைக்கழக நிலையத்தின்கண் உள்ள

டி. எம். அச்சுக்கூடத்திற்

பதிப்பிடப்பட்டது.

April, 1930.

விலை ஒருரூபா பன்னிரண்டணா.

5-2

ஸ்ரீலஸ்ரீ சுவாமி வேதாசலம் என்னும் மறைமலையடிகள்,
பொதுநிலைக்கழக ஆசிரியர்.

5-2

PREFACE

The first part of the following treatise was read as Presidental Address at the All South India Saiva Conference held at Cuddalore New Town, on the 16th, 17th, 18th, 19th, 20th and 21st 1929. The object of the Conference was to revive the study and practice of the oldest principles of the Saiva religion, which in recent years have greatly fallen into disuse and disrepute by being mixed up with the Puranic myths and which the modern Self-Respect movement calumniated in the most opprobrious language, without being able to discriminate between the cardinal points of Saivism and the merely adventitious ones.

In the conflict of thoughts and ethical sentiments that arose between the Tamilians of the south and the Aryans of the north who came and settled all over the Tamil country from the first century A. D., down to the fifteenth and still later, the religion of the land, that is Saivism, underwent a marked change in its outer rim, although in its centre it remained as pure as crystal and as impenetrable as a hard diamond. What is sound and true to its core, what is perfect and complete in itself, requires no change, requires no improvement. At the very dawn of Tamilian civilisation, of which we catch a glimpse through the *Thol-kappiam* the oldest Tamil work extant, we find the views about God, soul, and matter and salvation to have become

thoroughly sound and complete. As our knowledge of these facts deepens, as our ideas about their relations expand, we find the conclusions reached by our forefathers about their nature and relations, daily receiving corroborations not only from the modern biological, geological, and other scientific discoveries, but also from the philosophical views worked out and held by such eminent thinkers as William James, Bergson, Lodge, Ward and others.

While preserving the intrinsic nature and excellence of their religious system, the teachers and prophets of the Tamil country have not disdained to take from foreign cults whatever seemed to have influenced the ordinary people and whatever might be turned to good account in the light of their own religious thought. In this wise came to be added to the outer surface of the body of Saivism, simply as poetic embellishments remember, only a few Puranic myths of the northerners at first, but, as time went on, rushed in quite a multitude of them which, instead of adding to the naked beauty of the resplendent form, concealed it and even rendered it ugly in the eyes of an incautious, indolent, or an ill-intentioned looker-on. Only to the penetrating mental vision of a careful thinker, the intrinsic value of the system came to reveal itself. Others touched only its outer crust of myths, some of them believing them to be actual facts, while some others who had an inkling of reasoning spirit, turned away from them with disgust. However, one who would like to be benefited by the inestimable knowledge treasured up in the Saiva system of thought, should not render himself liable to be thus scared away by

the Aryan myths that sit at its door. Dr. G. U. Pope who did an invaluable service to the world by translating into English the Sacred Tamil poems called the Thiruvachakam of St. Manickavachakar wisely observes: "Pauranic mythology and legend is dragged in, as simple poetic embellisment designed to please the multitude"*

But the religious and philosophical ideas that are developed here in the following pages have nothing to do with such Puranic myths, for they are taken entirely from the ancient Tamil work the Tholkappiam, the only treatise extant that was composed at a time when the Aryan influence did not touch even the fringe of the Tamilian thought, when the creation of Puranic myths did not take place as yet. The age of this unique Tamil work goes back to 3500 B. C. as is shown in my work on St. Manickavachakar. The Aryans were then spreading over the north and founding colonies in the midst of the Tamils and Kolarians that existed there long before their advent.

The Tholkappiam comprises both Tamil grammar and poetics and the latter classifies the ideal activities of the ancient day Tamilians under the three categories: Love, Wealth, and Virtue. What to choose from their life for ideal representations in poetry and how to idealize them for which purpose, form the subjects of many a chapter in the third book on poetics. The life of the Tamils thus dwelt on, exhibits its gradual emergence from the life of

* *Dr. G. U. Pope's English translation of Thiruvachakam, p. XXXVI.*

the most primitive kind into that of a strikingly civilized one. Still a strong tinge of the primitive characteristics, even in the life of a highly civilized kind, cannot be explained except on the supposition that the Tamils are a people naturally very conservative in their habits and customs and that a large portion of them were then closely adhering to them even while they were adopting the elements of civilisation introduced by the best among them.

Of the many interesting subjects treated of, Love and War form the two themes that hold as prominent a place in it, as they had held in almost all famous literatures of the world. For man was born in love, was bred in love, lives in love, and passes at last into love. Care has been, therefore, taken by the author to distinguish this love from lust which is intense selfishness, which takes no thought of others and their happiness, and which is wrongly identified with the former by persons who know no more than what they sensuously feel and enjoy. The union of spirits and not the union of mere corporal matter was regarded as the result of love, by St. Tholkappiar and by a host of poets, saints and sages who followed in his footsteps. Love regenerates both mind and body; it springs from the depth of a pure mind, flows out through the body and enters again into another mind by means of another body and blends the two minds into one. This mortal body serves only as an indispensable instrument for bringing about this intimate union of two pure spirits. When such a superior kind of love springs up from a mind and flows over sweeping before its irresistible and dignified march, all the

inferior and harmful kinds of desires and passions, it goes not towards one mind alone, although it runs into one fitting centre for filling it up with its essence, but it goes into each and all and drenches them in its wholesome element, in varying degrees according to their deserts. Many as are the forms and degrees of love, the highest, the greatest and the sublimest manifestation of it occurs only at the junction of an youngman and a woman accomplished in all ideal qualities. In its immeasurable height and depth no other form of it can bear comparison with it. The man becomes the idol of her heart, while the woman occupies his inner sanctuary, at whose altar he will never hesitate to make any sacrifice that may be required of him. Thus the two come to acquire the virtue of leading a life for the other, a virtue, as it grows, makes its possessor identify his or her interests with the interests of the righteous.

From this form of the purest spiritual love, arises the necessity of acquiring wealth, not for filling his own wants, not for securing comforts and pleasures for his own self, but for keeping the object of his adoration, the offsprings of their love-union, the kith and kin of his heart, in unmixed happiness and comfort. As the circle of those, whom he is thus bound by love and not by mere duty to support, widens, as the number of those who lie under his protection increases, ambition for wealth, power and distinction also increases, and this exercises his intelligence utmost and calls forth the play of all the innate powers of his mind. There can be no a greater incentive to stimulate the intellectual energies of man, and nothing can induce him to

display his formidable heroic deeds more, than what offers him a stout resistance to the achievement of his objects. This consideration naturally leads the author to bring in the topic of war; since war is the only perilous kind of resistance and obstacle that a man of the highest responsibilities meets with in the path of his ambitious life.

And lastly, when success has brought home to his mind, and to the mind of his partner, how full of cares, troubles, and untold miseries this earthly life is, to what great agony both the mind and body of a numberless beings human and animal are subjected, by a few who seek their ease, comfort and happiness, the man and the woman, jointly direct their thoughts to the attainment of a bliss unattended by misery. Thus a fresh regeneration of their life commences in the purely spiritual atmosphere in which the aroma of divine love emanates from God, according to Tholkappiar, the ever resplendent intelligent principle, exhilarates their mind and transmutes their human love into divine.

It is remarkable that in emphasizing the importance of turning their mutual human love to the love of God, the married couple is advised by our St. Tholkappiar to strive after it conjointly. From this it appears that, at the time of Tholkappiar, the life of celibacy and asceticism was quite unknown. Even in the north it came into vogue only after the rise of Buddhism and Jainism. In the pre-Buddhistic, that is, in the Vedic period, the life of the Aryan householder and the Aryan sage was similar to that of the Tamilian, but with this difference that, while in the former mere

carnal pleasures reign supreme, in the latter an ideal and chaste love cast around its sweet and mellow light.

On all these points I have expatiated to the best of my lights and have shown how the principles of life laid down 5000 years ago by St. Tholkappiar in his immortal Tamil work Tholkappiam, are in striking and wonderful harmony with the truly physical, moral, intellectual, and religious requirements of advancing modern civilisation. It is a great pleasure to me to acknowledge my gratitude to the whole modern Tamil world who, with but one strange exception, appreciated this my humble contribution to modern Tamil literature and spoke and wrote of it in very high terms. To the strange critic also, who is the type of the unprogressive conservative section, I express my grateful feelings for having given me an opportunity to defend my position more strongly than before, in the second and concluding parts.

Pallavaram,
The Sacred Order of Love,
30th April, 1930.

VEDACHALAM.

ஓம்

பழந்தமிழ்க் கொள்கையே சைவசமயம்

பண்டை நாகரிக மக்கள்

இந்நிலவுலகம் எங்கணும் இருந்து உயிர் வாழ்ந்து வருகின்ற பலவேறு மக்கட் கூட்டத்தாரிற், பண்டைக்காலந் தொட்டு நாகரிகம் உடையராய் வாழ்ந்து வருவோர் மிகச் சிலரேயாவர். அச்சிலராவார்: எகுபதியர், பாபிலோனியர், சாலடியர், அசிரியர், யூதர், சினர், பாரசிகர், ஆரியர், தமிழர், மெக்சிகர், பெருவியர் என்பவரே யாவர். இவருள் எகுபதியர் பாபிலோனியர் சாலடியர் அசிரியர் யூதர் என்னும் ஐம்பெருங் கூட்டத்தாரும் இவ் இந்திய நாட்டுக்குப் புறம்பே மேற்கெல்லையில் உள்ள நாடுகளில் இருந்தோர் ஆவர்; சினர் பாரசிகர் ஆரியர் என்பார் இவ் இந்திய நாட்டுக்கு வடக்கிலுள்ள மேருமலைப் பக்கத்திருந்து தெற்கும் மேற்குங் கிழக்குஞ் சென்று ஆங்காங்குக் குடிபுகுந்து வைகினோ ராவர்; தமிழர் என்பார் வடக்கே இமயமலையிலிருந்து தெற்கே கடலில் அமிழ்ந்திப் போன குமரிநாட்டின் எல்லை முடிய இருந்தோர் ஆவர்; மெக்சிகர் பெருவியர் என்பார் நடு அமெரிக்காவிலும் அதற்குச் சிறிது தெற்கேயுள்ள நாடுகளிலும் இருந்தோர் ஆவர். இப்பல வேறு மக்கட்கூட்டத்தாரின் நாகரிகவாழ்க்கையெல்லாம் இற்றைக்கு ஐயாயிர ஆண்டுகட்கு முன்னமே நடைபெற்றன ஆகும். இவர்தம் வாழ்க்கையின் வரலாறுகளை நாம் உள்ளபடி உணரல்வேண்டுமாயின், இவர்கள் பண்டைநாளிலே கட்டிவைத்த குவிந்த கோபுரங்களும், நிலத்தின்கீழ்ப் புதைந்த அரசன் மனைகளும், அவற்றின் சுவர்களிலுங் களிமண் பலகைகளிலும்

பொறித்து வைத்த அரசர் வரலாறுகளும், அவர்கள் இயற்றி வைத்த நூல்களுமே அதற்குக்கருவியா யிருந்து உதவுகின்றன. இவற்றின் உதவிகொண்டு இப்பண்டைமக்களின் நாகரிக வரலாறுகளை நாம் ஆராய்ந்து பார்க்குங்கால், சினர் பாரசிகர் ஆரியர் என்னும் மூன்று வகுப்பாரைத் தவிர மற்றையோரின் நாகரிக வாழ்க்கை ஏறக்குறைய ஒத்த நிலையினதாய்க் காணப்படுகின்றது.

எகுபதியர், பாபிலோனியர், சாலடியர், அசிரியர், யூதர் என்னும் மேனாட்டு நாகரிக மக்கள் வகுப்பினரில் எகுபதியரின் நாகரிகவாழ்க்கையே, ஏனை எல்லார்தம் நாகரிக வாழ்க்கையினும் மிக்க பழமையுஞ் சிறப்பும் உடையதாக நுவலப்படுகின்றது. இற்றைக்கு எண்ணாயிர ஆண்டுகட்கு முன்னமே இவ் எகுபதியர் அரசியற் றுறையிலும், ஒப்புரவு வாழ்க்கையிலுஞ், சமயவுணர்ச்சியிலும், நாடு நகரங்கள் அமைப்பதிலுந், திருக்கோயில்கள் கட்டுவதிலும், ஏனை நாகரிக மக்களெல்லாருங் கண்டு திகைக்கத்தக்க அத்தனை திறமையும் அறிவுஞ் செல்வமும் படைத்திருந்தனர் என அவர்தம் நாகரிக வரலாற்றினை நன்கு ஆராய்ந்துணர்ந்த ஓர் ஆசிரியர் (Brugsch Bey) பகர்கின்றனர். இங்ஙனம் எண்ணாயிர ஆண்டுகட்டு முன்னமே நாகரிக வாழ்க்கையில் தலைசிறந்து நின்றவராகச் சொல்லப்படுதற்கு ஏற்ற மெய்ச்சான்றுகள் வாய்த்த பண்டை நாகரிக மக்கள் எகுபதியரைத் தவிர வேறெவருமில்லை யென்பதே வரலாற்று நூலாசிரியர்களின் முடிபாயினும், எகுபதிநாட்டில் தெறல்பஃறி (Der-el-bahri) என்னும் ஊரின்கண் உள்ள அஃதாப் (Hashtop) அரசியின் கோயிற் சுவர்களிற் பொறிக்கப்பட்டிருக்கும் ஓவிய எழுத்துக் கல்வெட்டுகளில் “இவ்எகுபதியர் தென்கடலகத்துக் குமரிநாட்டிலிருந்த பாண்டி (Punt) தேயத்திலிருந்து சென்று நீலயாற்றங்கரைக்கட் குடியேறினர்”

என்பது விளக்கமாகச் சொல்லப்பட் டிருக்கின்றது.* இச் சிறந்த பழங் கல்வெட்டுச் சான்று கொண்டும், இங்ஙனமே சாலடி நாட்டின் கண் அகழ்ந்துகண்ட சாலப்பெரிய அரசன் மனைகள் கோயில்களிற் கிடைத்த களிமண் பலகைகளிற் பொறிக்கப்பட்டுள்ள வரலாறுகளாற் புலனுகுந் தமிழ்ப்பெயர் கள் கொண்டும், அவற்றோடு உடனகழ்ந்து எடுக்கப்பட்ட தமிழ் நாட்டுத் தேக்குமரத் துண்டங்கள் இற்றைக்கு ஐயா யிர ஆண்டுகளுக்கு முன் சாலடியரது ஊர் என்னுந் தலைநகரிற் கட்டப்பட்ட அவ்வரன்மனைகளிற் காணப்பட்டமை கொண் டும்,† இற்றைக்கு மூவாயிர ஆண்டுகளின் முன் இயற்றப் பட்ட விவிலிய நூற் பகுதியில் 'மயிற்றோகை,' 'அகில்' முத லான செந்தமிழ்ச் சொற்கள் காணப்படுதல் கொண்டும்,‡ ஆரிய மொழி இருக்குவேதத்தும் பழந்தமிழ்மொழித் தொல் காப்பியத்துங் காணப்படுங் குறிப்புகள் கொண்டும் நம் பண் டைத் தமிழ்மக்கள் இற்றைக்குப் பத்தாயிர ஆண்டுகளின் முன்னரேயே நாகரிக வாழ்க்கையில் தலைசிறந்து நின்றூர்க ளென்பதும், அத்தமிழ் மக்களின் வழித்தோன்றிச் சாலடி, எகுபதி முதலான மேனுடுகட்குச் சென்று ஆங்காங்குத் தமது நாகரிகவாழ்வினை நாட்டிய தமிழ்வழி மக்களே சாலடியரும் எகுபதியரும் அவர்க்கு இனமான ஏனை மேனுட்டு மக்களும் ஆவரென்பதும் நன்கறியப்படும்.

இனி, நடு அமெரிக்காவிலுந் தென் அமெரிக்காவிலும் ஏழாயிர ஆண்டுகட்குமுன் உயிர்வாழ்ந்த மக்களுந் தமிழ்

---

* See H. S. Olcott's Lecture on 'India : Past, Fresent, and Future,' and Prof. G. Rawlinson's Ancient Egypt, p. 181.

†See Z. A. Ragozin's Vedic India, pp. 305—307.

‡ Dr. Caldwell's A Co nparative Grammar of the Dravidian Languages, pp. 88. 89.

நாட்டிலிருந்து சென்றவர்களே என்பதற்கு வேண்டுஞ் சான்றுகள் புலனாய் வருகின்றன*. இங்ஙனந் தமிழ்நாட்டிலிருந்த மக்களின் வழித் தோன்றல்க ளாகவோ, அல்லதவரோடும் அவர் தம் வாழ்க்கையோடுந் தொடர்புடையராகவோ காணப்படும் இப்பண்டைமக்களின் நாகரிக வாழ்க்கையின் வரலாறுகள் அத்தனையுஞ் சிறிதேறக் குறைய ஒத்த தன்மையவாய் இருத்தல் பெரிதும் வியக்கற்பால தொன்றும்.

நாகரிகம்

நாகரிகமானது அகமும் புறமும் என இருதன்மைப் படும். அவற்றுள் அகநாகரிகமானது 'அன்பு' என்னும் நெகிழ்ந்த இயற்கையினை அடிப்படை யாகக் கொண்டு நிகழ்வது. மற்றுப், புறநாகரிகமோ 'செல்வம்' என்னும் வன் பொருளினை அடிப்படையாகக் கொண்டு நிகழ்வது. அகத்தே நடைபெறும் அன்பொழுக்கம் மேன்மேல் உரம் பெற்று வளர்தற்குப், புறத்தே யுள்ள செல்வம் உதவி செய்யும் முறையில் ஒழுகும் மக்களிடத்தே தான், அகநாகரிகமும் புறநாகரிகமும் ஒன்றோடொன்று மாறு கொள்ளாதாய் ஒருங்கொத்து, அம்மக்களுக்கு இம்மை மறுமை இன்பங்களை நிரம்ப ஊட்டி, அவர் தம்மை மங்கா நிலையிற் பொங்க வைக்கும். அவ்வாறு அகவொழுக்கமான அன்பு வளர்ச்சிக்குத் துணைபுரியாமல், உயிரினைப் புனிதப்படுத்தும் அன்பு சென்ற வழியே தான் செல்லாமல், எல்லா நிலைகளினும் மேம்பட்ட நிலைக்கண் வைகும் அன்புக்குத் தான் அடங்கி நடவாமல், தான் பெருகுதற்கு அன்பினை ஒருதுணையாகப் பயன்படுத்திக், தான் முன் செல்லுஞ் செலவுக்கு அன்பினைப் பின்செல்ல வைத்து, அன்பு நிற்றற்கு உரிய உயர் நிலையில் தன்னை ஏற்றிவைத்துத், தான் நிற்றற்குரிய கீழ் நிலையில் அன்பை இறக்கி வைத்துப், புறநாக

* See Prof. Konrod Haebler's article in Harmsworth's History of the World, from p. 5675.

ரிகப் பொருளாகிய செல்வமானது தன்னை மறந்து கூத்தாடு மாயின், அங்ஙனம் அது கூத்தாடுதற்கு இடங் கொடுக்கும் மக்களிடையே அகநாகரிகமும் புறநாகரிகமும் ஒன்றி னொன்று முரணி, அவர் தாம் இம்மை யின்பங்களையும் பெற வொட்டாமல் அவர்க்குப் பெருந்துன்பங்களை மலைபோற் பெருக்கிச், சில நூற்றாண்டுகளில் அவர் தம்மை இருந்த இட முந் தெரியாமல் மறைய வைக்கும். முன் நிற்க வேண்டிய அன்பு பின் நிற்கவும், பின் நிற்கவேண்டிய செல்வம் முன் நிற்கவும் முறை மாறினமையா லன்றோ தமிழ் மக்களோ டொத்த பழம் பெருஞ் சிறப்பினையுடைய எகுபதியர், பாபி லோனியர், சாலடியர், அசிரியர், ஆரியர், மெக்சிகர், பெரு வியர் முதலான மக்கட்பிரிவினர் அடியோடு மாய்ந்து போயப தோடு, அவர் வழங்கிய மொழிகளும், அவர் வகுத்த எழு நிலைமாட நகரங்களும் ஒருங்கே அழிந்தொழிந்தன! அவ ரெல்லாம் அவ்வாறொழியவுந், தமிழ் மக்கள் மட்டும் அன்று தொட்டு இன்றுகாறும், அவ் வுயர்நிலையினின்று சிறிது சிறிது வழுவினும், முற்றும் அற்றொழியாது, ஏறக்குறையத் தமது பண்டைச் சிறப்பின்கண் நிலை பெற்ற சான்றோர் சிலரையா யினும் இன்னும் உடையராய் உயிர் பிழைத்து நிற்கின்றனர்; அவர்வழங்கிய தமிழ்மொழியும் அம்மொழியில் இயற்றப் பட்ட அரும்பெரு நூல்களும் ஏனைப் பண்டை மொழிகளைப் போல், அம்மொழி நூல்களைப்போல் இறவாது வரவர உயிர்ப் பேறி உலவி வருகின்றன.

தொல்காப்பியம்

எகுபதியர் சாலடியர் முதலான பண்டை மக்களின் நாக ரிக முறைகளை யுணர்தற்கு அரும் பெருஞ் சான்றுகள் கிடைத் தாற்போலத், தமிழ்ப்பழமக்களின் நாகரிக வரலாறுகளை அத் துணை உறுதியாய் அறிவிக்கும்பழைய மெய்ச்சான்றுகள் கிடைத் திலாமையின் அறியாமைப் பேரிருளிற்கிடந்து துன்புற்றநாம்,

மூன்று திங்கள்காறும் ஒளி சிறிதும் இல்லாத் திணியிருளிற் கிடந்து பெரிது வருந்திய இங்கிலவுலகத்து வடமுனைக்கண் உள்ள மக்கள் அம் முழுவிருட் காலக்கழிவிற் சுடர்ந்து பேரொளி வீசி வானின்கட்டுலங்கும் புத்தப் புதிய ஒரு பெரு மின்னொளியினைக் கண்டு மகிழ்வதொப்ப, நம்முன்னோரின் அறிவுப் பெருவெளியில் அறிவொளி வீசித் திகழாநின்ற தொல்காப்பியம் * என்னும் முழுமுதல் நூலின் காண்டகு தோற்ற விளக்கத்தினைக் கண்டு களிப்பெய்துதற்கு உரியேம் அல்லேமோ! மற்றைப் பண்டை மக்களின் நாகரிக வரலாறு களை முற்றும் உணர்தற்குக் கருவியாகாமல் அவற்றுள் ஒரு சிலவே யுணர்தற்குக் கருவியாய்க் கிடைத்த அவர்தங் கட்டிடங்களும் அவற்றிற் பொறித்த கல் வெட்டுக்களும் போற் குறைபாடுடைய தன்றாய், நம் அருந்தமிழ் மக்களின் பெருந் திரு நாகரிகவரலாறு முற்றுமெடுத்து முடியக்கூறும் முழுமதி யாய் ஒளிரும் நம் தொல்காப்பிய நூலின் ஒல்காப் பெரு மாட்சியினைக் கண்டு களிக்குந் தவம் உடையேம் அல்லமோ! இற்றைக்கு ஆறாயிர ஆண்டுகட்கு முன்னமே, ஏனை நாகரிக மக்களெல்லாம் பெரும்பாலும் புற நாகரிகச் செல்வ மயக்கிற் கிடந்து தம்மையும் உணராமல் தாம் பிறவியெடுத்த நோக்கத் தையும் உணராமல் தம்மையும் உலகத்தையும் படைத்த தலை வனையும் அவன்றன் திருவுளக் குறிப்பினையும் உணராமல் வாணாளை வீணாளாய்க் கழித்த அஞ்ஞான்று, அப்புற நாகரிக மினுக்கினை அகநாகரிக அன்பொழுக்கப் பேரொளியின் முன் விளக்கமறச் செய்து, நம் முதுமக்களைப் பேரன்பாம் இன்பப் பெருக்கிற் படிவித்த ஒப்புயர்வில்லா மெய்ப்பெருந் தொல் காப்பியநூற் றெய்வமாட்சியினைக் காண்டொறுங் காண்டொ றுங் களிப்பெய்துதற் குரியம் அல்லமோ! இத்துணைச் சிறந்த

---

* இதன் கால ஆராய்ச்சியினை 'மாணிக்கவாசகர் வரலாறுங் காலமும்' என்னும் எமது விரிந்த நூலிற் காண்க.

தொல்காப்பியத் தெய்வ முதல்நூல், புற நாகரிகத்தை அக நாகரிகத்தின்கீழ் அடக்கிச், சாயம் அற்ற செல்வப் பொருளுக்கு அன்பின் எழில் துலங்கு சாயம் ஏற்றி, உயிரற்ற எற்புடம்பு போல்வதாகிய செல்வத்திற்கு அன்பென்னும் உரங்கிளர் உயிர் புகுத்திப், புற நாகரிகத்தை அக நாகரிகத்தின் வழி நடத்தி, நம் பண்டைத் தமிழ் மக்களின் ஒண்டமிழ்க் கொள்கையினை ஆய்ந்தாய்ந்து விளக்கிய அரும்பெறு வகைமையினை அடைவே சிறிது விளக்கிக் காட்டுவாம்.

இன்பமும் பொருளும் அறனும்

இந்நிலவுலக வாழ்க்கையில் மக்களெல்லாரும் அடைதற்குரிய உறுதிப்பொருள்களை இன்பமும் பொருளும் அறனும் என்னும் மூன்றாக வகுத்து அம்மூன்றும் பிரிவின்றிக் கலந்த அன்பினால் ஊடுருவி நிற்றல் வேண்டுமென்பது தெளிவிப்பார்,

"இன்பமும் பொருளும் அறனும் என்றாங்கு
அன்பொடுபுணர்ந்த ஐந்திணை மருங்கின்" (களவியல், க.)

என்று ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் அருளிச் செய்தமை பெரிதும் நினைவிற்பதிக்கற்பாலதாகும். தொல்காப்பியத்தோடொத்த பழமை வாய்ந்த இருக்கு எசுர் சாமம் முதலிய ஆரிய நூல்களினாதல், அல்லது ஏனைப்பழைய மக்களின் நூல்களினாதல், இன்பமும் பொருளும் அறனும் என்னும் இம்மூன்றும் அன்பின் வழியே அடையப் படுதல் வேண்டுமென நுவலப்படாமையினை உற்றுணர்ந்து பார்ப்பவர்க்கே, அம்மூன்றும் அன்பொடு புணர்த்து அடையப்படுதல் வேண்டுமென வற்புறுத்துரைக்குந் தொல்காப்பியனார்தம் உரைப்பொருண் மேன்மை நன்கு விளங்காநிற்கும். தொல்காப்பியனார் வழிவந்த ஆசிரியன்மாரில் தலைசிறந்தவரான தெய்வப்புலமைத் திருவள்ளுவ நாயனார்,

"அன்பின் வழிய துயிர்நிலை அஃதிலார்க்கு
என்புதோல் போர்த்த உடம்பு" என்றும்,

"அன்பும் அறனும் உடைத்தாயின் இல்வாழ்க்கைப்
பண்பும் பயனும் அது"

என்றும் அருளிச் செய்தமையும், அவர்க்குப் பின் வந்த சைவ சமயாசிரியரும், சைவ நாயன்மாரும், அவர் தமக்குப் பின் இற்றைஞான்று வரை இராமலிங்க அடிகள் ஈறாக வந்த சைவப் பெரியாரும் எல்லாம் அன்பொழுக்கத்திற்கே தலைமை தந்தமையும் ஒரு தொடர்பு படுத்து நோக்குவோமாயின், தொன்று தொட்டு இன்றுகாறும் நம்தமிழ்மக்களின் வாழ்க்கையானது அன்பொழுக்கத்தினையே அச்சாணியாய்க் கொண்டு நடைபெறுவதென்பது தெளியப்படும். இதனைச் சைவசித்தாந்த நூலாகிய திருக்களிற்றுப்படியாரும்,

"அன்பேஎன் அன்பேயென் றன்பால் அழுதரற்றி
அன்பே யன்பாக அறிவழியும் — அன்பன்றித்
தீர்த்தந் தியானஞ் சிவார்ச்சனைகள் செய்யுமவை
சாற்றும் பழமன்றே தான்"

என இறைவனை நோக்கிச் செய்யும் வழிபாடுகள் அத்தனையும் உண்மையன்பின் புற நிகழ்ச்சிகளாகச் செயற்பாலதனை வற்புறுத்தாநிற்கின்றது.

இன்பநிலை

இனி, ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் மக்களடைதற்குரிய உறுதிப் பொருள்கள் மூன்றில் 'இன்பம்' என்பதனை முன் வைத்துக் கூறிய நுட்பம் இன்னதென நாம் ஆராய்ந்தறிதல் வேண்டும். பிறவியெடுக்கும் முன் தம் விழைவு அறிவு செயல்கள் முழுதும் மறைவுண்டு துன்புற்றும், அன்னையின் வயிற்றிற் கருவாய்ப் புகுந்து பிறவி யெடுக்கின்ற காலத்து அங்கே மல நீர்ப் பைகளால் நெருக்குண்டு அகட்டுத் தீயினால் வெதும்பிப் பலவாறு துன்புற்றும், பின்னர் அன்னை வயிற்றை யகன்று பிள்ளையாய்ப் பிறந்து பல்வகை நோய்களாலுந் தம்மைச் சூழ உள்ளார் செய்யுங் கொடுமைகளாலும் பெரிது துன்புற்றும்

இங்ஙனமாகப் பிறவிக்கு வரும் முன்னே யிருந்து பிறவி யெடுத்து இளமைப் பருவத்தை எய்துங்காறும் மக்கள் எல்லாரும் படுங் கொடுந் துன்பத்திற்கு ஓர் அளவேயில்லை. இவ்வாறு துன்பத்திலேயே பழகிவரும் ஏழைமக்களாகிய நாம் இன்பத்தின் இயல்பு இன்னதென ஒரு சிறிதாயினும் பழகி யறிந்திலமாயிற் பேரின்பப்பேற்றை அடைதற்கு நம்பால் விருப்பம் உண்டாகுமோ? உண்டாகாதன்றே. எந்நேரமுந் துன்பத்திலேயே கிடந்துழலும் மக்களில் எத்தனைபேர் இவ் வுலக வாழ்க்கையினை வெறுத்து ஐயோ தம்முயிரைச் சடுதி யில் மாய்த்துக்கொள்கின்றனர்! மண்டைவலி வயிற்றுவலி இடுப்புவலி முதலிய கொடுநோய்களால் ஓவாது துன்புற்றுத் துடிதுடிப்போரிற் பற்பலர் தம்முயிரைத் தாமாகவே மாய்த்துக் கொள்ளுதலை அடுத்தடுத்துச் செய்தித்தாள்களால் அறிந்து திகில்கொள்கின்றனம் அல்லமோ! நல்வினை வயத்தாற் சுவை யான உணவுகளை யுண்டுங், கண்ணுக்கினிய பல காட்சிகளைக் கண்டும், இனிய இசைகள் அரிய விரிவுரைகள் கேட்டும், அரும்பெரு நூல்கள் கற்று அறிவு தெளிந்தும், நறுமணம் அளைந்தும், இவ்வாறெல்லாம் ஐம்புலன்களின் வாயிலாக வரும் பலதிற இன்பங்களை நுகர்ந்து மகிழ்தலினாற்றான், மக்க ளுயிர் இளமைப் பருவம் எய்தும்வரையிலாவது இந்நிலவுல கத்தே நிலவுகின்றது! நாம் பிறவியெடுக்கும் முன்னமே இறை வன் இவ் ஐம்புல இன்பங்களைத் தரும் பல்வகைப் பண்டங் களை இங்கு அமைத்து வைத்திலனாயின், நாம் ஒரு நொடிப் பொழுதாயினும் இங்கே உயிர்வாழ்தல் இயலுமோ? கூர்ந்து பார்மின்கள் அன்பர்களே! இவ்வைம்புல நுகர்ச்சிப் பொருள் களும் வாய்ப்பாக நன்கு அமைக்கப்பட் டிருத்தலினாலே தான் பலகோடிக் கணக்கான பல்வகை மக்கட் பிரிவினர்தம் உயிர்வாழ்க்கையும் இந் நிலவுலகத்தின்கண் ஆங்காங்கு நடை பெறுகிற்கின்றது.

இனி, ஐம்புல நுகர்ச்சிகளால் வரும் இன்பத்தளவில் மக்களுயிர் அமைதிபெறுங் காலம் எவ்வளவு ? பெண்மக்களாயின் மங்கைப்பருவம் எய்தும் வரையிலும், ஆண்மக்களாயின் இளமைப் பருவம் எய்தும் வரையிலுமே. மற்று, அப்பருவம் வந்த அளவிலோ, அதுகாறுங் காணக்கிடையா வேறொரு மகிழ்ச்சிக் கிடமாம் வேறொரு புது தேயத்தைக் கண்டாலொப்பப், புதியதோர் இன்ப உணர்ச்சி வரப்பெற்று அவ்வின்பத்தைப் பெறுதலில் இருவருயிரும் பெரு வேட்கையும் பெருமுயற்சியும் உடையவாகின்றன. அது வரையில் நுகர்ந்துவந்த ஐம்புல இன்பங்க ளெல்லாம், இப்போது தோன்றுகின்ற இப்புதிய இன்பத்தின்முன் நில்லாவாய், அதனிற் றாழ்ந்தவாய், அதனைப் பெறுதவழி அதனால் எக்கமுறுவார்க்குத் துன்பந்தரும் பெற்றியவாய் மாறிவிடக் காண்கின்றோம். இவ்வாறு இளமைப்பருவத்தில் ஆண் பெண் என்னும் இருபாலார்க்குந் தோன்றுவதாகிய இன்ப வுணர்ச்சியானது, அழகு அறிவு நல்லியற்கையினால் உந்தப்பட்டு எழும் அன்பின் வயமாகி ஒருவரை யொருவர் இன்றியமையாராய் ஒருங்கு பொருந்தும் ஆண் பெண் மக்களுக்கு அவ்விழுமிய காதலின்பத்தினையூட்டி, அவரது வாழ்க்கையைத் தூய்மை செய்து அதனைப் பெரிதும் பயன் படச் செய்வதாகும். இக்காதலின்ப உணர்ச்சி தோன்றுதற்கு முன்னெல்லாம் பிள்ளைமைப் பருவத்திலுள்ளார் தாந்தாம் பெற்ற ஐம்புல இன்பப் பொருள்களைத் தாந்தாமே நுகர்வதிற் கருத்துடைய ரன்றித், தம்மோ டொத்த மற்றைப் பிள்ளைகட்கு அவற்றை எளிதிற் கொடார்; தாம் நுகர்ந்து மிஞ்சிய மிச்சந் தமக்கு வேண்டா திருந்தால் மட்டும், அதனை ஏனைச் சிறுவர்க்குக் கொடுக்க ஓரோவொருகால் மனம் ஒருப்படுவர்; என்றாலுந், தாம் நுகர்ந்து கழித்த மிச்சத்தையும் பிறர்க்குக் கொடுக்க மனம் இசையாத சிறாரே உலகிற் பெரும்பாலார். இவ்வாறாகத்,

தன்னலம் ஒன்றே கருதும் பிள்ளைமைப்பருவந் தாண்டி, இளமைப் பருவம் புகுந்து, காதலின்ப உணர்ச்சி வயத்தராய் ஓராண்மகனும் ஒருபெண்மகளும் ஒருவர்பா லொருவர் மிக்க அன்பு மீதூரப்பெற்று ஒருங்கு பொருந்திய காலந்தொட்டோ, கணவனாயினான் தன்நலங் கருதுதல் விட்டுத் தன் மனைவியின் நலங் கருதுவானாய், அவட்கு வேண்டும் நகர் பொருள்களெல்லாந் தொகுத்துக் கொடுக்கும் பொருட்டு முயலும் பல்வகை முயற்சிகளால் உலகத்திற்குப் பெரிதும் பயன் படுகின்றான்; அங்ஙனமே மனைவியாயினாளுந் தன்னைப் பேணுங் கருத்தைவிட்டுத் தன் கணவனையே தன்னுயிராகக் கருதி அவனை ஓம்புதலினுந், தம் அன்பின் சேர்க்கையாற் பிறக்கும் இன்பக் குழவிகட்குத் தான் வரைந்து வைத்தவைகளை யெல்லாங் கொடுத்து அவரைக் கண்ணுங் கருத்துமாய்ப் போற்றி வளர்த்தலினும், அரு ளொழுக்க முடைய அறவோர்க்கு வேண்டுவ கொடுத்தலும் அன்பொழுக்கமுடைய அந்தணரைக் காத்தலுந் துறவினரை ஏற்று அவர்க்குத் தொண்டு புரிதலும் விருந்துவருவாரை ஓம்புதலுமாகிய அறம்புரி வாழ்க்கையிலுந் தலைநின்று இம்மண்ணுலக வாழ்க்கையினை விண்ணுலக வாழ்க்கை யெனப் புனிதமாக்கித் தானும் மிகப் பயன்படுகின்றாள். பார்மின்கள் அன்பர்களே! இங்ஙனம் ஆண் பெண் என்னும் இருபாலாருங் காதலின்ப உணர்ச்சி வயத்தராய் ஒருங்கு இயந்தமையாலன்றோ, அவர்தாமும் இன்புற்றுப் பிறரையும் இன்புறுத்திப், பிறவிக்கு வராமல் அருவநிலையில் அறியாமையால் விழுங்கப்பட்டுக் கிடந்த உயிர்கள் உருவநிலையில் தம்பாற் பிள்ளைகளாய்ப் பிறவியெடுத்து அறிவும் இன்பமும்பெறப் பேருதவிபுரிந்து அவ்வாற்றால் இறைவன்றன் அருட்செயற்கு ஓர் ஒப்பற்ற கருவியாய்ப் பயன்பட்டு வருகின்றனர். இக்காதலின்ப உணர்ச்சியும் அதற்கேற்ற அமைப்பும் மக்கள்பால் இல்லையாயின், இவ்வுலகம் எங்கே! இவ்வுலகில் நடை

பெறும் ஒழுக்கங்கள் எங்கே! யார் எவர்க்கு உறவு! யார் எவர்க்குத் துணை! எல்லாம் வெறும் பாழாய் முடியுமன்றோ? எவ்வாற்றால் ஆராய்ந்து பார்ப்பினும் இக்காதலின்பமானது உடம்புக்கு உயிர்போல்வதாய், இருள்நிறைந்த இரவில் இருளகற்றும் முழுமதி போல்வதாய்ப், புற்பூண்டுகள்முதல் நிலையியற் பொருள்களும் விலங்கு புள் மக்கள் முதல் இயங்கியற் பொருள்களும் அறிவும் முயற்சியும் பெறச் சுடரொளி பரப்பும் ஞாயிறுபோல்வதாய், அறியாமையாற் சினத்தாற் பொறாமையால் இறுமாப்பால் ஒருவரோடொருவர் அளவளாவுதல் இல்லாத மக்களை அளவளாவப் புகுத்தும் இறைவன்றன் அருள்விளக்கம் போல்வதாய் முதன்மை பெற்று வயங்குதல் கண்டன்றோ தவத்தான் முற்றுணர்வு வாய்ந்த ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் "இன்பமும் பொருளும்அறனும்" என இன்பத்தை முதல்நிலைக்கண் வைத்து ஓதுவாராயினர்.

இம்முதலாசிரியர்க்குப் பின்வந்த தமிழாசிரியர்கள், உலகியலொழுக்கத்திற்கு முற்றும் மாறான பௌத்த சமண் சமயக் கொள்கைகளாற் சிறிது சிறிது ஈர்ப்புண்டு,

"சிறப்புடை மரபிற் பொருளும் இன்பமும்
அறத்து வழிப்படூஉந் தோற்றம்போல"

என அறத்திற்கே முதல் நிலை கூறினாராயினுந், திருவள்ளுவனாரும் அறத்தை முன் வைத்துப் பொருளை அதன்பின் வைத்து இன்பத்தை இறுதிக்கண் வைத்து நூல்செய்தாராயினும், இன்பத்தை நுகர்வியன்றி அறஞ்செய்வாரையும் பொருள் செய்வாரையும் யாண்டுங் கண்டிலமாகலின், தொல்காப்பியனார் இன்பத்தை முதல்வைத்த முறையே மக்களியற்கையொடு பொருந்துவதாதல் நன்கு துணியப்படும். தமது காலப் போக்கினையொட்டித் திருவள்ளுவனார் அறத்தை முன்வைத்து இன்பத்தை இறுதிக்கண் வைத்து நூலியற்றப்புகுந்தனராயினும், இன்பத்தை வாயிலாக்கொண்டன்றி அறனும் பொருளும் நடவா

மைநன்குணர்ந்தன்றே அவர் அறத்தை இல்லறந் துறவறம் எனஇரண்டாகப் பகுத்துக்,காதலின்பத்தின் வழிப்படுவதாகிய இல்லறத்தையே முதற்கண் வைத்து நூல் அருளிச் செய்தனர். இவ்வாற்றால் ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் கொண்ட முறையே நன்முறையென்பது திருவள்ளுவனார்க்கும் உடம்பாடாதல் பெறுதும். இஃது அவர் இல்லறவியலின் முதலதிகாரத்தில்,

"அன்பும் அறனும் உடைத்தாயின் இல்வாழ்க்கைப்
பண்பும் பயனும் அது"

என அன்பை முன்வைத்து அறனை அதன்பின் வைத்துத் தெளித்தோதியது கொண்டும் இனிது பெறப்படும்.

இன்பம் அன்பினால் நிகழ்வது: கற்பு

இத்துணைச்சிறந்ததாகிய இன்பவாழ்க்கை அன்பினால் உந்தப்பட்டே நடைபெறல் வேண்டுமென முதல் ஆசிரியர் வலியுறுத்தியவாறு போலவே, தெய்வத்திருவள்ளுவரும்,

"அன்புற் றமர்ந்த வழக்கென்ப வையகத்
தின்புற்றார் எய்துஞ் சிறப்பு"

என்று உடம்பாட்டானும்,

"அன்பகத்தில்லா உயிர் வாழ்க்கை வன்பாற்கண்
வற்றன் மரந்தளிர்த் தற்று"

என்று எதிர்மறையானும் அன்பின் இன்றியமையாமையினை விளங்க வைத்தது காண்க. மதுரைக் கடைச்சங்க காலத்துக்கும் முன்னே பண்டைச்செந்தமிழ்க் காலத்திருந்த குன்றம் பூதனார் என்னும் நல்லிசைப் புலமை மலிந்த சான்றோருந் தாம் முருகவேள்மேற் பாடிய "இருநிலந் துளங்காமை" என்னும் பரிபாடலினும்,

"நான்மறை விரித்து நல்லிசை விளக்கும்
வாய்மொழிப் புலவீர் கேண்மின் சிறந்தது
காதற் காமங் காமத்துச் சிறந்தது"

என்று காதலின்பத்தின் மாட்சி தெரித்து, அவ்வின்பநுகர்ச்சி

இறைவனது தன் பரங்குன்றத்தின்கண் நிகழுமாற்றின் வைத்து அதனை விரித்துப்பாடினர்.

பாருங்கள் அன்பர்களே! உலகிய லொழுக்கத்திற்கும் இறைவன் திருவடிப் பேற்றிற்கும் ஆணிவேர்போல் இருப்ப தாகிய இவ் இன்பவொழுக்கமானது மெய்யன்பின் வழி நடக்குமாயின் அப்போதுதான் அது 'காதலின்பம்' என உயர்த்துப் பேசப்படுமென்பதும், அஃது அங்ஙனம் அன் பின்வழி நடவாதாயின் இழிந்த காமம் என இழித்துப்பேசப் படுமென்பதும் நம் செந்தமிழ்த் தெய்வ ஆசிரியர் எல்லார்க் கும் ஒத்த முடிபா யிருக்கின்றன. ஏனென்றால், ஓராண்மக னும் ஒரு பெண்மகளுந் தம்மில் ஒருவரை யொருவர் உயிர் போற் கருதி நிரம்பிய அன்பால் ஒழுகினாலன்றிப், பெண்பா லார்க்குக் கற்பொழுக்கம் நிலைபெறாது; கற்பொழுக்கம் நிலை பெறாதாயின் நன்மக்களைப் பெறுதலும் உளதாகாது; உலகில் ஒருவரோ டொருவர் அமைதியாயிருந்து வாழாமற் பகைமை யுஞ் சினமுங்கொண்டு அல்லல் உழப்பர்; அதனாற் றெய்வ நம்பிக்கையுந் தெய்வவணக்கமும் இல்லையாய்ப் போம்; எங்குங் குடியுங் கொலையுங் கொடுமையும் மலிந்து மக்கள் வாழ்க்கை யானது சின்ன பின்னமாய்ச் சிதறிவிடும். இத்தகைய குடி கே டானசெயல் ருஷியா முதலானமேனடுகளிற்பரவி அங்குள்ள மக்களை நினைப்பினுங் கொடிய துன்பத்திற் படுத்துத் தேய்த்து வரும் நிலையினைச் சிறிதாயினும் அழுந்தியறியவல்லார்க்கே, நம் செந்தமிழ்த் தெய்வ ஆசிரியர் வற்புறுத்திச் சொல்லிய காத லின்ப வாழ்க்கையின்விழுப்பம் புலனாகாநிற்கும். மற்றுக்,காத லன்பின்வயமாகி மணங் கூடினார்க்கோ ஒருவரைவிட்டுப் பிற ரொருவர்மேல் உள்ளஞ் செல்லாதாகலின், அவர்க்குக் கற் பொழுக்கந் தானாகவே நிலைபெறும்; அவர்க்குக் கற்பொழுக் கத்தினைக் கற்பிக்க வேறெவருமே வேண்டப்படார். அவர், தாம் காதல்கொண்ட அன்பரையன்றிப் பிறரெவரையுங் கருத

மாட்டாமையால், தம் கருத்தறியாமல் தம்மைப் பிறரொரு வர்க்கு மணம் புகுத்த எவரேனும் முனைகுவராயின், அவர்க் குத் தமதுள்ளக் கருத்தைப் புலப்படுத்தித் தமது கற் பொழுக் கத்தினை நிலைநிறுத்திக்கொள்வர்; அதுவும் வாயாதாயின் தம துயிரையே துறப்பரன்றித் தமது கற்பிற் சிறிதும் வழுவார்; தம்காதலர் இறந்துபடின் தாமும் உயிர் தாங்கார். இத் தன் மையராகிய பண்டைத் தமிழ் மாதரின் கற்பொழுக்க மாட்சி யினைப், பழந்தமிழ் நூல்களிற்போந்த சில பாட்டுகளை எடுத் துக்காட்டி விளக்குதும்: முதலிற் கலித்தொகை என்னும் அரிய சங்க நூலிற் காணப்படும் ஒரு செய்யுளை இங்கெடுத் துரைப்பாம்:

'' சுடர்த் தொடீஇ! கேளாய்! தெருவில் நாம் ஆடும்
மணற் சிற்றில் காலிற் சிதையா அடைச்சிய
கோதைபரிந்து வரிப்பந்து கொண்டோடி
நோதக்க செய்யுஞ் சிறுபட்டி மேலோர்நாள்
அன்னையும் யானும் இருந்தேமா, இல்லிரே!
உண்ணுநீர் வேட்டேன் எனவந்தாற், கன்னை
அடர்பொற் சிரகத்தால் வாக்கிச் சுடரிழாய்
உண்ணுநீர் ஊட்டிவா வென்றாள், எனயானும்
தன்னை யறியாது சென்றேன் மற்றென்னை
வளைமுன்கை பற்றி நலியத், தெருமந்திட்டு
அன்னாய் இவனொருவன் செய்ததுகாண் என்றேனா,
அன்னை யலறிப் படர்தரத், தன்னையான்
உண்ணுநீர் விக்கினான் என்றேனா, அன்னையுந்
தன்னைப் புறம்பு அழித்து நீவ, மற்றென்னைக்
கடைக்கண்ணாற்கொல்வான்போல் நோக்கி நகைக்கூட்
செய்தான் அக்கள்வன் மகன் '' [டஞ்

தன்னைப் பிறனொருவனுக்கு மணம் பொருத்தக் கருதித் தன் பெற்றோர் செய்யும் ஏற்பாடுகளைக் கண்டு திகில் கொண்

டவளான அழகு மிக்க ஒருகற்புடை மங்கை, தான் ஒருவன் மேற் காதல்கொண்டிருக்குங் குறிப்புத் தன்தோழிக்குப் புலனாம்படி சொல்லுதலை இச்செய்யுள் எடுத்தியம்புகின்றது. இதுகேட்டுத் தன் தலைவியின் காதற்குறிப்பறிந்த தோழி அவடன் பெற்றோர்க்கு அதனை அறிவித்து அவள் காதலித்த இளைஞனுக்கே அவளை மணங்கூட்டுவள். இதனை 'அறத்தொடு நிற்றல்' என்பர் பொருளிலக்கணத்தில். இச்செய்யுட்பொருள் வருமாறு:-

"விளங்கா நின்ற தொடியணிந்த தோழீ! என்மனத்துள்ளதனைக் கேட்பாயாக! தெருவிலே நாம் மணலாற் சமைத்து விளையாடுஞ் சிறிய வீட்டினைக் காலால் எற்றி அழித்தும், நமது கூந்தலிற் செருகிய பூமாலையை அறுத்தும், வரிந்த நமது பந்தினை எடுத்துக்கொண்டோடியும் நாம் மனம் நோவத்தக்க குறும்புகளைச் செய்யும் அந்தச் சிறு பட்டிப்பையன், முன் ஒரு நாள் நம் அன்னையும் யானும் வீட்டின்கண் இருந்தேமாக, எம்பாற்போந்து, 'வீட்டில் உள்ளீரே! உண்ணப்படுந் தண்ணீர்க்காக விடாய் கொண்டு வந்தேன்' என்று சொல்லிவந்து நின்றானுக்கு, அன்னையானவள் என்னை நோக்கிச் சுடரிழாய்! பொற்றகட்டாற்செய்த கரகத்தால் உண்ணு நீரை முகந்து சென்று வார்த்து அதனை அவன் பருகச் செய்துவா' என்று கூறினாள். கூறவே, யானும் அவனைப் பட்டிப் பையன் என்று நினையாமலே அன்னை சொன்னபடியே செய்ய அவன்பாற் சென்றேன்; ஆனால், அவன், வளையல் அணிந்த எனது முன் கையினைப் பிடித்திழுத்து வம்பு செய்யவே, யான் மனம் மருண்டு 'அன்னாய்! இவன் ஒருவன் செய்ததைப் பாராய்!' என்று கூவினேனாக, உடனே அன்னை அலறிக்கொண்டு என்பால் வருதலும், சடுதியில் யான் மனந்தெளிந்து 'இவன் உண்ணுநீரைப் பருகும்போது விக்கி வருந்தினான்' என்று அவன் செய்ததனை மறைத்து மொழிந்தேன்; அது

கேட்டு அன்னையும் அவன் முதுகைப் பலகாலுந் தடவினள்; அப்போது என்னைக் கடைக்கண்ணாற் கொல்வான்போல் நோக்கி, மகிழ்ச்சிக்கு ஏதுவான மனத்தைக் கள்வனாகிய அவ் விளைஞன் முன்னமே செய்தனன்; இதனை அறிவாயாக!"

பார்மின்கள் அறிஞர்களே! கற்பிற் சிறந்த இளைய தமிழ் மங்கை ஒருத்தி தன்னிளமைக் காலத்தில் நிகழ்ந்த நிகழ்ச்சி களில் வைத்துத் தான் ஓர் இளைஞன்மேற் காதல்கொண்ட மையினை எவ்வளவு நுட்பமாக, எவ்வளவு திறமையாக, எவ் வளவு மனக்கவர்ச்சியுண்டாகத் தான்கொண்ட அக்காதற் கற்பொழுக்கத்திற்குப் பழுதுவாராமற் கூறுகின்றாள்! தான் ஏதும் அறியாப் பேதைப்பெண்ணாய் இருந்த காலத்திலேயே தன் உள்ளம் ஓரிளைஞன்பால் அன்பிற் பதிந்தமையும், தான் இழைத்த மணல் வீட்டினைக் காலால் எற்றியுந் தன் கூந்தலிற் செருகிய மாலையை அறுத்துந் தான் ஆடும் பந்தினை எடுத்துக் கொண்டோடியும் அவன் தான் வருந்தத்தக்க குறும்புகள் செய்தும், அக்குறும்புகள் அத்தனையுந் தன்பால் வைத்த அன் பினாலேயே அவன் செய்தமையும், அதனால் அக்குறும்புகள் தன்மனம் நோவச் செய்தனபோற் றோன்றினும் உண்மையில் அவை தன்னை நோவச் செய்யாமையும், 'சிறுபட்டி.' என அவனைத் தான் சுட்டுஞ் சொல்லே அவன்பால் தனக்குள்ள அன்பின் அறிகுறியாதலும், விடாய் கொண்டுவந்தானெனி னும் இளைஞனை ஒருவற்குத் தான் தனியேசென்று விடாய் தணித்தல் நாணுடைய பெண்டன்மைக்கு ஏலாமையின் அன் னையுந் தானும் இருக்கக்கால் அவன் விடாய்த்து வந்தானென் றமையும், அங்ஙனம் அன்னையோடு இருந்தவிடத்தும் அன்னை யின் ஏவுதலாலேயே தான் நீரெடுத்து அவன்பாற் சென்றமை யும், அவன் தன்பால்வைத்த காதற்கிழமையால் தன்கையைப் பிடித்து வம்புசெய்யினும் அதற்கு எளிதிலே உடன்பட்டிருத் தல் அச்சமும் நாணமும் இயற்கையே வாய்ந்த தன் பெண்

டன்மைக்கு ஏலாமையின் அதற்கிசையாது தான் அன்னை யைக்கூவியழைத்தமையும், அன்னை அருகுவந்ததும் அதுபற்றி அவனை அவள் சினவாமைப்பொருட்டு 'அவன் உண்ணுநீர் விக்கினான்' என அவன் செய்த குற்றத்தை அவன்மேலுள்ள காதலால் தான் மறைத்துமொழிந்தமையும், அன்னையும் அவன் றன் எழில்நலங் கண்டு அவன் விக்குதல் பொருளாய் அவன் றன் முதுகினைத் தடவிக்கொடுத்தா ளென்றமையும், அப் போது தான் செய்ததனை ஒரு குறும்பாக நினைந்து அவன் தன்னைக் கடைக்கண்ணாற் பார்த்துச் சினந்தமையும் எல்லாம் அவ் அறிவுடைக் கற்பரசி எத்துணை நயமாகத், தன் உயர்ந்த பெண்டன்மைக்கு எத்துணை இசைவாக, இங்ஙனஞ் சின்னஞ் சிறிய பருவம் முதலே தான்கொண்ட காதற் கற்பொழுக்கம் எத்துணைச்சிறந்ததென்பது புலனாகக் கூறியிருக்கின்றாள்! அத் துணைவிழுமிய காதற் கற்புடைத் தமிழ் மக்கள் வழிவந்த நாம் இவ் வருமையினைக் கனவிலும் நனவிலும் நினைந்து நினைந்து வியக்கற்பால மல்லமோ!

இத்துணைச் சிறந்த பண்டைத் தமிழ்மாதரின் காதற் கற் பொழுக்கத்தை எடுத்துரைக்கும் இத் தனித்தமிழ்ச்செய்யுள் வழக்கும் பாராட்டற்பாலதா யிருக்கின்றது. வான்மதி மண் டில ஞாயிற்று மண்டிலங்களினும் மேலுயர்ந்து செல்லுங் கூட கோபுர மாளிகைகளைக் கற்பித்து, நேரிற் சென்று பார்த்தால் ஒரு சில குடிசைகளே யுள்ள ஓர் ஊரில் அக்கட்டிடங்கள் உள வாக மனக்கோட்டைகட்டி, அக்கட்டிடங்களின் மே லடுக்குகளில் உள்ளவராக மாதர்களை இருத்தி, அம்மாதரின் முடிமுதல் அடிகாறும் உள்ள ஒவ்வோர் உறுப்புகளையும் பற் பல செய்யுட்களால் அழகுபடுத்திப் பாடி, இங்ஙனமே இன் னும் இல்லாத பொய்களை யெல்லாம் ஏராளமாய்ப் புனைந்து கட்டிச் சொல்லும் இக்காலத்தார் செய்யுள்வழக் கெங்கே! உள்ளவற்றை உள்ளவாறே எடுத்தியம்பிச், சிறிதும் பிழை

படமெழுதிய ஓவியம் போல்வதாகிய பழந்தமிழ்ப் புலவரின் செய்யுள்வழக் கெங்கே! இவ்விரண்டிற்கும் உள்ள வேறுபாட்டினைக் கம்பராமாயணச் செய்யுளோடு இக்கலித்தொகைச் செய்யுளைச் சிறிது ஒப்பிட்டு நோக்குவீர்களாயின் ன்கறிவீர்கள். அது நிற்க.

தமிழ் மாதரின் கற்பு

இனிப், பண்டைக் காதற் கற்பொழுக்க மாதர் தங்கணவர் இறந்து பட்ட ஞான்றே, அவர்தம் பிரிவினை ஆற்றாராய் ஏங்கி உயிர்துறந்த நிகழ்ச்சிகளும் பல. இவ்வாறு நிகழ்ந்ததொரு நிகழ்ச்சியினைப் புறப்பொருள்வெண்பாமாலையிற் போந்த,

> "ஒருயிராக உணர்க உடன் கலந்தார்க்
> கிருயிரென்பர் இடை தெரியார்—போரில்
> விடனேந்தும் வேலோற்கும் வெள்வளையினுட்கும்
> உடனே உலந்த துயிர்"

என்னுஞ் செய்யுள் கூறுநிற்கின்றது. ஆசிரியர் தொல்காப்பியனுர் காலத்தில் இத்தகைய நிகழ்ச்சிகள் பல நிகழ்ந்தமையால் அவர் அவற்றிற்கு 'மூதானந்தம்' எனப் பெய ரிட்டு, அதன் இலக்கணமுங் கூறினுர். தன் காதற்கணவன் கோவலனைஇழந்த கண்ணகி பட்ட துயரினை நினைப்பிற் கன்னெஞ்சமுங் கரையு மன்றோ? அவள் தன் கணவனைக் கொலை செய்வித்த பாண்டியனுக்கு அறிவு தெருட்டிப் பதினுன்காம் நாள் தன்னுயிரினைத் துறந்து தன்கணவனுயிரோடு வானுலகுசென்ற ஆற்றருங் காட்சியினைக் குறவருங் கண்டன ரல்லரோ?

இனித், தன்கணவன் பூதப்பாண்டியன் மாய்ந்த ஞான்று அவனைப் பிரிந்த துன்பம் பொறுளாய் அவன்றன் காதன் மனைவிபெருங்கோப்பெண்டு தீப்பாயச்சென்றவழி, அவ்வாறு செய்தலாகாதென விலக்கிய சான்றோர்க்கு அவள்,

“பல் சான்றீரே! பல் சான்றீரே!
செல்கெனச் செல்லா தொழிகென விலக்கும்
பொல்லாச் சூழ்ச்சிப் பல் சான்றீரே!
அணில்வரிக் கொடுங்காய் வாள்போழ்ந் திட்ட
காழ்போல் நல்விளர் நறுநெய் தீண்டாது
அடையிடைக் கிடந்த கைபிழி பிண்டம்
வெள்ளெட் சாந்தொடு புளிப்பெய்து அட்ட
வேளைவெந்தை வல்சி யாகப்
பரற்பெய் பள்ளிப் பாயின்று வதியும்
உயவற் பெண்டிரேம் அல்லேம் மாதோ ;
பெருங்காட்டுப் பண்ணிய கருங்கோட் டீம
நுமக்கு அரிதாகுக தில்ல ; எமக்கு எம்
பெருந்தோட் கணவன் மாய்ந்தென, அரும்பற
வள்ளிதழ் அவிழ்ந்த தாமரை
நள்ளிரும் பொய்கையுந் தீயும் ஓரற்றே”

என்று செய்யுளாகவே விடை கூறிய நிகழ்ச்சி நம் தமிழ் நங்கையரின் காதலன்பின் மாட்சியினை மலைமேல் வைத்த விளக்குப்போல் உலகெங்கும் விளங்கச் செய்கின்ற தன்றோ?

இவ்வாறாகத் தம் உயிரையும் ஒரு துரும்பாகக் கருதி நங்கம் தமிழ்ப்பெருமாட்டிமார் தம் காதலர் மடிந்த வழித் தாமும் உடன் மடியுமாறு அவரை அவ்வாறு ஏவியது எது? அவர் தங் கொழுனர்பால் வைத்த ஒப்புயர்வற்ற காதலன் பன்றோ? எனவே, மாதர்க்குச் சிறந்த கற்பொழுக்க மாவது அவர்தங் காதலன்பின் பயனாய் அவர்பால் இயற்கையில் உள தாவதே யன்றிப், பிறர்க்கு அஞ்சியும் பிறர் கூறும் அறிவுரை கேட்டும் வருவதன் றென்பது புலனாகின்றதன்றோ? இங்ஙனம் இயற்கை யொழுக்கமாய் வரற்பாலதாகியகற்பிற்குக் காதலன்பு ஒன்றுமே சிறந்த ஏதுவா யிருத்தலைப் பல படியாலும் மக்க ளியற்கையில் வைத்து ஆராய்ந்து கண்டமையா லன்றோ ஆசி

ரியர் தொல்காப்பியனார் "இன்பமும் பொருளும் அறனும் என்றாங்கு, அன்பொடு புணர்ந்த ஐந்திணை" என்று ஓதியரு ளினர். அம் முதலாசிரியர் வழிவந்த திருவள்ளுவர் முதலான சான்றோரும் அங்ஙனமே அஃது அன்பின் வழி நடக்கற்பாற் றென்று பண்டு தொட்டு இன்றுகாறும் வலியுறுத்திவந்திருக் கின்றன ரல்லரோ?

இஞ்ஞான்றை மணவாழ்க்கை

ஆனல், இப்போது நடைபெறும் மண வாழ்க்கை எத் தன்மையதாய் இருக்கின்றது? அஃது உலகிய லொழுக்கத் திற்கு உயிர்போல்வதாகிய காதலன்பின் வழிச் செல்கின்றதா? இல்லை, இல்லை, சிறிதுமே யில்லை. சாதிவேற்றுமை யென்னுங் கொடிய தூக்குக் கயிறானது காதலன்பின் கழுத்தை இறுக்கி விட்டது; காதலன்பிற் சிறந்து மறுவற்ற மதிபோல் விளங்கத் தக்கவரான நம் பெண்மணிகளின் கற்பொழுக்கத்தை நிலை குலைத்து அதனைப் பழிபாவங்களால் மூடி விட்டது? எந்தப் பெண்மகளாவது தான்காதலித்த இளைஞனை மணங்கூட இடம் பெறுகின்றனளா? எள்ளளவும் இல்லையே. என்? ஒரு சாதிக் குள்ளே தான், ஒருபது வீடுகளே யுள்ள ஓர் இனத்திலே தான் அவள் ஒருவனை மணக்கவேண்டும். அவள் கயல்மீனை யொத்த கண்ணழகியா யிருந்தாலென்ன! கண்குருடான ஒருவனைத் தவிர வேறு மணமகன் தன் இனத்திற் கிடைத்தில னாயின் அவள் அவனையேதான் மணந்து தீரல் வேண்டும். அவள் முத்துக் கோத்தாலொத்த பல்லழகியாய் இருந்தா லென்ன! தன் பாழும் இனத்தில் ஒரு பொக்கைவாய்க்கிழவ னைத் தவிர வேறுமணமகன் கிடைத்திலனாயின், அவள் அவ னையேதான் மணந்துதீரல் வேண்டும்! அவள் பலகலை கற் றுக் கல்வியறிவினும் இசை பாடுவதினும் நுண்ணறிவினும் சிவநேய அடியார் நேயங்களினுஞ் சிறந்த கட்டழகியா யிருந் தாலென்ன! இறுமாப்பே குடிகொண்ட தன் சிறுமாக்குடி

யிற் கல்வியிருந்த மூலையே கண்டறியாதவனும், பாட்டுப்பாட வாயைத் திறந்தால் ஓட்டமாய்வர வன்முறை வருவிப்பானும், அறிவை ஓட்டிவிட்ட வெறுமூளையுடையானும், கறுப்பண்ணன் மதுரைவீரன் மாரியம்மன் முதலான வெறுக்கத்தக்க பேய்கட்கு ஊனுங்கள்ளும் படைத்துக் குடித்து வெறிப்பானுமாகிய ஒருவனைத் தவிர வேறு மணமகன் கிடைத்திலனாயின், அவள் தன்சாதியைவிட்டு வேறு சாதியிற் கலக்கலாகாமையின், அக் கல்லாக் கயவனையே கணவனுய்க் கொள்ளல் வேண்டும் ! ஆ! பொருளற்ற இச் சாதிவேற்றுமைக் கொடுமையால் நம் அருமைப் பெண்மணிகள் படுந்துயர் மலையினும் பெரிதோ! அன்றிக் கடலினும் பெரிதோ! அன்றி ஞாலத்தினும் பெரிதோ இவ்வளவு தான் என்று கூறல் எம் ஒரு நாவால் இயலாது!

பல நலங்களாற் சிறந்த ஓர் ஆண்மகனும் அங்ஙனமே தன்சாதியை விட்டுப் பிற சாதியிற் கலத்தல் ஆகாமையால், நலஞ் சிறிதுமில்லா ஒரு பேதைப் பெண்ணை மணந்து துன்புற வேண்டியவனா யிருந்தாலும், அவனது நிலை ஒருசிறந்த பெண்ணின் துன்ப நிலைபோல் அத்துணைக் கொடிதன்று. ஏனென்றால், அவன் தான் வேண்டியபடி வேறு மகளிரைக் கூடிக் களித்தாலும், அவனை மிகுதியாய்க் குற்றஞ் சொல்வார் இல்லை. ஆனால், நம் அருமைப் பெண்மக்களின் நிலையோ அத்தகைய தன்றே ! அவர்கள் யாரைப்பார்த்தாலுங் குற்றம், யாரொடு பேசினாலும் அதனிலுங் குற்றம், அப்புறஞ் சொல்ல வேண்டுவது யாதுளது ? விலங்குகளும் பறவைகளுங் கூடத் தாந் தாம் விரும்பிய துணையையே கூடி இனிது வாழாநிற்க, அறிவுடைய மக்கட் பிறவியிற் பிறந்து அறிவையும் அழகையும் நற்குணத்தையுங் கண்டு பாராட்டிக் காதலன்பு கொள்ளத்தக்க ஆண் பெண் மக்கள் மட்டும் இடையே புகுந்த சாதி வேற்றுமை யென்னுங் கொலைஞனால் வெட்டி யழிக்கப்பட்டுக்

காதலன்பு என்னும் உயிர் ஓடிப்போன பின், இழிந்த காமப் பிணை வாழ்க்கையிற் காலங்கழிக்கும்படி கட்டாயப் படுத்தப் பட்டால், இதனினும் வேறு கொடுங் கொலை உளதோ! கூறு மின்கள் அறிஞர்களே! உலகிய லொழுக்கத்திற்கு அடிப் படையாய் நிற்குங் காதலன்பைக் கிழறுத்து விட்டால், அதன் மேல் நிற்கும் அவ்வுலகியல் வாழ்க்கை கீழ் விழுந்து நுறுங்கா தொழியுமோ! இங்ஙனம் மக்கள் வாழ்க்கையை வேரிலேயே அறுத்துக் கொலைபுரிவோர், அருளொழுக்கத்தையும் அன் பொழுக்கத்தையுமே வலியுறுத்தும் நம் தெய்வ ஆசிரியரால் வகுக்கப்பட்ட நம் சைவ சமயத்திற்கு உரியராவரோ! சொன் மின்கள் அன்பர்களே!

காரைக்காலம்மையார் மணையறம்

நம் அருமைச் சைவசமயமானது காதலன்பின் வழி நடக்குந் தூய வாழ்க்கையினையே வேண்டுவதன்றி, அதனைக் கொலைசெய்யுஞ் சாதிவேற்றுமை வாழ்க்கையினைச் சிறிதும் வேண்டுவதன் றென்பதற்கு நம் சைவ நாயன்மார் வரலாறு களே சான்றுதல் சிறிது காட்டுதும். காரைக்கால் அம்மை யார் என்னுஞ் சைவப் பெண்மணியாரின் வரலாற்றை முன் னர் ஆராய்வாம். இவர் தெய்வத்தன்மை வாய்ந்த நங்கையா ராதலுடன், தமிழ்மொழிக் கடலையும் ஆரப்பருகி அதன்கண் அரிய பெரிய செய்யுள் நூல்களும் இயற்றுந்திறம் வாய்ந்தவர். அழகிலோ கைவல் கம்மியன் திருத்திச் சமைத்த அரும்பெறற் பொற்பாவையை ஒப்பவர். சின்னஞ் சிறு பருவம் முதலே சிவபிரான் திருவடிக்கண்ணுஞ் சிவனடியார் பாலும் மிக்க அன்பு பூண்டவர். இவ்வளவு சிறந்த ஒரு தெய்வமங்கைக்கு ஏற்ற கணவனை அவர் தாமே தெரிந்து காதலித்தல் வேண்டு மன்றிப், பிறர் அவர்க்கேற்ற ஒருவனைத் தெரிய மாட்டுவாரல் லர். அங்ஙன மிருந்தும் அவர்தஞ் சுற்றத்தார் தம் வணிக மரபினனான ஒருவனைக் கொணர்ந்து அவர்க்குக் கணவனாக

மணம் பொருத்தி விட்டனர். அவ்வாறு மணஞ் செய்விக்கப்பட்ட அவன் அம்மையார்தம் அருமைகளை முன்னரே யறிந்து அவற்றிற்கு ஏற்பக் காதலன்பு பூண்டு நடக்கத்தக்க மாட்சி வாய்ந்தவன் அல்லனென்பது, அவரது தெய்வத் தன்மையை அறிந்த வளவில் அவன் அவரைத் தொடுதற்கு அஞ்சியிருந்து, பின்னர்ச் சிலநாட்களில் அவர் அறியாமே பிரிந்து வேறொரு நாட்டிற்குச் சென்று அங்கே வேறொருத்தியை மணந்துகொண் டிருந்தமையானும், அது தெரிந்த அம்மையாரின் உறவினர் அவரை ஒரு சிவிகையில் ஏற்றிக்கொண்டு அவனிருந்த ஊர்க்குப்போன காலையில் அவன் தன் இரண்டாம் மனைவி மக்களுடன் எதிர்போந்து அம்மையாரை மனைவியாக நினையாமல் தெய்வமாக நினைந்து அவர் தந் திருவடிகளில் வீழ்ந்து வணங்கினமையானும் நன்கு பெறப்படும். அம்மையாரும் அவன்பாற் காதலன்பு நிகழப்பெறுமாற் கணவனென்ற கடமையை நினைந்து ஒருவாறு அன்புபூண் டொழுகின ரென்பதற்கு, அவன் தன்னை வணங்கி நின்ற காலையில் அவன் பொருட்டுத் தாங்கிய அழகிய உடம்பின் வடிவைத் தசைப் பொதி என வெறுத்துக்கூறி அதனை மாற்றிப் பேய் வடிவு தனக்குத் தருமாறு அவர் இறைவனை வேண்டினமையே சான்றும்; இஃது ஆசிரியர் சேக்கிழாரடிகள்,

> "ஈங்கிவன் குறித்த கொள்கை இதுஇனி இவனுக்காகத்
> தாங்கிய வனப்புநின்ற தசைப்பொதி கழித்திங்குன்பால்
> ஆங்குநின் தாள்கள்போற்றும் பேய்வடி வடியேனுக்குப்
> பாங்குறவேண்டுமென்று பரமனைப் பரவிநின்றார்"

எனக் கூறுமாற்றால் தெளியப்படும். காதலன்பு என்பது ஓராவிற்கு இருகோடுதோற்றினாற்போல இருவருயிரும் ஒருயிராய் ஈருடம்பின் நின்று இயையும் பெருகிய தூய அன்பாகும். இஃது ஆசிரியர் நக்கீரனர் இறையனாரகப் பொருளுரையிற்

கூறியவாற்றானும், மாணிக்கவாசகப்பெருமான் திருச்சிற்றம்பலக் கோவையாரில்,

"காகத் திருகண்ணிற் கொன்றே மணிகலந் தாங்கிருவர்
ஆகத்துள் ஓருயிர் கண்டனம்யாம் இன்றியாவையுமாம்
மேகத் தொருவன் இரும்பொழிலம்பலவன்மலையில்
தோகைக்குந்தோன்றற்கும்ஒன்றாய்வருமின்பதுன்பங்களே"

என்று அருளிச்செய்தமையானும் நன்கறியப்படும். இப்பெற்றித்தாகிய காதலன்பு காரைக்காலம்மையார்க்கும் அவர்தங் கணவனார்க்கும் நிகழப்பெறாமையால், அவர்தஞ் சேர்க்கை வெற்றுடம்பின் சேர்க்கையாயிருந்ததே யல்லாமல், அன்பால் உருகி ஒன்றுபட்ட உயிரின் சேர்க்கையாய் இருந்ததின்று. அம்மையாரைப் போலவே அவனுங் கலைத்தமிழ்ப் புலமையில் நிரம்பிச் சிவநேய அடியார்நேயங்களிலும் மிக்கிருந்தனனாயின், அவன் அவர்க்கேற்ற கணவனாக, அவர்தஞ்சேர்க்கை உயிரின் சேர்க்கையேயா யிருந்திருக்கும். அவ்வாறாகாமைக்குக் காரணம் அம்மையாரே தமக்குத் தக்கானொருவனைத் தெரியாதிருக்க, அவர்தஞ்சுற்றத்தார் அவ்விருவரியல்பும் ஆய்ந்தாய்ந்து பாராமல் அவர் தம்மைப் பிணைத்துவிட்டமையே யாகும்.

சுந்தரர் தம் காதலன்பின் வாழ்க்கை

இனிக், காதலன்பிற் சிறந்த இன்பவாழ்க்கை இடைநின்ற சுற்றத்தாரின்முயற்சியாற் சிதைவுபட்டுக் காரைக்காலம்மையார்க்கு இனிதுவாயாது போனமை போலவே, சுந்தரமூர்த்தி நாயனார்க்குங் காதல் மனை வாழ்க்கை நன்கு வாயாது போயிருக்கும்; ஆனால், எல்லாம்வல்ல இறைவன் அவர்பால் மிக்க இரக்கம்பூண்டு அவர்க்கு அங்ஙனம் நேரவொட்டாமல் தடைசெய்தருளினன். பாருங்கள்! சுந்தரமூர்த்திகளின் சுற்றத்தாரும், அவர்தம் பேரழகு அருந்தமிழ்ப் புலமை சிவநேயம் முதலியவைகளை ஆழ்ந்தாய்ந்து பார்த்து, அவர்தம் தெய்வ

பாட்சிக்கு ஒத்த ஒரு மணமகளைத் தெரிந்தெடுத்தவரல்லர்; தமது சைவ அந்தணமரபில் தாம்வேண்டிய ஒருபெண்ணைத் தெரிந்துகொண்டு அவர்க்கு அவளை மணம்பொருத்தத் துவங்கினர். அதுகண்ட பேரருட் கடலான சிவபிரான் ஓர் அந்தண முதியோனாய் வந்து, அச்சுற்றத்தார் கூட்டிய மணம் நடைபெறுவாறு தடைசெய்து, அவரைத்திருவெண்ணெய்நல்லூர்க்கு ஈர்த்துப் போய் ஆட்கொண்டருளினர். அதன்பிற் சுந்தரமூர்த்திகள் இறைவன்பால் அன்பு மீதூரப்பெற்றுப், பல திருக்கோயில்களை வணங்கிக்கொண்டு, திருவாரூர்க்கு வந்த காலையிற் சிவபிரான்திருக்கோயிலில் மறைவாயிருந்து மலர் மாலைத் திருத்தொண்டு செய்துகொண்டிருந்த இளநறுங் கன்னித்தெய்வ நங்கையாரான பரவை நாச்சியாரைக்கண்டுஉள்ளமும் உயிரும் உருகி பொருந்கே அவர்பாற் பதிப்பெற்றாய்க் கழிபெருங் காதலன்புகொண்டு,

"கற்பகத்தின் பூங்கொம்போ காமன்றன் பெருவாழ்வோ
பொற்புடையபுண்ணியத்தின் புண்ணியமோ புயல்சுமந்து
விற்குவளை பவளமலர் மதிபூத்த விரைக்கொடியோ
அற்புதமோ சிவனருளோ அறியேனென் றதிசயித்தார்."

அங்ஙனமே அவரைக்கண்ட பரவை நாச்சியாரும் இதற்கு முன் தாம் கண்டறியாத ஒரு தெய்வக்காதல் கொள்ளப் பெற்று,

"முன்னேவந் தெதிர்தோன்றும்முருகனோ பெருகொளியாற்
றன்னேரில் மாரனோ தார்மார்பின் விஞ்சையனோ [யவனோ
மின்னேர்செஞ் சடையண்ணல் மெய்யருள்பெற் றுடை
என்னேஎன் மனந்திரித்த இவன்யாரோ எனநினைந்தார்"

பார்மின்கள் அன்பர்களே! இத்தெய்வப் பெருமானும் பெருமாட்டியும் ஒருவரை யொருவர் காதலித்து, அக்காதலன்பின் வயமாய் உணர்வு செல்லுங்காலுஞ் சிவபெருமான் றிருவருளே இவ்வாறு உருவுகொண்டு தோன்றியது போ

னும் எனக்கருதி வியக்கின்றார்! தெய்வத்தை மறந்து, உயர்ந்த நோக்கங்களை மறந்து இழிந்த ஊனுடம்பின் சேர்க்கையிலேயே நினைவு சென்று காமங் காழ்ப்பேறி நிற்கும் உலகத்து மக்களின் காம உணர்ச்சிக்கும், சிவபிரான் திருவருளிலேயே நினைவழுந்தி அவ்வருள் விளக்கமாகவே தம் காதலரை நினைக்குஞ் சுந்தரர் பரவையாரின் தெய்வக் காதல் உணர்ச்சிக்கும் எவ்வளவு வேற்றுமை! தம்முள் ஒத்த இயல்பினரான தெய்வக் காதலர் மனைவாழ்க்கைக்குச் சுந்தரமூர்த்திகளின் மனைவாழ்க்கையினுஞ் சிறந்ததொன்றனை இவ்வுலகில் வேறெங்கணுங் காண்டலரிது. இங்ஙனமே, இவர்தம் மற்றை மனைவியாரான சங்கிலி நாச்சியார்க்கும் இவர்க்கும் உண்டான தொடர்புந் தெய்வக் காதலின்பாற் பட்டதாகும்.

அற்றேல், ஒருவர் இருவரைக் காதலித்தல் இயலுமோவெனின்; ஆண்மகற் காயின் அஃதியலும்; என்னை?

"பெருமையும் உரனும் ஆடூஉமேன"

என்றும்,

"அச்சமும் நாணும் மடனும் முந்துறுத்த
நிச்சமும் பெண்பாற் குரிய என்ப"

என்றும் ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் ஆண் பெண் இயற்கை வெவ்வேறாதலை அறிவுறுத்தலானும், இவ் வியற்கை வேறுபாட்டினை நன்குணர்ந்தே நாகரிக மக்கள் வாழ்க்கையினுள் ஓராண் மகன் மனைவியர் பலரை மணக்கப் பலரும் இசைதல் போல் ஒரு பெண் மகள் ஆண்மக்கள் பலரை மணக்க எவரும் இசைவதில்லாமையானும், சுந்தரமூர்த்திகள் இருவரைக் காதலித்தல் ஆண்பா லியற்கைக்கு ஒத்ததேயாம் ஆகலானும் என்பது.

மேலுஞ், சுந்தர மூர்த்திகளின் தெய்வத் தன்மைக்கு ஒத்த பெண்பாலார் இருவர் இருப்ப, அப்பெண்பாலார் இருவரின் தெய்வக் காதற்றன்மைக்கு ஒத்த ஆண்பாலார் இருவர்

இலராய்ச் சுந்தரமூர்த்திகள் ஒருவரே உளராயின், அவர் காத லாலும் அருளாலும் உந்தப்பட்டு இருவரை மணத்தல் வழக் கேயாம். இதுபோன்ற அரிய காதல் நிகழ்ச்சியினை நக்கீரர் மாணிக்கவாசகர் முதலான தொல்லாசிரியரும் உடன்பட்டுத் தழுவுதல் நினைவிற் பதிக்கற்பாற்று. இவ்வாறு இருவருயிரும் உருகி ஒன்றுபட்டு அன்புருவாய் நிற்கும் நிலை, சிவத்தோ டொன்றுபட்டு நிற்கும்பேரின்ப நிலையோ டொப்பதாகலின், அன்புருவாம் இறைவனும் அவர்தந் தெய்வக் காதற் பெருங் கிழமைக்கு ஒத்து உதவியாய் நின்றருளினன். இதனாலன்றே சுந்தரமூர்த்திகள்,

"பண்மயத்த மொழிப்பரவை சங்கிலிக்கும் எனக்கும்
பற்றாய பெருமானே மற்றாரை யுடையேன்"

என்றருளிச் செய்வாராயினர்.

சாதிவேற்றுமை அன்புக்கு மாறு

காதலன்பு நிகழுங் காலத்து அது நிகழப் பெறுவார் இருவர் சாதி குல வேற்றுமை சிறிதும் பாராது அவ்வன்பின் வழிபராய்ச் சென்று ஒருங்கு சேர்வரென்பதும், சாதி குல வேறுபாடுகளையே பார்த்துக் கொண்டு இறுமாந் திருக்கும் பொதுமக்கள் தூய காதலன்பு நிகழப் பெறுதற்குத் தக்காரைக் கண்டுகொள்ள மாட்டுவாரல்ல ரென்பதும், அருளிரக்கம் வாய்ந்த இறைவனே ஓரோ வொருகாற் காதலன்புடையாரை ஒன்று சேர்த்தற்பொருட்டுப் பொதுமக்கள் ஆக்குஞ் சாதி வேற்றுமைக் கட்டுப் பாடுகளை முற்றச் சிதைப்பனென்பதும், சுந்தரமூர்த்திகள் என்னுஞ் சைவ அந்தணர் பெருமான் உருத்திரகணிகையர் குலத்திற் பிறந்த பரவை நாச்சியாரையும் வேளாள குலத்திற் பிறந்த சங்கிலி நாச்சியாரையுந் தமது காதல் சென்றவழியே மணந்துகொண்டமையானும், அதற்கு முன் அவர்தஞ் சுற்றத்தார் அவரது தெய்வமாட்சி அறியாதே அவ ரியல்புக்குத் தகாத ஒருத்தியைத் தமது மரபினின்றும் எடுத்து

மணம் பொருத்தப் புக்ககாலையில் அதனை இறைவனே நேர் நின்று தடைசெய்து, பின்னர் அவரியல்புக்கு முழுதுமொத்த பரவை சங்கிலியாரை மணம் பொருத்தினமையானுந் தெளியப் படுகின்றன வல்லவோ? காதலன்பு கொள்ளத்தக்கார் இருவரைப் பொது மக்கள் அறிய மாட்டாமையும், இறைவனே அவரை யறிந்து ஒன்றுசேர்த்தலும் மாணிக்கவாசகப் பெருமான் அருளிச்செய்த,

"சொற்பால்அமிழ்திவள்யான்சுவையென்னத்துணிந்திங்ஙனே
நற்பால் வினைத்தெய்வந் தந்தின்று நான்இவளாம் பகுதிப்
பொற்பு ஆரறிவார் புலியூர்ப்புனிதன் பொதியில் வெற்பிற்
கற்பாவிய வரைவாய்க் கடிதோட்ட களவகத்தே"

என்னும் அருமைத் திருக்கோவையார் செய்யுளானும் இனிது புலனாகின்றன வல்லவோ?

ஆகவே, சைவசமயத்திற் பிறந்த ஒவ்வொருவருந், தம் சமயாசிரிய ராகிய சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் நிலைநிறுத்திக்காட்டிய காதலின்ப வாழ்க்கை உலகில் நின்று நிலவுமாறு, தம் ஆண் பெண்மக்களை அத்தகைய உண்மையன்பின் மனைவாழ்க்கையில் அமரச்செய்து, நமது பழந்தமிழ்க் கொள்கையாகிய சைவ சமய நலத்தினை எங்கும்பரப்பி, நம்மக்களைப் பழிபாவங்களுக்கு ஆளாக்காது இளமைதொட்டே அவர்களது உள்ளம் உண்மையன்பில் ஊறி ஒளிரும் வண்ணஞ் செய்தல் மிகவும் இன்றியமையாததாகும்.

இனிப், பழந்தமிழ்க் கோட்பாடாகிய சைவசமய உண்மை இவ்வாறிருப்பவும், இதனை அறியமாட்டாராய், ஆரியக் குருக்கள்மார் தமது நலத்தின் பொருட்டுப் புனைந்து கட்டிக் கொண்ட சாதி வேற்றுமையினைக் குருட்டுப் பிடியாய்ப் பிடித்து, அவ்வஃருந் தத்தம் சாதிவரம்பு கடவாது தத்தம் இனத்திலேயே உண்ணல் கலத்தல்களைச் செய்தல் வேண்டு

மென்றும், அப்பரும் அப்பூதிகளும் சாதிவேற்றுமை பாராது ஒருங்கிருந்து அளவளாவி உணவு கொண்டதும், சுந்தரமூர்த்திகளும் அங்ஙனமே சாதிவேற்றுமை பாராது காதலன் பின் வழிச்சென்று பரவை சங்கிலியாரை மணந்து கொண்டதும் அப் பெரியார்க்கு ஒக்கும், மற்று அவர்போல் உயர்ந்த பேரன்பு நிலையிலின்றி அன்பில்லா இழிந்த நிலைக்கண் நிற்கும் நம்மனோர் சாதிகுலவேற்றுமை கடந்து அவ்வாறு உண்ணல் கலத்தல்களைச் செய்தலாகாதென்றுந் தம்மைக் கொழுத்த சைவரெனக் கூறிப் பெருமை பாராட்டிக் கொள்வார் சிலர் கூறுகின்றனர். இவர்தங் கூற்று நம்மனோரை முன்னேற்றம் அடையவொட்டாது பழிபாவங்களுட் படிக்கும் நிலையுடைத் தாதலையும், பண்டை நல்லாசிரியர் கொள்கைகளெல்லாஞ் சாதி வரம்பைச் சிதைத்தொழிக்கும் பெற்றிய வாதலையுஞ் சாதி வேற்றுமையும் போலிச் சைவரும் என்னும் எமது நூலில் விரித்துக் காட்டி யிருக்கின்றேம். இங்கேயும் இவர் கூற்றுப் பிழைபாடாதலைச் சிறிது காட்டுகின்றேம். உயர்ந்தோராகிய நம் ஆசிரியர் காட்டிய ஓர் ஒழுக்கம் சிறந்த தொன்றாயின், அது பிழைபாடிலதாயின் அவர்வழி நிற்கும் நாம் அவர்காட்டிய அம்முறையே ஒழுகக் கடமைப்பட்டிருக்கின்றோம்; அவ்வாறன்றி அவர்காட்டிய அவ்வொழுக்கஞ் சிறந்த தல்லாதாய்ப் பிழைபடுவதொன்றாயின் நாம் அதனைப் பின்பற்றி நடத்தல் ஆகாது. அப்பரும் அப்பூதிகளுஞ் சாதிகுல வேறுபாடுகளையே நோக்கிக்கொண் டிருந்தனராயின் அவர்க்குள்ள ஒப்புயர்வில்லாப் பேரன்பு பழுதுபடும்; ஆதலால், உயர்ந்ததாகிய அன்பைநோக்கி இழிந்ததாகிய சாதிவேற்றுமையினை அவர் அப்பாற் படுத்தினர். அங்ஙனமே, சுந்தரமூர்த்திகளுஞ் சாதி வேற்றுமையினைப் பெரிதாக நினைந்திருந்தனராயின், தம்மோடொத்த சிவநேயச் சிறப்பும் பேரறிவும் பேரழகும் வாய்ந்த பரவையார் சங்கிலியார் என்னும் நல்லாரிணக்கத்தை இழந்து

விட்டவராகல் வேண்டும்; மற்றப் புனிதமாகிய அவருள்ளத்தெழுந்த பெருங் காதலன்போ அச் சாதி வேற்றுமையினை நறுக்கத் தொலைத்துப் பெறற்கரிய அந்நல்லாரிணக்கத்தையே நாடிச் சென்றது. ஏனென்றால், முற்றத் துறந்த பட்டினத்தடிகளும்,

"நல்லாரிணக்கமும் நின்பூசை நேசமும் ஞானமுமே
அல்லாதுவேறு நிலையுளதோ"

என்று அருளிச் செய்தன அல்லவோ? ஒருவர்க்கு உடலும் உயிருமாய் இருக்கத்தக்கார் அவரால் காதலிக்கப் பட்டவரே யல்லாற் பிறரல்லரே. ஏனையோர் இணக்கமெல்லாஞ் சிற்சில காலமே நிலைப்பது. தாய்தந்தைய ரிணக்கம், புதல்வரிணக்கம், ஆசிரியரிணக்கம், தோழரிணக்கம், உடன் பிறந்தா ரிணக்கம், முதலியன வெல்லாஞ் சிற்சிலகாலமே நிகழ்வதன்றி, முழுதுந் தொடர்ந்து நிகழா. மற்றுக், காதலன்பிற் சிறந்த கணவனும் மனைவியும் இணங்கும் இணக்கமோ அவர்தம் வாழ்நாளெல்லை யளவும் இரவும் பகலும் பிரியாதாய்த் தொடர்ந்து நிகழுந் தன்மையதாம். அதிலும் அவர் அழகிலும் அறிவிலும் அன்பிலுஞ் சிவ நேயத்திலும் மிக்கவராயிருந்தால் அவர்தம் இணக்கத்தின் மாட்சியினையும் இன்பத்தினையும் எங்ஙனம் உரைக்கேம்! எவ்வாறு புகழ்வேம்! பார்மின்கள் அன்பர்களே! சுந்தரமூர்த்திகட்கும் அவர்தம்மனைவியார்க்கும் வாய்த்த நேயமாட்சி எம்மால் அளப்பரிதாகலின் அவர் சாதிவேற்றுமை தொலைத்துக் கைக்கொண்ட அந்நேயம் எம்மனோர்க்கு வழிகாட்டும் மங்காப் பெருவிளக்கமாய் இருக்கற்பால தன்றோ!

சாதிவேற்றுமை எவர்க்கும் ஆகாது

பெரியோரான அவர்க்காயின் சாதிவேற்றுமை கடத்தல் தகும், சிறியோரான எமக்கோ அது தகாது என்பிரேற், சிறியோரான யாம் பெரியோராதல் எப்படி? பெரியோர் காட்டிய நன் முறையினைப் பின்பற்றி யொழுகினாலன்றோ யாமும்

பெரியோராகலாம். அவர் காட்டிய நன்முறையினைப் பின் பற்ருது எந்நேரமுஞ் சாதிச்சண்டையிலேயே செருக்குற்று மாழ்குவமாயின் யாம் பெரியோராதல் எவ்வாறு கைகூடும்? அவர் காட்டிய பேரன்பு முறையினைக் கடைப்பிடியாது எந் நேரமும் அன்புக்கு மாருன வம்பிலேயே நாங் காலங்கழித் தால் நாம் பெரியோராதல் யாங்ஙனம் கைகூடும்? பெரியோர் செய்ததொன்று தகாததென நமக்குத் தோன்றுமாயின், அதனை நாம் செய்யாது விடலாம். அப்பரும் அப்பூதியும் பேரன்பால் அளவளாவிச் சாதிவேற்றுமையினைப் பாராது ஒழு கியமுறை உயர்ந்ததா, தாழ்ந்ததா? தாழ்ந்ததென்று கூற எவ ருமே ஒருப்படா ராதலால், உயர்ந்த அந் நன்முறையைப் பின் பற்றி நடத்தலால் நமக்குவரும் இழுக்கென்னை? எல்லா மக் களும் ஒரு தந்தையின் பிள்ளைகளே யாதலால் அவரெல்லா ரும் உடன்பிறப்புரிமை பாராட்டி எல்லாவாற்ருனும் ஒருங்கு அளவளாவுதலே நன்றென்று ஏசுநாதரும் மகமது நபியுங் கூறிய அறிவுரைகளைக் கேட்டு மேல்நாட்டு மக்களெல்லாரும் எவ்வொரு வேறுபாடுமின்றி ஒன்றுபட்டு ஒழுகி உலகிற் சீருஞ் சிறப்பும் எய்தி வருதலைக் கண்கூடாகக் கண்டுவைத்தும், நம் தெய்வ ஆசிரியர்கள் "ஒன்றேகுலமும் ஒருவனேதேவனும்" என்று முடித்துக்கூறிய அறவுரையினை நாம் கடைப்பிடியாது, வாழ்நாள் எல்லையளவுஞ் சாதியிறுமாப்புப் பேச்சையேபேசிக், கூற்றுவனுக்கு இரையாய் ஒழிதல் பிறநாட்டவரால் பெரிதும் இழித்துரைக்கப்படுகின்றதன்ருே? சாதிவேற்றுமையால் நாம் பெற்ற நலம் என்னை? ஒரு சிறு நலமாயினும் இருந்தால் அதனை நாம் கைக் கொள்ளலாம். ஆனல், ஒருவன் தன்னை யுயர்ந்த சாதியானகச் செருக்குடன் உயர்த்துப்பேசிப், பிற னெருவனை இழிந்த சாதியாைக இழித்துரைக்குங்கால், அங் ஙனம் இழிக்கப்பட்டவன் எவ்வளவு மனம் நைகின்ருன்! அவன் ஆண்மையுடையவன யிருந்தால் தன்னை இழித்துக்

பேசினவனைத் தானும் இழித்துப்பேச அதனால் இருவர்க்குள் ளுங் கலாம் விளைகின்றதன்றோ? இவ்வாறு அன்பினைச் சிதைத்து ஒற்றுமையினைப் பாழ்படுத்துஞ் சாதிவேற்றுமையினை நம் ஆசிரியன்மா ரெல்லாரும் ஒருங்கே புதைத்துத்தள்ளி அன்பின் வழியாய் நடந்துகாட்டியிருக்கையில், நாம் அவ ரைப் பின்பற்றாது போவமாயின், அது நம் ஆசிரியர்க்குச் செய்த பெரும்பிழையாய் நம்மைச் சைவசமயத்திற்குப் புறம் பாக்குமென்று திண்ணமாய் உணர்மின்கள்!

அற்றன்று, நம் ஆசிரியர் நடந்துகாட்டிய முறைகளை நாம் அவர் நிலைக்கு ஏறும் வரையிற் பின்பற்றலாகாதென் றுரைப் பீர்களாயின்; நம் ஆசிரியன்மார் அன்புக்கே உயர்வுகொடுத் துச் சாதிவேற்றுமையினைத் தாழ்த்தினால்; நாம் அவர்க்கு மாறாய்ச் சாதிக்கு உயர்வுகொடுத்து அன்பைக் கீழ்ப்படுத்தல் வேண்டும்; அவர்கள் பொய்சொல்லாதே, புறங்கூறாதே என் றால், நாம் பொய்சொல்லிப் புறங்கூறித் திரிதல்வேண்டும்; அவர்கள் குடியாதே, கொலை செய்யாதே யென்றால், நாம் குடித்துக் கொலைசெய்தல்வேண்டும்; அவர்கள் சிவத்தை வணங்கு, அடியார்க்குத் தொண்டுசெய் என்றால், நாம் சிவத் தை வணங்காமல் அடியார்க்குத் தீமைசெய்தொழுகல் வேண் டும். ஏனென்றாற், கீழ் நிலைக்கண் நிற்கும் நாம் மேல் நிலைக் கண் உள்ளார் சொன்னவைகளையுஞ் செய்தவைகளையும் ஏற் றல் கூடாதென்பது குருட்டுச் சைவர் கொள்கையன்றோ? ஆனால், இக்குருட்டுச்சைவர் கூற்றை நம்மனோர்கேட்டு அதன் படி நடக்கப் புகுவராயின் இந்நாடு காடாய், இந்நாட்டின் கண் உள்ள மக்கள் காட்டின்கண் உள்ள விலங்கின் கூட்டங் களாய் மாறுதல் திண்ணமாகலின், ஏனைநாடுகளிலுள்ள மக்க ளோடொப்ப நாமுங் கல்வியிலுங் கடவுள் வழிபாட்டிலும் அன்பிலும் ஒற்றுமையிலும் வாழ்க்கையின்பத்திலும் மேன் மேல் முன்னேற்றம்அடைதலையேபெருநோக்கமாய்க்கொண்டு,

நம் செந்தமிழ்த் தொல்லாசிரியராகிய தொல்காப்பியனாரும் அவர் வழி பிழையாதுவந்த திருவள்ளுவர் சைவ நாயன்மார் சைவகுரவர் சந்தானகுரவர் முதலான சான்றோருஞ் சொல்லி யுஞ் செய்துங் காட்டிய அன்பினை உயிராய்க் கொண்ட இன்ப வாழ்க்கையில் வாழ்தலிலேயே கருத்தூன்றக் கடவோமாக!

செல்வப்பொருள் இயல்பு

"இன்பமும் பொருளும் அறனும்"

என்று ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் வகுத்த மூன்றில் முதற் கண் நின்ற இன்பத்தைப் பற்றி இதுகாறும் ஆராய்ந்தோம். இனி, இம்மைக்கண் நிகழும் இன்பவாழ்க்கையானது, வறு மையும் அதனால்வருந் துன்பமும் இன்றி இனிது நடைபெறு தற்கும், இங்ஙனமே மறுமையின்பத்தைவேட்டுச்செய்யப்படுவ தாகிய தவவொழுக்கமும் பிறருதவியை எதிர்பாராமற் செய் யப்படுதற்குஞ் செல்வப்பொருள் இன்றியமையாதுவேண்டப் படுவதெனத் தொல்காப்பியனார்,

"மேவிய சிறப்பின் ஏனோர் படிமைய
முல்லை முதலாச் சொல்லிய முறையாற்
பிழைத்தது பிழையா தாகல்வேண்டியும்
இழைத்த ஒண்பொருள் முடியவும் பிரிவே"

என்றுகூறுதலானும், திருவள்ளுவனார்,

"அருளில்லார்க் கவ்வுலகம்இல்லைப் பொருளில்லார்க்
கிவ்வுலகம் இல்லாகி யாங்கு"

என்றும்,

"அறன் ஈனும் இன்பமும் ஈனுந் திறனறிந்து
தீதின்றி வந்தபொருள்"

என்றுங் கூறுதலானுஞ் செல்வப் பொருள் ஈட்டும் வகையில் நம் ஆசிரியர் கொண்ட கருத்தும் நம்மால் ஆராயற்பாலதா யிருக்கின்றது. செல்வப் பொருள் இங்ஙனம் இம்மை மறு மைப் பேறுகளை அடைவித்தற்கு இன்றியமையாக் கருவியா

யிருத்தலானும், கல்வி யறிவு வாயாதவர்கட்கு அதனை ஒழுங்கான நன் முறையில் ஈட்டும்வகையும், ஈட்டிய அப்பொருளை அவ்வாறே நன்முறையிற் செலவுசெய்து இம்மைமறுமை யின்பங்களை எய்தும் வகையுஞ் சிறிதுமே விளங்கா. அதுவேயுமன்றி, ஒருகால் ஊழ்வினைவயத்தாற் கல்வி யறிவு வாயாதவர்கட்குச் செல்வம் வரின், அதனைப் பயன்படுத்தும் வழி தெரியாராய், அதனையே தெய்வமாக்கொண்டு அவர் இம்மை மறுமை நலங்களை ஒருங்கே இழந்துவிட்டுச் சிலநாளில் அப்பொருளை இங்கேயே வைத்துவிட்டு இறந்தொழிதலையும், அவர்க்குப்பின் அப்பொருளைக் கைக்கொள்வோர் குடிக்குங் கூத்திக்குங் கொலைக்குங் கோணவழக்குக்கும் வெறும்பட்டப்பெயர்க்கும் வாரியிறைத்து அதனைச் சிலநாட்களில் அழித்து விடுதலையுங் கண்ணெதிரே காண்கின்றோம். ஆகவே, நிலையில்லாத செல்வப்பொருளை நன்முறையில் ஈட்டுதலும், அதனை நன்முறையிற் பயன் படுத்தலும் நிலையான சிறந்த கல்விப்பொருளைச் சிறந்தமுறையிற் பெற்றார்க்கன்றி ஏனையோர்க்குக் கைகூடாமை எளிதில் அறியப்படும்.

கல்விப் பொருள் மாட்சி

இவ்வுண்மையை நன்குகப் பாகுபடுத்துணர்ந்த நம் முன்னோர்கள் பொருளைப்பற்றிப் பேச வருங்காலெல்லாம், அதனைக் கல்விப் பொருள் செல்வப் பொருள் என இரு கூறாகப் பகுத்து, முதலிற் கல்விப் பொருள் மாட்சியினை வலியுறுத்திப் பேசி, அதன்பிறகே செல்வப் பொருளைப் பற்றிப் பேசாநிற்கின்றனர். இது, நம் முதலாசிரியரான தொல்காப்பியனார் இவ்விருவகைப் பொருளையும் பெறும் பொருட்டு இளைஞர்கள் வேறு நாடு நோக்கிச் செல்லும் பிரிவுகளில் நூல்ஓதுதற்குப் பிரியும் பிரிவை முன்வைத்துப், பொருள்தேடுதற்குப் பிரியும் பிரிவை அதன் பின் வைத்து 'அகத்திணையிய'லிற் பிரிவிலக்கணம் வகுத் துரைத்தமையானும், அவர்வழி வந்த திரு

வள்ளுவ நாயனாரும் அங்ஙனமே பொருட்பாலிற் கல்வியை முன் வைத்து, அதற்குப் பலஅதிகாரங்கள் கடந்துபோய்ச் செல்வத்தைப் பின்வைத் துரைத்தமையாலும் நன்கறிகின்றேம். எனவே, ஒருவர்க்கு என்றுமென்றும் அழியாப் பெருஞ் செல்வமாவதுந், தன்னைப் பயின்றாரை எழு பிறப்புந் தொடர்ந்து செல்வதுந், தன்னைத் தொடர்ந்து பயில்வார்க்கு அம் முறையே அவரறிவினை மேலும் மேலும் விளங்கச் செய் வதுந், தன்னைப்பயின்றவரையே கண்ணுடையவராக்கித் தன் னைப் பயிலாதவர் கண்ணைப் புண்ணெனச் செய்வதுங் கல்விச் செல்வமே என்பார்,

"கேடில் விழுச்செல்வங் கல்வி யொருவற்கு
மாடல்ல மற்றுப்பிற" எனவும்,
"ஒருமைக்கட் டான்கற்ற கல்வி யொருவற்
கெழுமையும் ஏமாப்புடைத்து" எனவும்,
"தொட்டனைத் தூறும் மணற்கேணி மாந்தர்க்குக்
கற்றனைத் தூறும் அறிவு" எனவும்,
"கண்ணுடைய ரென்பவர் கற்றோர் முகத்திரண்டு
புண்ணுடையர் கல்லாதவர்" எனவுந்

தெய்வத் திருவள்ளுவரும் ஓதியருளினர். ஆரியநூலார் பொருளற்ற கர்மங்கட்கும் பிறப்பினாற் சாதிக்கும் உயர்வு சொல்லுதல் போல், நம் ஆசிரியர் எவருஞ் சொல்லாமையும், நம் ஆசிரியர் எல்லாருங் கல்விக்கே உயர்வுசொல்லிக் கல்வி கல்லாமற் சாதிப்பற்றி உயர்வு தேடுவார்க்கு இழிவு சொல்லுதலும் ஆரிய நூலார் ஒரு சில வகுப்பினரே கல்வி கற்றற்குரியர், ஏனையோர் அதற்குரிய ரல்லர் என்று சொல்லுதல் போலாது நம் ஆசிரியன்மா ரெல்லாருங் கல்வி கல்லாதவர் எவரா யிருப் பினும் அவர் விலங்குகளை யொப்பரென வலியுறுத்தலும்,

"மேற்பிறந்தா ராயினுங் கல்லாதார் கீழ்ப்பிறந்துங்
கற்றார் அனைத்திலர்பாடு" (திருக்குறள்.) என்றும்,

"கல்லாத மூடரைக் காணவும் ஆகாது
கல்லாத மூடர்சொற் கேட்கக் கடனன்று
கல்லாத மூடர்க்குக் கல்லாரே நல்லராம்
கல்லாதமூடர்கருத்தறியாரே" (திருமந்திரம்.)என்றும்,
"கல்லார்நெஞ்சின்
நில்லான் ஈசன்" (சம்பந்தர்தேவாரம்) என்றும்,
"கல்லாதார் மனத்தணுகாக் கடவுள் தன்னைக் [என்றும்,
கற்றார்கள்உற்றோருங்காதலானை"—(அப்பர்தேவாரம்)
"விலங்கொடு மக்கள் அனையர் இலங்குநூல்
கற்றாரோடு ஏனையவர்"(திருக்குறள்.) என்றும்
போந்த அவர் தம் அறிவுரைகளால் தெளியப்படுகின்றன அல்லவோ?

நம் ஆசிரியன்மாரே யன்றிப் பண்டை நாளில் இருந்த நம் தமிழ் வேந்தர்களுங் கல்விக்குங் கற்றார்க்கும் உயர்வு தந்து வந்தனரே யல்லாமற் சாதி முதலிய பிறிது ஏதும் பற்றி எவர்க்கும் உயர்வு கொடுத்தனரல்லரென்பதற்கு,

"உற்றுழி யுதவியும் உறுபொருள் கொடுத்தும்
பிற்றைநிலை முனியாது கற்றல் நன்றே;
பிறப்போ ரன்ன உடன்வயிற் றுள்ளுஞ்
சிறப்பின் பாலால் தாயுமனந் திரியும்;
ஒருகுடிப் பிறந்த பல்லோ ருள்ளும்
மூத்தோன் வருக என்னாது அவருள்
அறிவுடையோன் ஆறு அரசுஞ் செல்லும்;
வேற்றுமை தெரிந்த நாற்பாலுள்ளுங்
கீழ்ப்பால் ஒருவன் கற்பின்
மேற்பால் ஒருவனும் அவன்கட்படுமே"

என்றுபாண்டிவேந்தனை ஆரியப்படைகடந்தநெடுஞ்செழியன் கல்வியையுங் கற்றாரையும் உயர்த்திச் சாதி யுயர்வினைக் கீழ்ப்படுத்துரைத்தமை ஒருபெருஞ் சான்றாய் விளங்குகின்ற

தன்றோ? இன்னும், முன்னொருகால் மோசிகீரனார் என்னும் நல்லிசைப் புலவர், சேரமான் தகடூரெறிந்தபெருஞ்சேரலிரும்பொறை என்னும் வேந்தர்பெருமானது அரண்மனைக்குட் சென்றபோது, அங்கே அவ் வேந்தனது முரசுவைக்குங் கட்டில் மிக மெல்லிதாய் அழகிதா யிருக்கக்கண்டு, அதன்கட் படுத்து உறங்கினால் எத்துணை இனிதாயிருக்குமெனநினைந்து, அதன்மே லேறிச் சிறிது படுத்தவர், அதன் மென்மையால் அயர்ந்து உறங்கி விடுவாராயினார். அப்போது அங்கு வந்த அவ் வேந்தர் பெருமான், தன் தூய கட்டிலின் மேல் அவர் படுத்துறங்குதலைக் கண்டு சிறிதுஞ் சினங்கொள்ளானாய் அதற்கு மகிழ்ந்ததோ டமையாது, அவர் இன்னும் இனிதாய் உறங்கல் வேண்டுமென விரும்பி அருகிருந்த ஒரு கவரி கொண்டு அவர்மேல் மென்காற்றுப்பட நின்று வீசுவானாயினன்; இதற்குள் விழித் தெழுந்த அப்புலவர் பெருமான் அவ்வரசன்றன் பேரன்பினையும் பெருந்தகைமையினையும் வியந்து,

"மாசற விசித்த வார்புறு வள்பின்
மைபடு மருங்குல் பொலிய மஞ்ஞை
ஒலிநெடும் பீலி யொண்பொறி மணித்தார்
பொலங்குழை யுழிஞையொடு பொலியச் சூட்டிக்
குருதி வேட்கை யுருகெழு முரசம்
மண்ணி வாரா அளவை, எண்ணெய்
நுரைமுகந் தன்ன மென்பூஞ் சேக்கை
அறியாது ஏறிய என்னைத் தெறுவர
இருபாற்படுக்கும் நின்வாள்வாய் ஒழித்ததை
அதூஉஞ் சாலும் நற்றமிழ்முழுது அறிதல்
அதனொடும் அமையாது அணுகவந்து நின்
மதனுடை முழவுத்தோள் ஓச்சித் தண்ணென
வீசியோயே! வியலிடங் கமழ
இவண்இசை யுடையோர்க் கல்லது அவணது

உயர்நிலை யுலகத்து உறையுள் இன்மை
விளங்கக் கேட்ட மாறுசொல்
வலம்படு குரிசில்நீ ஈங்கிது செயலே"

என்று அவன்றன் தமிழ் மொழி யன்பைப் பெரிது பாராட்டினார். இங்ஙனமே தமிழ் கற்ற சான்றோர்க்கு அக்காலத்திருந்த சேர சோழ பாண்டியர்கள் பல வகையால் உதவி செய்து அவர்களைச் சிறப்பித்த வரலாறுகளை எடுத்துரைக்கப் புகுந்தால் அதற்கு நேரங்காணாது; ஆயினும் ஒன்றேயொன்று காட்டல்வேண்டும். கடியலூர் உருத்திரங்கண்ணனார் என்னும் புலவர் பெருமான் 'பட்டினப்பாலை" யென்னும் அருந்தமிழ்ப் பாட்டொன்றைப் பாடிக்கொண்டு சென்றபோது, அதன் சொற்சுவை பொருட் சுவையினைக் கண்டு வியந்த சோழர்வேந்தனான கரிகாற்பெருவளத்தான் அவர்க்குப் பதினாறு நூறாயிரம் பொன் பரிசளித்தான்.

பாருங்கள் அன்பர்களே! இவ்வாறு கல்விப் பொருளானது செலவப்பொருளினுஞ் சிறந்ததென்று நம் தெய்வ ஆசிரியரும் அவரது மெய்வழி கடைப்பிடித்து ஒழுகிய வேந்தர்களுஞ் செல்வர்களுங் கருதி அதனையும் அதனைக் கற்றாரையுந் தம் உயிரினுஞ் சிறக்க வைத்துக் கொண்டாடினமையாலன்றோ, தனித்தமிழ் விழுப்பம் மலிந்த அரும் பெரு நூல்களை நாம் இன்று பெறும்பேறு பெற்றோம்!

இஞ்ஞான்றைத் தமிழ் நிலை

மற்று, இக்காலத் துள்ளவர்களோ அழிவில் பெருஞ் செல்வமாகிய தமிழ்க் கல்வியைப் பாராட்டாதும், தமிழ்கற்றவர்களைப் பாதுகாவாதும், தமது செல்வத்தையே தெய்வமாகக் கருதி அதனை மேன்மேற் பெருக்குதற்கும், தம்முடம்போடு அழிந்து மாய்வனவாகிய அரசியல் நிலைகளும் போலிப்பட்டங்களும் அடைதற்கும், தமது நினைவை அல்லும்பகலும் ஈடு படுத்தி அதன்கண் மட்டுமே முயற்சி யுடையராய்

முனைந்து நிற்கின்றனர்! இதனால் தமிழ்க் கல்வி வளஞ் சுருங்கி வருவதோடு, தமிழ் கற்ற அறிஞர்களுந் தமது வாழ்க்கைக்கு வேண்டும் பொருள்வருவாய் இன்றி மிடிப்பட்டுத் துன்புறுகின்றனர்! நந் தமிழ் நாட்டவர்கள் தமது தாய் மொழியை நிரம்பக் கற்றுத் தேர்ச்சி பெறுதற்கு இடனின்றித் தத்தளிக்கையில், நம் செல்வர்கள் அயல்நாட்டு மொழியாகிய ஆங்கிலத்தின் பயிற்சி மிகுதற்கும், ஆங்கிலக் கல்விச்சாலைகள், வடமொழிக் கல்லூரிகள், இந்தி மொழிக் கல்லூரிகள் நாட்டுதற்கும் பொருள்உதவி செய்கின்றனர். "தன்னைப் பெற்ற தாய் கின்னிப் பிச்சை வாங்கத், தம்பி கும்பகோணத்திற் கோதானஞ் செய்கின்றான்" என்னும் பழ மொழியோடொப்ப, நம் தாய்மொழிப் பயிற்சி சிறிதுஞ் செவ்வனேநடைபெறு இந்நாளில், அரசினர் உதவியால் ஆங்கிலமொழிப் பயிற்சி எங்கும்பரவிக்கிடக்கும் இந்நாளில், இறந்துபட்ட வடமொழியினையும் வடநாட்டவர் வழங்கும் இந்தி மொழியினையும் பயில்கவென்று கூக்குரலிடுவார் தொகை பெருகும் இந்நாளில், வங்காளம் தெலுங்கு மலையாளம் முதலான மொழிகட்கு உரியோர் புகழத்தக்க முறையில் தத்தம் மொழிப்பயிற்சியினைப் பெருகச்செய்தற் பொருட்டு அவ்வம்மொழிகளிற் பல் கலைக் கழகங்கள் நிரப்பித்துவரும் இந்நாளில், நம் தமிழ் நாட்டுச் செல்வர்கள் மட்டும் நம் தமிழ் நாட்டவர் முன்னேற்றத்திற்கு இன்றியமையாததான தமிழ்மொழிப் பயிற்சிக்குச் செலவிடாமற் பிறமொழிப் பயிற்சிக்குச் செலவிடுதல் ஐயகோ! கொடிது! கொடிது! நம் தமிழ்நாட்டு மக்களின் பேருழைப்பினைக் கொண்டு, பெரும் பொருள் தொகுத்து வைத்திருக்குஞ் செல்வர்கள், அம்மக்களின் உதவிக்குக் கைம்மாறாகவாவது அவர்க்குரிய தமிழ்மொழிப் பயிற்சியினைப் பெருகச் செய்ய வேண்டியவர்களா யிருக்க, அரசினராற் றரும் பெறும் வரிசைகள் குறித்து அவர்கள் அதனை அயல் மொழிப் பயிற்

சிக்குச் செலவழித்தல் நன்றி மறந்த குற்றமாமன்றோ? அயல் மொழிப் பயிற்சியினை எவ்வளவுதான் இங்கே பரவ வைத்தாலும், அதன் உதவி கொண்டு நந் தமிழ்மக்களைச் சிறிதும் முன்னேற்றல் இயலாது. நந் தமிழ்மக்களை முன்னேற்றுதல் அவர்தந் தாய்மொழியாகிய தமிழ் ஒன்றினாலேதான் கைகூடும் என்பதை நந் தமிழ்நாட்டுச் செல்வர்கள் கருத்திற் பதிக்கக் கடவராக! மேலும், நந் தமிழ்நாட்டுக்கு ஆறாயிர நாழிகை வழி விலகிக்கிடக்கும் மேல்நாட்டி லுள்ள கிறித்தவக் குரு மார்கள் இந்நாட்டுக்கு வந்து, நூறாயிரக் கணக்காகத் தம் நாட்டுமக்கள்தந்த பொருளைச் செலவிட்டு, இங்குள்ள நாடு நகரங்களிலுஞ் சேரிகளிலும் பல்லாயிரக் கணக்கான கல்விச் சாலைகள் திறப்பித்தும் மாதாகோவில்கள் கட்டுவித்தும் இந் நாட்டவர் எல்லார்க்கும் எதொரு வேற்றுமையும் இன்றிக் கல்வி கற்பித்துங் கடவுள் உணர்ச்சி யுண்டாக்கியும் பேருதவி புரிந்துவராநிற்க, நம் நாட்டு ஏழைமக்கள் ஒரு நாளுக்கு ஒருவேளை நல்லுணவுமின்றிப் பட்டினியும் பசியுமாய்க் கிடந்து நெற்றித் தண்ணீர் நிலத்தில்விழப் பாடுபட்டுத் தேடிக் கொடுக்கும் பெரும்பொருளைப் பேழை பேழையாய் வைத்திருக்குஞ் செல்வர்கள், தமது பெருமைக்கும் தமது நலத்திற்கும் தம் மனைவி மக்களின் ஆடை அணிகலங்கட்கும் தம் வேடிக்கை விளையாட்டுகட்குமாகத் தமது பெரும் பொருளைச் செலவு செய்து கொண்டு தமக்கு அப்பொருளைச் சேர்த்துக் கொடுக்கும் ஏழைகளிற் பெரும்பாலாரைத் தீண்டாதவரென ஒதுக்கி வைத்தும், அவர்க்கு நல்லுணவும் நல்வெள்ளாடையுங் கூடக் கொடாதும், அவர் வணங்குதற்குத் தம் கோயில்களில் உள் வருதல்கூடத் தகாதெனத் விலக்கியும், அவர் தம் மக்களோடு ஒப்ப இருந்து கல்வி பயிலுதலும் ஆகாதென அவரைத் துரத்தி யும் அவ்வேழை மக்கட்குப் பெருங் கொடுமை செய்துவரல் தெய்வத்திற்கு அடுக்குமா? "ஏழை யழுத கண்ணீர் கூரிய

வாள் ஒக்கும்" என்னும் பழமொழிப்படி, நம் ஏழைமக்கள் படுந் துயரமானது, அத்துயரத்திற்கு ஏதுவாய் நிற்குஞ் செல்வர்களையுங் குருமார்களையுஞ் சுவடறத் தேய்த்து மாய்க்குங் காலம் இறைவனது சினத்தால் விரைந்து அணுகுகின்றதென்று ஓர்மின்கள்! ஓர்ந்து, எல்லா மக்களுக்குங் கல்விப் பயிற்சி இன்றியமையாத தெனவும், அக் கல்வியாகிய விளக்கைக் கொண்டு எல்லாம்வல்ல சிவபிரானின்றன் பேரின்ப வெள்ளத்தைத் தெரிந்துசென்று அவ்வின்பத்தை நுகரவம்மின்களெனவும் நம் சைவசமய ஆசிரியர்கள் இடைவிடாது அறிவுறுத்தி வந்த அருட்பான்மையினைக் கடைப்பிடியாக எடுத்துக்காட்டி மக்களெல்லாரையும் அழைத்த,

"காகம் உறவு கலந்துண்ணக் கண்டீர் அகண்டாகாரசிவ,
போகம் எனும் பேரின்பவெள்ளம் பொங்கித் ததும்பிப்
பூரணமாய்,ஏக வெளியாய்க் கிடக்குதையோ! இன்புற்
றிட நாம் இனியெடுக்க, தேகம்விழும்முன் புசிப்பதற்
குச் சேரவாருஞ் செகத்தீரே"

என்னுந் தாயுமான அடிகளின் பழந் தமிழ்ச் சைவக் கோட்பாட்டைக் கடைப்பிடித்து உண்மைச் சைவராகிய நாம் நம்மவரெல்லார்க்கும் நம் அருந்தமிழ்த் தெய்வக் கல்வியைப் புகட்ட முன் நிற்போமாக.

செல்வத்தின் பயன்

இனி, நம் தெய்வஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் பொருளைக் கல்விப்பொருள் செல்வப்பொருளென இரண்டாகப் பகுத்து, என்றும் அழியாததாய் மக்களுயிரின் அறிவை விளக்கி அவ்வுயிரைப் பிறவிதோறுந் தொடர்ந்துசெல்லும் விழுப்பம் உடைமைபற்றிக் கல்வியை முதல் நிலைக்கண் வைத்துங், கல்விபோல் அழியாச் சிறப்புடைய தன்றாயினும் அக் கல்வியைப் பயன்படுத்தற்கும் உலகியல் ஒழுக்கம் நடைபெறுவித்தற்கும் இன்றியமையாததாதல் பற்றிச் செல்வத்தை அதன்

பின்நிலைக்கண் வைத்தும் அவ்விரண்டும் அன்பினால் உந்தப் பட்டு மேலும் மேலும் அவ் அன்பினை வளர்த்துப் பரவச்செய் தற்கே கருவியாதல் வேண்டுமென "இன்பமும் பொருளும் அறனும் என்றாங்கு, அன்பொடு புணர்ந்த ஐந்திணை" என் னுஞ் சூத்திரத்தில் ஆணைதந் திருக்கின்றார். ஆகவே, கல்வி யானது அறிவை விளக்குங் கருவியாதலோடு எல்லாஉயிர்களி னகத்துந் தொகுத்து வைக்கப்பட்டிருக்கும் அன்பு என்னுந் தேனைப் புறத்தே ஒழுகச்செய்து, உலகத்தை அத் தேன்பெருக் கிற் படிவித்து இன்புறச்செய்தல் வேண்டும் என்றுஞ், செல்வ மானது அக்கல்விக்குத் துணையாய் அதனையும் அன்பையும் வளரச் செய்தற்குக் கருவியாதல் வேண்டு மென்றும் நாம் தெளியப் பெறுகின்றனம்; அன்பர்களே!

ஆனால், இஞ்ஞான்றுள்ள மக்களிற் கல்வி கற்பாருஞ் செல்வந் தொகுப்பாருங், கல்வி கற்பது அறிவினை விளக்கி அன்பினை வளர்த்தற்பொருட்டேயாமென்றுஞ், செல்வந் தொ குப்பது தமக்குமட்டுமேயன்றிக் கல்விக்குங் கற்றார்க்கும் வறி யார்க்கும் அறத்திற்கும் பயன்படுத்தற் பொருட்டேயா மென் றும் உணர்கின்றா ரில்லை; கல்வி கற்பது பெரும்பொருள் தொ குப்பதற்கே என்று பிழையாக நினைக்கின்றார்கள்; ஆசிரியர் தொல்காப்பியனாரும் அவர்வழி வந்த திருவள்ளுவர் முதலிய சான்றோருமோ, அன்புவளர்ச்சிக்கும் அறிவு வளர்ச்சிக்குமே கல்விகற்றல் வேண்டுமென மொழியாநின்றார். நம் ஆசிரியர் அறிவுரையைத் தழுவாத நம்மக்களோ பொருளீட்டுதல் ஒன் றன் பொருட்டாகவே கல்விகற்றலும் அதனைப் பயன்படுத்த லுஞ் செய்துவருதலால் விளையுந் தீமைகள் அளவில்லாதன வாய்ப் பெருகுகின்றன! பொருட்பேறு ஒன்றையே கருது வோர் பிறர் நலங் கருதுவரோ! தம்மினும் ஏழைகளாய் இருப் பவர் பொருள்களையுங் கவர்ந்து கொள்ளவன்றோ சூழ்ச்சி செய்கின்றனர்! இரவில் திருடுந் திருடர்க்கும், வழிமறித்துக்

கொள்ளையடிக்கும் வழிப்பறிகாரர்க்குங், கல்வியை உதவியாய்க்கொண்டு உயர்நிலைகளாகிய மாறுகோலம் பூண்டு கைக்கூலி வாங்கும் பகற்கொள்ளைக்காரர்க்கும் வேறுபாடுண்டோ சொன்மின்கள்! இங்ஙனமே செல்வப்பொருளைக் கொண்டு மேலும் மேலுஞ் செல்வத்தைத்திரட்டிச் சேர்ப்பவர்கள் எத்தனையோ ஏழைக்குடும்பங்களைப் பாழாக்கிச் செல்வர்களாகின்றார்கள்! ஆங்கிலம் வடமொழி முதலானவைகளை எவ்வளவு கற்றாலும் என்ன பயன்! அன்புக்கும் அறிவுக்கும் பயன்படுதற் பாலவான கல்வியையுஞ் செல்வத்தையும் மேலுந் திரண்ட செல்வத்தை மேன்மேற் பெருக்குதற்குப் பயன்படுத்தலால் எத்தனைகொலைகள்! எத்தனை அழிவழக்குகள்! எத்தனை புனைசுருட்டுகள்! எத்தனைகொடும்பொய்கள்! நாடோறும்நாழிகைதோறும் அடுத்தடுத்துநிகழாநிற்கின்றன! இவ்வளவு தீங்குகள் செய்து ஈட்டிய பொருளை ஈட்டியவனாவது நிலைபாக இருந்து நுகர்கின்றனனா? அதுவும் இல்லையே! பருநோய்கொண்டு நீள வருந்தியோ, நன்னோய்கொண்டு சடுதியிற் செத்தோ, தாய் அலறத், தந்தை யலற, மனைவி யலற, மக்கள் அலற எங்கோ மாயமாய் மறைந்துபோய் விடுகின்றனனே! அவன் அவ்வளவு பிறரைத் துன்புறுத்தித் தொகுத்த பொருளில் ஓர் எள்ளளவாவது கூடச்சென்றதா? இல்லையே!

“ அத்தமும் வாழ்வும் அகத்துமட்டேவிழி அம்பொழு
மெத்திய மாதரும் வீதிமட்டே விம்மிவிம்மியிரு
கைத்தலை மேல்வைத் தழுமைந்தருஞ் சுடுகாடுமட்டே
பற்றித் தொடரும்இருவினைப் புண்ணிய பாவமுமே”

என்ற பட்டினத்தடிகள் பொன்மொழியின்உண்மை நாடோறும் நம் கண்ணெதிரே நிகழ்ந்து வருகையிற், கல்விகற்றவர் நிலையில்லாத பொருளின்பொருட்டே அதனைப் பயன்படுத்தலுஞ், செல்வமுடையவர் மேலுஞ் செல்வம் பெறுதலையே கருதிப் பிறர்பொருளைப் பலவழியாற் கவர்தலும் எவ்வளவு கொடு

மை! எவ்வளவு பேதைமை! "ஒருவன் உலகமெல்லாம் பெற்ருலுந் தன்உயிரை இழந்து விடுவனுயின் யாது பயன்" என்ற எசு முனிவருரையின் உண்மையை நினைந்து பார்மின்கள்! இப்பிறவியிற் கற்றதும் பொருள் ஈட்டியதும்போலவே ஒவ்வொரு பிறவியிலுஞ் சென்று கற்றலும் பொருள் ஈட்டலுஞ் செய்ய வேண்டியவரான மக்கள் அவ்விரண்டையும் அடுத்தடுத்துச் செய்தலில் அலுப்புறல் வேண்டாமோ! அவ்விருவகைப் பொருளாலும் அன்பையும் அறிவையும் வளர்த்துப் பிறவியைத் தூய்மைசெய்து இறைவனது திருவடிப் பேரின்பத்தைப் பெருமல் இப் பிறவிவட்டத்தில் ஓயாது கிடந்து சுழலுதலாற் பயனென்னை! ஆகவே, கல்விகற்றலும் அதனைக் கற்பித்தலும் அதனைப் பயன்படுத்தலும் அன்பு அறிவுகளை வளர்த்தற்குக் கருவியாக முதலிற் பயன்படுத்தி, அதன்பின் தமது வாழ்க்கையின் நலத்திற்குப் பொருள் தேடுதலில் அதனைப் பயன்படுத்துவதே அறிவுடைமையா மென்பதூஉம், அங்ஙனமே செல்வத்தைத் தேடுதலும் அதனைத் தேடுவித்தலும் அதனைப்பயன்படுத்தலுமாகிய முயற்சிகளெல்லாங் கல்வியையுங் கற்ருர் தொகையையும் பெருக்கி அன்பினை எங்கும் பரவச் செய்தற்கு முதலிற் பயன்படுத்தி, அதன்பின் தமது வாழ்க்கை நலத்திற்குப் பயன்படுத்துவதே அன்புடைமையா மென்பதூஉம் நம்பழந்தமிழ்ச்சைவக்கோட்பாடாதல் பெறப்பட்டது.

அறம் ஒன்றே

இனி, ஆசிரியர் தொல்காப்பியனுர் மூன்ருவதாக நிறுத்திய "அறம்" என்னும் முடிந்த பொருளைப் பற்றி ஆராய்ந்து அவ்வளவில் இவ்விரிவுரையை முடிப்பாம். இன்பமும் பொருளும் அன்பினையே முதலும் ஈறுமாய்க்கொண்டு தேடப்படுதலும் நுகரப்படுதலும் பயன்படுத்தப்படுதலும் வேண்டுமென ஆசிரியர் வற்புறுத்தினுற் போலவே, அறமும் அன்பினையே முதலும் ஈறுமாய்க்கொண்டு ஈட்டப்படுதலும் நுகரப்படுதலுஞ்

செய்யப்படுதலும் வேண்டுமென அவர் வலியுறுத்துகின்றமை மேலெடுத்துக் காட்டிய "இன்பமும் பொருளும் அறனும் என்றாங்கு, 'அன்பொடு புணர்ந்த ஐந்திணை" என்பதனால் நன்கு விளங்காநிற்கும். எனவே, உண்மையன்பு இன்றி, வெறும் பட்டப்பெயரை நச்சியும் உலகத்தார் தம்மை மீக்கூறுதலை விழைந்தும் ஆற்றும் அறம் நன்மைபயவாமை அறியப்படும். இவர் அறஞ்செய்வதிற் சிறந்தாரென்று அரசினருங் குடிமக்களும் புகழ்ந்து பேசுதலையே நோக்கிநிற்பவர், தாம் குறித்த அறத்தைத் தமது கைப்பொருளாலன்றிப் பிறரது பொருளாற் செய்தற்கும் பின்வாங்கார். 'இவ்வேழைமக்களின் பொருளை அவர் கண்ணீர் சிந்தப் பிடுங்கிப், பிறர்மெச்ச அறஞ் செய்தலால் யாதுபயன்? என்று அவர் உணரமாட்டாராதலால், அன்பின்றிச் செய்வாரது அறங் "கடைத் தேங்காயைத் திருடி வழிப்பிள்ளையார்க்கு உடைப்பதனையே" ஒப்பதாய்முடியும். மற்று எல்லா உயிர்களிடத்தும், எல்லா மக்களிடத்தும் நெகிழ்ந்த அன்புடையவர்களோ எவ்வுயிர்க்கும் எவர்க்குந் தீங்குநேராத முறையிற் பெயர் புகழ்களை வேண்டாது அறஞ்செய்வாராகலின், அவர் செய்யும்அறமே தமக்கும் பிறர்க்கும் உண்மையிற் பயன்படுவதுடைத்தாம். ஆகவே, அன்பு ஒன்றனையே உயிராகக்கொண்டு நடைபெறும் அறத்தை எடுத்து வற்புறுத்தும் நம் தெய்வ ஆசிரியர், தமது விழுமிய கோட்பாட்டிற்கு மாறுபாடின்றி அவ்வறத்தை ஒன்றாகவே கூறினாரல்லது அதனை 'இல்லறம்', 'துறவறம்' என இரண்டாகப் பகுத்துத், தாம் இயற்றியருளிய தொல்காப்பியத் தெய்வ முழுமுதல் நூலின்கண் யாண்டும் ஓதிற்றிலர். இம்மை யின்பம் விழைந்து தாம் காதலன்பு பாராட்டிய மனைவி மக்களோ டொருங்கிருந்து நடாத்திய அன்பு வாழ்க்கையும், மறுமையின்பம் விழைந்து மனைவிமக்கள் தமக்குத் தொண்டு செய்ய இம்மைமுயற்சியை விட்டு இறைவன் திருவருளிற்

றமது உணர்வினைத் தோய்வித்திருக்குந் தவவாழ்க்கையும் ஓர் அறத்தினுள்ளேயே அமைந்த இருவகைநிலைக ளாகுமல்லா மல், அவ்விரண்டும் ஒன்றோடொன்று மாறுபட்டனவாகா என் பதே நம்முதலாசிரியர் தொல்காப்பியனார்க்குக் கருத்தாதல்,

“காமஞ் சான்ற கடைக்கோட் காலை
ஏமஞ் சான்ற மக்களொடு துவன்றி
அறம்புரி சுற்றமொடு கிழவனுங் கிழத்தியுஞ்
சிறந்தது பயிற்றல் இறந்ததன் பயனே”

என்று அவர் அருளிச்செய்த கற்பியற் சூத்திரத்தால் தெற் றென விளங்காநிற்கும். இதன் பொருள் என்னையோவென் றாற், 'காதலன்பால் துய்த்த காம வின்பம் நிறைந்து கடைக் கொண்ட வாழ்நாள் எல்லையின் நடுக்காலத்தே, தமக்குக் காவ லாய் அமைந்த தம் புதல்வரொடு கூடியிருந்துந், தாம் அதுகா றுஞ் செய்துபோந்த அறத்தை இனித் தாம் செய்யலாகாமை யின் தமக்காக அவ்வறத்தைச்செய்யுஞ் சுற்றத்தாருடன் அமர்ந் துங், குடும்பத் தலைமகனுந் தலைமகளுஞ் சிறந்ததாகிய தவத்தில் தமதுணர்வினைப் பயிலச்செய்தல் தாம் அதுகாறுஞ் செய்து போந்த காதல் மனைவாழ்க்கையின் பயனாகும்' என்பதே அது வாம். எனவே, காதலன்பிற் சிறந்த கணவனும் மனைவியும் ஒருவரை யொருவர் பிரியாதிருந்தே தவஞ் செயற்பாலரென் பதூஉம், அப்போது அவர்தம் புதல்வராயினார் அவரது தவ வாழ்க்கைக்கு வேண்டுவனவெல்லாந் தேடிக் கொடுத்து அவர்க்குத் துணையாக நிற்கர்பால ரென்பதூஉம், அவர்க்குச் சுற்றத்தவராயுள்ளார் அவர் தவவாழ்க்கையில் அமர்ந்த காலந் தொட்டுச் செய்யாது விட்ட அறங்களையெல்லாஞ் செய்து கொண் டிருக்கற்பாலரென்பதூஉம் நன்கு பெறப்படுகின்றன அல்லவோ? பாருங்கள் அன்பர்களே! நம் முதலாசிரியர் எடுத்துக்கூறிய நம் தமிழ் முதுமக்களின் மனைவாழ்க்கையும் அதன் முடிவில் நோற்கப்படுவதாகிய அவர்தந் தவவாழ்க்கை

யும் எவ்வளவு சிறந்தனவாய், இறைவன் வகுத்த அன்பொழுக்கத்திற்குச் சிறிதும் மாறுபடாதனவாய் விளங்கி நிற்கின்றன! பெளத்த சமண சமயங்களும் அவற்றைப் பின்பற்றி எழுந்த ஆரியமிருதி நூல்களுந் தவவாழ்க்கையைத் துறவுநெறியின்பாற் படுத்து, மனைவி மக்கள் சுற்றம் முதலியதொடர்புகளையெல்லாம் முற்ற அறுத்தபின் தவஞ்செயற் பாற்றென்று வலியுறுத்தாநிற்க, நம் செந்தமிழ்த் தனிமுதல் நூலாகிய தொல்காப்பியமோ, கணவனும் மனைவியும் ஒருவரை யொருவர் பிரியாது நின்றே மக்களுஞ் சுற்றமுந் தமது தவத்திற்கு உதவியாய் நிற்பத் தவத்தினை முயலற்பாலர் என அறிவுறுத்துகின்றது. இவ்விருவேறு அறிவுரைகளில் எது சிறந்ததென்பதைச் சிறிது ஆராய்ந்து பார்மின்கள்! ஒருவன் தன்வாழ்நாளில் நீண்டகாலம் வரையில் அன்பு பாராட்டி வந்த தன்மனைவி மக்களை அன்பின்றிப்பிரிந்து, பிறரிடும் அறச்சோற்றிற்காக ஊர் ஊர் திரிந்து, ஐயம் ஏற்றுண்டு மரத்தினடியிலும் புறந்திண்ணையிலும் வருந்திக் கிடந்து நோயிலுந் துன்பத்திலும் உழல்வதாகிய வடநாட்டினர்தம் துறவுவாழ்க்கை நல்லதோ! தன் உடம்பையும் உயிரையும் அன்பினால் இன்புற வளர்த்த தன் மனைவியையும் அவள்பாற் றோன்றிய அன்புடை மக்களையும் பிரியாதிருந்து, அவர் தனக்கு ஏதுங் குறையில்லாது தொண்டு செய்யத் தானுந் தன்மனையாளுந் தவத்தின்கண் அமர்வதாகிய தென்னாட்டினர்தந் தவவாழ்க்கை நல்லதோ! பசி நேர்ந்த போது உணவும் பெறுதல் அரிதாதலின் தன்னுடம்பே தனக்குஞ் சுமையாகத், தாம் வருந்தித் தேடிய உணவிலிருந்து பிறர் தனக்கு உணவளிக்க வேண்டியிருத்தலிற் பிறர்க்குஞ் சுமையாகத், தன் மனைவிமக்களை மிடியிலுந் துன்பத்திலும் உழலவிட்டுத் தானும் உழலுந் துறவுநிலை நல்லதோ! தான் தேடிய பொருள்கொண்டு தன் புதல்வரும் பெருக்கிய செல்வத்தால் ஊணும் உடையும் பிறநலங்களும் பெற்றுத் தானுந் தன்

மனைவியுந் தான்பின்றி நோற்குந் தவநிலை நல்லதோ! நீண்ட நாள் தன்னோடு அன்பினால் உயிர்வாழ்ந்தார் தன்னைப்பிரிந்த மையால் தனித்துயர் உழக்கத் தான்மட்டும் மறுமையின்பம் நாடிப் புகுவதாகிய துறவு நிலை நல்லதோ! அன்றித் தன்னொடு நீள அன்புற்று உயிர்வாழ்ந்தார் தாமுந் தன்னைப் போலவே திருவருளின்பத்தை நாடித் தன்னோடுடனிருந்து நோற்பதாகிய தவநிலை நல்லதோ! என்று பகுத்து நடுநின்று ஆராய்வார்க்கு, வடவர் மேற்கொண்ட துறவுவாழ்க்கையினுந் தமிழர் மேற்கொண்ட தவவாழ்க்கையே பலவாற்றானுஞ் சிறந்ததென்பது இனிது புலனாம். மேலும், மனைவிமக்களையெல்லாம் அன்பின்றிப் பிரிந்து தவமுயற்சியில் நிற்பதாகிய துறவு நிலை, காண்பவர்க்கு வெருட்சியினை விளைவிப்பதன்றி, அந்நிலையில் நிற்பார்க்குச் சிறிதும் நலந்தருவதன்று. ஏனென்றால், ஊனாற் சமைந்த இவ்வுடம்பு உள்ளவரையில், அதற்கு உணவு இடுதல் வேண்டும்; உணவினால் உடம்பு தன்னிலையில் நிற்கும்வரையில் ஆண்டில் முதிர்ந்தார்க்கும் புணர்ச்சிவேட்கை யுண்டாதலை யாண்டுங் காண்கின்றோம். பலவாற்றாற் பட்டினி கிடந்து உடம்பை வாட்டிய குசேலமுனிவருந் தம்மனையாளைக்கூடி இருபத்தேழு பிள்ளைகளைப் பெற்றனரென்றால், உலக வாழ்க்கையைத் துவரத் துறந்து பெருந்தவத்தில் வைகிய விசுவாமித்திர முனிவரும் மேனகை என்னும் அரம்பை மாதைப் பன்னிரண்டு ஆண்டுகள் கூடிக்கிடந்து சகுந்தலையைப் பெற்றனரென்றால், அவர்போல் அத்தனைக்கடுந்துறவில் நிற்க மாட்டாத எளியமக்கள், மனைவி மக்களை முற்றத்துறந்து முழுத்தவ வாழ்க்கையில் இழுக்கின்றி நிற்கமாட்டுவரோ சொல்லுங்கள்! முழுத்துறவினை வலியுறுத்திவந்த கௌதம சாக்கியர் காலத்திலேயே அவரால் துறவுபுகுந்த பிட்சுக்களும் பிட்சுணிகளுந் தத்தம் நிலைகுலைந்து காம இன்பத்திற் கிடந்துழன்றன ரெனவும், உரோமாபுரியில் அங்ஙனமே துறவுநிலை

யிலிருந்த கத்தோலிக் கிறித்துவக் குருமார்களுங் கன்னிகளுந் தம் நிலைவழுவி ஒழுகினரெனவும் பண்டைநிகழ்ச்சிகளை நூல்களின் வாயிலாக நன்கறிவதோடு, இஞ்ஞான்றுள்ள துறவு மடங்கள் பெரும்பாலனவற்றிலும் அத்தகைய சீர்கேடான நிகழ்ச்சிகள் தொடர்பாக நடைபெற்று வருதலையுமுணர்ந்து வருகின்றனம் அல்லமோ? இத்தகைச் சீர்கேடும், இழுக்கிய நடையும் எதனால் வந்தன? உலக இயற்கையும் மக்களியற்கையும் இவற்றை வகுத்த இறைவன் திருவுளக் குறிப்பும் நன்குணர்ந்த நம்பேராசிரியராகிய தொல்காப்பியனார் அறிவுறுத்திய தவநிலையினைத் தழுவாமல், உலக இயற்கைக்கும் மக்களியற்கைக்கும் இவற்றைத்தோற்றுவித்த ஆண்டவன் திருவருட் குறிப்புக்கும் மாறானதொரு துறவுநிலையைப் பௌத்த சமண் மதங்கள் கூறியபடி நம்மனோர் தழுவி நடக்கப் புகுந்தமையாலன்றோ? மனைவாழ்க்கையில் இருந்தக்கால் தாம் செய்து போந்த முப்பத்திரண்டு அறங்களையும் தம் உரிமைச் சுற்றத்தார் செய்துபோதருமாறு ஒழுங்குசெய்து வைத்துத், தம்புதல்வர் தமக்குவேண்டியவைகளைச் செய்துவர, உலகநன்மையையுந் தமது நன்மையையும் நாடி இறைவனை உளங்குழைந்துருகி வழுத்துவதாகிய தவநிலையைக் கணவனும் மனைவியும் ஒருங்கிருந்து செயற்பாலரென நம் பேராசிரியர் தொல்காப்பியனார் உரைத்தபடி நம்மனோர் செய்துவந்தனராயின் மேற்சொன்ன தீமைகள் வாராவன்றே.

பண்டைத் தவவாழ்க்கை

இனி, ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் காட்டிய தவநெறியிலேயே வடநாடு தென்னாடுகளிற் பண்டைக்காலத் திருந்த முனிவர்கள் எல்லாரும் நிலை நின்றனர் என்பதற்கு, வடநாட்டுமுனிவராகிய மரீசி, அத்திரி, அங்கிரசர், புலகர், கிரது, புலத்தியர், வசிட்டர் முதலியோரெல்லாந் தத்தம் மனைவிமாரோடிருந்து தவஞ்செய்தவையுந் தமிழ்நாட்டிலிருந்த பாலைக்

கௌதமனர், திருவள்ளுவனர், சுந்தரர் முதலாயினரும் பெரிய புராணத்துச் சொல்லப்பட்ட சைவநாயன்மார் பலருந் தத்தம் மனைவியரோடு மிருந்தே தவமியற்றிச் சிவபிரான் திருவடிப் பேரின்பத்தை எய்தினமையுமே சான்றும். இது குறித்தன்றே தெய்வத் திருவள்ளுவனரும்,

"அறன்எனப் பட்டதே இல்வாழ்க்கை அஃதும்
பிறன்பழிப்ப தில்லாயின் நன்று"

என்னுந் திருக்குறளால் அறவாழ்க்கை எனப்படுவது இல் வாழ்க்கையேயா மென்றும்,

"அறத்தாற்றின் இல்வாழ்க்கை யாற்றிற்
புறத்தாற்றிற் போஒய்ப் பெறுவ தெவன்"

என்னுந் திருக்குறளால் துறவுநிலை புகுதல் பயன் இன்று மென்றுந் தொல்லாசிரியர் வழியே கடைப்பிடித்து ஓதியதோடு, 'துறவு' என்பது நெஞ்சினுற்றுறத்தலே யாமெனவும், "யான் செய்தேன்" என இறுமாந்துரைக்கும் அகப்பற்றும், 'எனது பொருள்' எனச் சொல்லும் புறப்பற்றும் ஒருங்கறுதலே யா மெனவும் வற்புறுத்துவாராய்,

"நெஞ்சிற் றுறவார் துறந்தார்போல் வஞ்சித்து
வாழ்வாரின் வன்கணார் இல்" என்றும்,

"யான் எனது என்னுஞ் செருக்கறுப்பான் வானோர்க்
குயர்ந்த உலகம்புகும்" என்றும்அருளிச் செய்வாராயினர்.

துறவு அறம் ஆகாமை

மேலும், இல்வாழ்க்கை யொன்றுமே அறனென வைத்துச் சொல்லப்படுதற்கு உரித்தாவ தன்றித், துறவு வாழ்க்கை அறம் எனப்படுதற்கு உரிமை யுடைத்தன்று; ஏனெனிற், பிற வுயிரின் துயர்களைவதூஉம், மக்கள்பிறரின் துன்பந் துடைப்பதூஉம் ஆகிய செயலை உண்மையாற் செய்வாரது நல்வினையே அறம் எனப்படும்; இவ்வாறு செய்யப்படும் அறம் பழைய நா

வில் முப்பத்திரண்டு வகையாகச் செய்யப்பட்டு வந்ததென்பது,

"ஆதுலர்க்குச் சாலை, ஓதுவார்க்கு உணவு,
அறுசமயத் தோர்க்கு உண்டி, ஆவிற்கு வாயுறை,
சிறைச்சோறு, ஐயந், தின்பண்டம், மகச்சோறு,
மகப்பெறு வித்தல், மகவளர்த்தல், மகப்பால்,
அறவைப் பிணஞ்சுடல், அறவைத் தூரியம்,
வண்ணார், நாவிதர், வதுவையாற்றல், நோய்
மருந்து, கண்ணாடி, காதோலை, கண்மருந்து,
தலைக்கெண்ணெய், பெண்போகஞ், சுண்ணம், பிறர்துயர்
காத்தல், தண்ணீர்ப் பந்தர், மடந், தடம், கா,
ஆவுரிஞ்சு நடுதறி, ஏறு விடுத்தல்,
விலை கொடுத்துக் கொலையுயிர் மீட்டல், விலங்குணு
இச்செயல் முப்பத் திரண்டற மென்ப"

என்னும்பழைய திவாகரங்கண்டாலறியப்படும். இங்ஙனமாக முப்பத்திரண்டு அறங்களைச் செய்யும் நிலை இல்லற வாழ்க்கைக்கு வாய்வதே யன்றித் துறவுக்கு வாயாது; ஆகவே, துறவினை அறம் என்னுஞ் சொல்லொடு புணர்த்துத் துறவறம் என வழங்குதலுஞ் சாலாது; அதனாலன்றோ தெய்வத் தொல்காப்பியர் 'துறவறம்' என்னுஞ்சொற்றொடரைத் தமது விழுமிய முழுமுதல்நூலுள் யாண்டுமே வழங்காராயினர். மற்றுத், திருவள்ளுவரோ தமது கால வழக்கினைத் தழீஇத் 'துறவறம்' என்பதொன்று கூறினாராயினும், அவ்வியலில் இம்முப்பத்திரண்டறங்களுள் ஏதொன்றும் எடுத்துரையாது, புலாலுண்ணாமை, கள்ளாமை, வெகுளாமை, இன்னாசெய்யாமை, கொல்லாமை, பொய்யாமை முதலாகச் செய்வதில்லாச் செயல்களை அறங்களாக எதிர்மறை முகத்தாற் கூறியருளினர். எனவே, அவர்கூறும் வகையிலிருந்துந் 'துறவினை' அறம் எனச்சொல்லுதற்கு ஏதும் இடம் இல்லாமை நன்கு விளங்குகின்றதன்றோ?

அதுவேயுமன்றி, அவர் மனைவி மக்களைத் துறந்து தனியிருந்து நோற்பதே தவம் என்று 'திருக்குறளில்' ஓரிடத்தாயினுங் கூறுமையினை உற்றுநோக்கும்வழி, ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் மொழிந்தவாறே மனைவியுந் தானுமாயிருந்து அகப்பற்றுப் புறப்பற்று இன்றித் தூய அன்பின் வழிநின்று நோற்பதாகிய பண்டைத் தவநிலையே அவர்க்கும் உடம்பாடென்பது உய்த்துணரக் கிடக்கின்றது. இதுகாறும் அறம் என்பதைப்பற்றி ஆராய்ந்த அளவில், அஃது இல்லறம் ஒன்றற்கே உரித்தாய்க், காதலன்பின் வழி நிகழும் மனைவாழ்க்கையின் நடுவெல்லையில் நோற்கப்படுவதாகிய தவநிலையினையுந் தன்கண் அடக்கி நிற்கும் என்பதூஉம், முப்பத்திரண்டு வகையாகச் செய்யப்படும் அறங்களுள் எதுஞ் செய்யப்படுவதின்றி எதிர்மறை வகையாற் செயலின்றி நினைவளவில் நிற்பனவாகிய கொல்லாமை பொய்யாமை கள்ளாமை முதலியவற்றால் நிலைப்படுவதாகிய தவநிலையினைத் துறவறம் என்றல் ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார்க்கு உடன்பாடன்றென்பதூஉம், இப்பேராசிரியர் அறிவுறுத்திய அறத்தின்வழி யொழுகியே திருவள்ளுவரும் நம் சைவசமயச் சான்றோர்களும் இறைவன் திருவருட் பேற்றினை எய்தினரென்பதூஉம், பௌத்த சமண்மத வழிநிகழும் இஞ்ஞான்றைப் போலித்துறவொழுக்கம் பல்பெருந் தீங்குகட்டும் இடனாய் நிற்றலின் அதனை யொழித்து மனைவாழ்க்கையின்பாற் பட்ட தவநிலையில் நின்று தமக்கும் பிறர்க்கும் பயன்பெற்றொழுகிச் சிவபிரான் திருவடிக்குரியராதலே நம் சைவசமயப் பெரியார் தங் கோட்பாடா மென்பதூஉம் பெறப்பட்டன.

இனி, உலக முயற்சியை விட்டுத் தவநிலைக்கண் நிற்றல் நம்மனோர் ஒவ்வொருவருக்கும்இன்றியமையாத கடமையாம். ஏனென்றால், இவ்வுலகியல் வாழ்க்கை நீடுநிற்பதன்றாய்ச் சடுதியில் எதிர்பாராதே மறைந்தொழிவதாகலானும், இனி நாம் செல்லும் மறுமை யுலகத்திற்கு இங்கே துணைவராயிருந்த

மனைவி மக்கள் சுற்றத்தார் நண்பர் என்னும் எவரும்நம்மோடு உடன்வந்து துணையாய் நிற்க மாட்டுவார் அல்லராகலானும், இம்மைக்கண் நம்மை இவ் உடம்பில் வருவித்து வைத்துப் பல வகை யின்பங்களையும் நமக்கு ஊட்டி அதன்பின் நம்மை அவ்வுடம்பினின்றும் பிரித்து வேறோர் உலகத்தில் வேறோர் உடம்பிற் புகுத்துவானாகிய இறைவன் ஒருவனே இங்கும் அங்கும் எங்குந் துணையாக நிற்பனாகலானும், இப்பிறவியில் நாம் நுகர்ந்த இன்பங்கள் எல்லாம் இன்பம் இத்தன்மையதென்று நமக்கு உணர்த்தும் அவ்வளவுக்கே பயன்படுவனவன்றி வேறு துன்பக் கலப்பில்லாமல் நீள இருந்து நம்மை மகிழ்விக்க மாட்டாவாகலானும், நிலைபேறில்லாப் பொருள்கள் நிலைபேறில்லாச் சிற்றின்பத்தையே தரக்காண்டலால் நிலையான இன்பத்தைப் பெறவேண்டுவார் எல்லாரும் நிலைமாறுதலின்றி ஒரு தன்மையனாய் விளங்கும் இறைவன்பா லன்றிப் பேரின்பத்தை நுகர்தல் எலாமையானும் நம் ஆசிரியன்மார்,

"பாங்கருஞ் சிறப்பிற் பல்லாற்றானும் நில்லா உலகம் புல்லிய நெறித்தே" (தொல்காப்பியர்) என்றும்,

"ஊருஞ் சதமல்ல உற்றார் சதமல்ல உற்றுப்பெற்ற
பேருஞ் சதமல்ல பெண்டிர் சதமல்ல பிள்ளைகளுஞ்
சீருஞ் சதமல்ல செல்வஞ் சதமல்ல தேசத்திலே
யாருஞ் சதமல்ல நின்றாள் சதங்கச்சி யேகம்பனே"

(பட்டினத்தடிகள்) என்றும்,

"தினைத்தனை யுள்ளதோர் பூவினிற்றேனுண்ணாதே
நினைத்தொறுங்காண்டொறும் பேசுந்தோறும் எப்போதும்
அனைத்தெலும்பு உள்நெக ஆனந்தத் தேன்சொரியுங்
குனிப்புடையானுக்கே சென்றூதாய் கோத்தும்பீ".

(மாணிக்கவாசகர்) என்றும் அருளிச்செய்து எல்லா வுணர்வுகளும் நமக்கு வாய்த்திருக்கும் இவ் அரிய மக்கட்பிறவியிலே நாம் ஏமாந்து இரங்கொழியாமல், நமக்கு ஒப்பற்ற துணைவனை

யிருக்கும். இறைவனை இறுகப்பற்றும்படி நம்பால் வைத்த இரக்கத்தால் நமக்கு அறிவுதெருட்டி யிருக்கின்றார். இவர்தம் அருளுரைகளைக்கேளாமல், நான்என்றஒருபொருளில்லை, என்னின் வேறான உயிர்களும் இல்லை, இறைவன் உண்டென்பதும் பொய், வருவதும் போவதும் நிற்பதுமாய உலக நிகழ்ச்சிகளெல்லாம் இயற்கையே என்று பாழ்ங்கொள்கைகளை வாய்க்கு வந்தபடி பேசி நம்மனோர் இவ் அரியவாணாளை வீணாளாக்குவார்களாயின், உண்மைக்கு மாறுபேசி இறைவனைத் துணையாகப் பற்றாமையின், இறந்தொழிந்தபின் அடங்கா நாவினராகிய அவர்கள் துணையின்றி இருளுலகத்திற் சென்று பெருந் துன்பம் உழப்பார்கள்; இது திருவள்ளுவ நாயனார்,

> "அடக்கம் அமரருள் உய்க்கும் அடங்காமை
> ஆரிருள் உய்த்துவிடும்"

என்றமையாலும் உணரப்படும். கடவுளை நம்பாதவர்கள், கடவுளின் பெருந்துணையை நாடாதவர்கள், இறந்தபின்இருளுலகத்திற்சென்று துன்புறுகின்றார்கள் என்பதனை, அகக்கண் திறக்கப்பெற்று மறுமை யுலகங்களின் நிகழ்ச்சிகளைக் காணவல்ல ஆங்கில ஆசிரியரான ஸ்டெயின்டன் மோசஸ் (Stainton Moses, M. A.) என்பவர் தக்கார் பலர் முன்னிலையில் ஆராய்ந்துகாட்டிய மெய்யுரைகளால் இனிது விளக்கி யிருக்கின்றார்.

முப்பொருள் உண்மை

ஆகவே, உலகத்தியல்பையும், உயிர்களி னியல்பையும், இறைவனியல்பையும் உள்ளவாறே யுணரும் மெய்யுணர்வு வாய்த்தாலன்றி, இவற்றை யாராய்ந்து பார்த்தற்கு ஏற்ற பகுத்துணர்வு வாய்ந்த மக்கள் தவத்தைச் செவ்வனே செய்து வீடுபேற்றை எய்துதல் இயலாது; இப்பிறவித் துன்பத்தை நீக்குதலும் ஆகாது. இதனாலன்றோ திருவள்ளுவர்,

"ஐயத்தின் நீங்கித் தெளிந்தார்க்கு வையத்தின்
வானம் நணியதுடைத்து" என்றும்,
"பொருள் அல்லவற்றைப் பொருளென்றுணரும்
மருளானும் மாணாப் பிறப்பு"

என்றும் அருளிச் செய்தார். ஆதலால், நம் முதலாசிரியராகிய தொல்காப்பியனாரும், அவர்காலந் தொட்டு வந்த நம் ஆசிரியர் மற்றையோரும் அம்மூன்று பொருள்களையும் ஆராய்ந்துகண்ட முடிபுகளை ஒருசிறிது எடுத்துக்காட்டி அவ்வளவில் இவ்விரிவுரையை முடிப்பாம்.

உலகின் உண்மை

முதலில் இவ்வுலகத்தினியல்பு இன்னதென்பது ஆராயற்பாற்று. நம்முதலாசிரியர் தொல்காப்பியனார்,

"நிலந்தீ நீர்வளி விசும்போடு ஐந்துங்
கலந்த மயக்கம் உலக மாதலின்" (மரபியல்)

என்று கூறுதலின், நிலமும் நீருந் தீயுங் காற்றும் வானும் என்னும் ஐம்பெரும்பொருள்களின் கலவையே உலகம் என்பது பெறும். பிற்காலத்திற் பௌத்தரில் ஒருசாரார் முன்னேரத்தில் நின்றபொருள் பின்னேரத்தில் இல்லையாம் எனவும், மற்றும் ஒருசாரார் முயற்கொம்பும் ஆகாயத் தாமரையும் போல் அஃது இல் பொருட் டோற்றமாம் எனவும், மாயாவாத வேதாந்தத்தார் அது பிரமப்பொருளிற் றோன்றும் இல்பொருண் மாயையாமெனவும் உலகத்தின் இயல்பைப்பற்றிக் கூறுங் கொள்கைகள் உண்மைக்கு மாறானகொள்கைகளா யிருத்தல் போலாது, ஐம்பெரு மெய்ப்பொருள்களின் கலவையே உலகமாம் எனக்கூறுந் தொல்காப்பியனாரது கோட்பாடு நாடோறும் உலகியலிற் பயிலும் நமது அறிவுக்கு எவ்வளவு பொருத்தமாயிருக்கின்றது! உலகத்துப் பொருள்களெல்லாம் அடுத்தடுத்து உருமாறி வருவனவேயல்லாமல் அவை இல்லாதவெறும்பாழாதல் என்றொன்றும் இல்லையெனப் பல வியத்தகு ஆராய்ச்சி

களால் ஆராய்ந்துரைக்கும் இஞ்ஞான்றை இயற்கைப் பொரு ணூலார்தம் மெய்யுரையும் இற்றைக்கு ஐயாயிரத்து ஐந்நூறு ஆண்டுகட்கு முன்னிருந்த தொல்காப்பியனா ருண்மையுரை யும் ஒருங்கொத்து நிற்றல் பெரிதும் வியக்கற்பால தன்றோ? சைவசித்தாந்த முதல் நூல் ஆசிரியரான மெய்கண்டதேவர் 'உள்ளதே தோற்ற உயிர் அணையும்' என்று தொல்காப்பிய னார் கருத்தையே யொட்டிக் கூறுதலும் நினைவிற் பதிக்கற் பாற்று.

உயிரின் உண்மை

இனி, இவ்வுலகத்துள்ள உயிர்களையெல்லாம் ஓரறிவுடை யன, ஈரறிவுடையன, மூவறிவுடையன, நாலறிவுடையன, ஐயறிவுடையன, ஆறறிவுடையன என்று அறுவகையாகப் பகுத்து,

"ஒன்றறி வதுவே உற்றறி வதுவே
இரண்டறி வதுவே அதனொடு நாவே
மூன்றறி வதுவே அவற்றொடு மூக்கே
நான்கறி வதுவே அவற்றொடு கண்ணே
ஐந்தறி வதுவே அவற்றொடு செவியே
ஆறறி வதுவே அவற்றொடு மனனே
நேரிதி னுணர்ந்தோர் நெறிப்படுத் தினரே"

என்று ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் கூறுமாற்றாற், சிற்றறி வுடைய உயிர்கள் தீவினைக்கு ஏதுவான மலத்தால் மறைப் புண்டு கிடந்து, இறைவனாற் பிறவிக்கு வருங்கால் முதலில் தொடுதலுணர்வே தோன்றுதற்கு இடந்தரும் புல்லும் மரனு மாய்ப் பிறந்தும், அதன்பிற் சிறிதறிவு விளங்கித் தொடுத லுணர்வுஞ் சுவையுணர்வும் விளங்குதற் கேற்ற நத்தை கிளிஞ் சில் முதலியனவாய்ப் பிறந்தும், அதன் பிற் சிறிதறிவு மிகுந்து அவ்விரண்டொடு மூக்குணர்வுந் தோன்றுதற்கேற்ற கறை யான் எறும்பு முதலியனவாய்ப் பிறந்தும், அதன் பின் மேலும்

அறிவு மிக்கு அம்மூன்ேறாடு கண்ணறிவுந் தோன்றற் கேற்ற நண்டு தும்பி முதலியனவாய்ப் பிறந்தும் அதன் பின் இன்னும் அறிவு மிகுந்து அவற்ேறாடு செவியறிவும் புலனுதற் கேற்ற விலங்குகளும் மாக்களுமாய்ப் பிறந்தும், அதன்பின் அறிவு விளக்கம் மிக விரிதலின் அவ்வைந்துடன் மனவறிவும் விளங்குதற்கேற்ற ஆறறிவுடைய் மக்களாய்ப் பிறந்தும், இங்ஙனம் மலந்தேயும் நிலைக்குத் தகச் சிற்றுயிர்கள் முறை முறையே அறிவினும் பிறவியினும் மேலேறி வருதல் தெளியப் படும். இங்ஙனமே மாணிக்கவாசகப் பெருமானும்,

"புல்லாகிப் பூடாய்ப் புழுவாய் மரமாகிப்
பல்விருக மாகிப் பறவையாய்ப் பாம்பாகிக்
கல்லாய் மனிதராய்ப் பேயாய்க் கணங்களாய்
வல்லசுரராகி முனிவராய்த் தேவராய்ச்
செல்லாஅ நின்ற இத் தாவர சங்கமத்துள்
எல்லாப் பிறப்பும் பிறந்திளைத்தேன் எம்பெருமான்"

என்று கூறுதல் காண்க. எனவே மலந்தேயும் அளவுக்கேற்ப உயிர்கள் மேன்மேற்பிறவியிற் சேரு மென்பதும், அதனல் ஒருயிர்க்குப் பல பிறவிகள் உளவா மென்பதும், பிறவிக டோறும்ஈட்டப்படும் வினைகளே மேன்மேற் பிறவிகளை எடுத் தற்கு ஏதுவாமென்பதும் ஆசிரியர் தொல்காப்பியனர்க்குக் கருத்தாதல்போலவே, திருவள்ளுவனர்க்குஞ் சைவசமயாசிரியர், சந்தானசிரியர்க்குங் கருத்தாதல் காணப்படும். பிறவிகள் பல உளவாதலும், உயிர்கள் அப்பிறவிகளில் மாறிமாறிச்செல்லு தலும், அப்பிறவிக்கு ஏதுவான இருவினைகளும், அவ்வினைக் கேதுவான ஆணவ மலமும் பழைய ஆரிய நூலாகிய இருக்கு வேதத்திற் காணப்படாமையின், இக்கோட்பாடுகளெல்லாம் நம் பண்டைத் தமிழ்மக்கள் இறைவன் திருவருளுதவி கொண்டு தாமாகவே கண்டறிந்தன வாகு மென்பதை

யுணர்ந்து அத் தமிழ்ஆசிரியர் வழிவந்த நாம் பெரிதும் மகிழுக் கடவேமாக.

கடவுள் உண்மை

இவ்வாறு பிறவிக டோறுஞ் சிறிதுஞ் சிறிதாய் அறிவு விளங்கப் பெறுஞ் சிற்றுயிர்கள் போலாது இயல்பாகவே விளங்கப் பெறும் பேரறிவுடைய னாகிய இறைவன் ஒருவன், இவ்வுயிர்களின் வேறாய் உளன் என்பதூஉம், அவன் அவ்வாறு இயல்பாகவே விளங்கிய அறிவினனாய் நிற்பது உயிர்களின் வினைக்கு ஏதுவாகிய மலத்தாற் பற்றப் படானாய் அவன் பெருந்தூய்மையும் நுட்பமும் உடையனாய் இருத்தலே காரணமாம் என்பதூஉம் தெற்றென விளங்க ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார்,

> "வினையின் நீங்கி விளங்கிய அறிவின்
> முனைவன் கண்டது முதல்நூ லாகும்"

என்று அருளிச்செய்தமை பெரிதும் நினைவிற் பதிக்கற்பாற்று. சிற்றுயிர்களும் இறைவனும் ஒன்றே என்றும், அற்றன்று சிற்றுயிர்கள் பொய் இறைவனே மெய்யென்றும், அதுவு மன்று இறைவன் ஒருவனே குடங்கடோறுங் காணப்படுந் திங்களின் சாயல்போல் உடம்புக டோறும் உயிர்களாய்க் காணப் படுகின்றனன் என்றும், அதுவும்பொருந்தாதுநெருப்பினின்று பொறிகள் தெறித்தாற்போல் இறைவனிலிருந்தே சிற்றுயிர்கள் உண்டாயின வென்றும், அதுவும் பொருத்தமின்று ஒன்றுமில்லா வெறும் பாழே உயிரும் இறைவனுமாமென்றும், பிற்காலத்தாரிற் சமயத்தார் பற்பலரும் இறைவனியல்பையும் உயிரின் இயல்பையும் உலகவழக்கோடும் ஆன்றோர் வழக்கோடும் ஒட்டி வரையறுத்துணர மாட்டாது பெரிது மயங்கிக் கூக்குரலிட்டுத் தம்மிலே கலாம் விளைத்து நிற்ப, இற்றைக்கு ஐயாயிரத்து ஐந்நூறு ஆண்டுகட்கு முன்னரேயே உயிரின் தன்மையும் இறைவன் தன்மையும் இத்துணைப் பொருத்தமாக வரை

யறுத்து நமக்கு அறிவுவிளக்கிய ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார்தம் அலகியகன்ற அறிவின் திறத்தை எங்ஙனம் புகழவல்லேம்! நமக்கு அவற்றை நன்குவிளங்கவைத்து அவர் நமக்குச்செய்யா மற்செய்த பேருதவிக்கு எங்ஙனம் அவர்க்கு நன்றி செலுத்த வல்லேம்! தொல்காப்பியனார் கூறியவாறே திருவள்ளுவரும் இறைவனை "வாலறிவன்" அதாவது விளங்கிய அல்லது தூய அறிவினனென்று கூறுதலும் நினைவுகூரற் பாற்று.

இனி இச்சூத்திரத்தில் இறைவன் மக்களுக்கு மெய் யுணர்வு தோற்றுவித்தற்பொருட்டு அவர்மேற்சென்ற அருளிரக்கத்தால் முதல்நூல் அருளிச்செய்தானென்று ஆசிரியர் உரைத்தலால் இறைவன் பேரிரக்கமுடையன் என்பதூஉம், அவன்முற்காலத்தே தெய்வத் தமிழ்மொழியின்கண் முதல் நூல் அருளிச்செய்தா னென்பதூஉம் இனிது பெறப்படும். இங்ஙனம் இறைவன் தமிழ்மொழியில் முதல்நூல் அருளிச் செய்தமையாலன்றே மற்றைமக்கட் பிரிவினரெல்லாம் முப் பொருளுண்மை அறியாராய் மயங்கிநிற்பத் தமிழ் மக்கள்மட் டும் பண்டுதொட்டுஇன்றுகாறும் அவ்வுண்மைகளைத் தெளிய அறிந்து தலைசிறந்துநிற்கின்றார். இங்ஙனம் பண்டைநாளில் இறைவன் தமிழின்கண் முதல்நூல் அருளிச்செய்து அறம் பொருள் இன்பவீட்டின் இயல்புகளை விளக்கினமை,

"அருந்தவர்க்கு ஆலின்கீழ் அறமுதலா நான்கினையும்
இருந்தவர்க்கு அருளுமது எனக்கறிய இயம்பேடீ [னேற்
அருந்தவர்க்கு அறமுதல்நான்கு அன்றருளிச் செய்திலனே
திருந்தவர்க்கு உலகியற்கை தெரியாகாண் சாழலோ"

என்று மாணிக்கவாசகப் பெருமானும், ஏனைச் சைவசமயாசிரி யருங் கூறுமாற்றாற் செவ்வனே புலனாம். அறம் பொருள் இன்பம் வீடு என்னும் நான்கனையும் உணர்த்துதல் பற்றி இறைவன் அருளிச்செய்த தமிழ்நூல் நான்மறை யெனவும் வழங்கப்படலாயிற்று.

இனி, இத்துணை இரக்கமுடையனாகிய இறைவன் சிற்றுயிர்களாகிய நமக்கு அணுக்கனாய் நின்று நாம் செய்யும் வழிபாடுகளை ஏன்று கொள்ளும் உண்மை,

"கொடிநிலை கந்தழி வள்ளியென்ற
வடுநீங்கு சிறப்பின் முதலன மூன்றும்
கடவுள் வாழ்த்தொடு கண்ணிய வருமே"

என்னும் சூத்திரத்தால் நம் தெய்வ முதலாசிரியர் தொல்காப்பியனார் நன்கு விளக்கியிருக்கின்றார். அதன் நுட்பமும், இறைவன் ஒருவனே முருகன், பிள்ளையார், திருமால், சிவபிரான் என நிற்றலும், இவைபற்றி எழுந்த புராணகதைகளுட் பொருந்துவன பொருந்தாதனவும் "மாணிக்கவாசகர் வரலாறுங்காலமும்" என்னும்எமது விரிந்த நூலிலும், இப்போதுயாம் வெளியிட்டிருக்கும் "கடவுளுக்கு மாறான கொள்கைகள் சைவம்ஆகா" என்னும் எமது நூலிலுங் கண்டுகொள்க. அவையெல்லாம் இப்போது விரிக்கிற் பெருகும். இதுகாறும் விளக்கியதுகொண்டு, பல்லாயிர ஆண்டுகட்கு முன்னமே நம்முதலாசிரியர் தொல்காப்பியனார் அறிவுறுத்திய விழுமிய கொள்கைகளே நம் சைவசமயக் கோட்பாடுகளாய் இன்றுகாறும் நிலவி வருதல் தெற்றென விளங்கா நிற்கும். ஓம் சிவம்.

தலைமைப் பேருரைமேல் நிகழ்ந்த சில தடைகளுக்கு விடை

முகவுரை

திருப்பாதிரிப்புலியூரிற் கூடிய சைவர் மகாநாட்டில் யாம் அவைத்தலைவரா யிருந்து நிகழ்த்திய தலைமைப் பேருரைக் கட் போந்த சிலகருத்துக்களுக்கு மறுப்பாகத் ‘தலைமைப் பேருரை யாராய்ச்சி’ என்னும் ஒருகட்டுரை திரு. பொ. முத்தையா பிள்ளை என்பவரால் எழுதப்பட்டுச், “சித்தாந்தம்” என்னும் திங்கள் தாளிலும் “சிவநேச” னென்னும் கிழமைத் தாளிலும் வெளிப்படுத்தப்பட்டது.

பழந்தமிழ் நூல்களிலுந், தமிழ்ச்சைவ நூல்களிலும் ஆழ்ந்து நிறைந்த கல்விகேள்விக ளுடையார், எமது தலைமைப் பேருரையினையும் அதன்மேலெழுந்த மறுப்பினையும் நடு நின்று ஓர்த்து நோக்குவார்களாயின், அவர்கட்கு நமது தலைமைப்பேருரையின்பொருள்கள் ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் முதல்வந்த நம் பண்டைச் செந்தமிழ்ச் சான்றோர்களாற் கைக் கொள்ளப் பட்டு, நம் தமிழ்நாட்டவரை அன்பிலும் ஒற்றுமையிலும் இன்புற்று வாழச்செய்து வழங்கியவைகளாதலும், அதற்கு மறுப்பாய் எழுந்தபொருள்கள் பண்டிருந்த நம் தமிழ்நாட்டவரால் ஒருசிறிதுங் கைக்கொள்ளப்படாமற், பின் வந்து குடியேறிய ஆரியர் தம்மைப் பலவகையாலும் உயர்த்தி நம் தமிழ் மக்களைப் பலவகையாலுந் தாழ்த்தி அவர்தம் வாழ்க்கையினைச் சீர்குலைத்தற் பொருட்டுக் கட்டிய சாதி வேற்றுமையும் புராணப் பொய்யுரையும் என்னும் மயக்கில் வீழ்ந்து தமக்கென அறிவில்லாதார் போலிச்சைவரும் அவர்வழி நிற்பாருங் கைக்கொண்டு, மேலும் மேலும் நந் தமிழ்நாட்டைப்பாழ்

படுத்துவனவாதலும் நன்கு விளங்கா நிற்கும். அவ்வாறு ஆழ்ந்து நிரம்பிய கல்வியில்லாதார், குறுகிய நோக்கத்தாலுஞ் சாதிச் செருக்காலும் எழுதப்பட்ட அம்மறுப்பின் பொய்ப் பொருள் கண்டு மயங்காமைப் பொருட்டு, அம்மறுப்பின் கட் போந்தவற்றை ஈண்டெடுத்துக் காட்டி அவை தீய வாதலை விளக்குவாம்.

காதலுஞ் சாதியும்

காதலன்புடையார்க்கு அக்காதல்அன்பின்வழியேமனஞ் செல்லுமல்லாமல், மனத்தின் வழியே காதல் செல்லாமை ஆன்றோர் செய்யுள் வழக்கினுள்ளும் உலக வழக்கினுள்ளும் வைத்துச் செவ்வனே அறியக்கிடந்ததொன்றாம். காதலென்பது ஒருவர் ஒருவரை இன்றியமையாராய் விழைந்துநிற்கும் பெரு வேட்கையாய், "எல்லா உணர்வினையும் நீக்கித் தானேயாய் நாண்வழிக் காசுபோலவும் நீர்வழி மிதவைபோலவும் பான்மை வழியோடி இருவரையும் புணர்விக்கும்" திறத்த தென்பது ஆசிரியர் தெய்வப்புலமை நக்கீரனார் இறையனாரகப் பொருளுரையில் விளக்கிய வாற்றால் நன்கு விளங்கும். இவ் வுண்மை எமது தலைமைப் பேருரையில் எடுத்துக் காட்டப் பட்ட பரிபாடற் செய்யுளிற் போந்த "காதற்காமம் காமத்திற் சிறந்தது" என்பதனாலும் நன்கு புலனும். இவையெல்லாம் நல்லாசிரியரை அடுத்து உணரும் பேறுவாயாத மறுப்புரை காரர், மனஞ்சென்றவாறு சென்று துய்ப்பதே காதலின்ப மெனக் கரைந்தார். மனஞ்சென்றவாறெல்லாஞ் சென்று துய்ப் பது இழிந்த காமஇன்பமே யாமென்பதும், அவ்விழிந்தகாமத் தினையே ஆன்றோர்க ளெல்லாரும் வழுவெனக் கொண்டா ரென்பதும் அம்மறப்புரைகாரர்உணரார்கொல்லோ! விழுப்ப முந்தூய்மையும் வாய்ந்த காதலன்பின் வயப்பட்டார் இருவர் தம்முள் ஒருவரையொருவர் உயிர்போல் நினைந்துருகி ஒழு குந் தன்மையராதலின் அவர்மனம் அவர்தங் காதலன்பின்

ழியடங்கி நின்று வேறு பிறர்பாற் செல்லாதாகலின், காதலன்புடையார்க்கு அவர்தம் மனம் அடங்காதோடிக் காமத்துறையிற்படிதல் சிறிதுமே இல்லையென்று அவர் உணர்வாராக. மற்றுக், காமவேட்கை யுடையார்க்கோ, அவரது மனம் அவர் வழிஅடங்கி நில்லாது பலரையும் நச்சி நச்சிக் காமத்துறையில் வீழ்ந்து மாழ்குமாதலின், மனத்தின்வழிச் செல்வது காமமேயன்றிக் காதலன்றென்பது இனியாயினும் அவர் பண்டைத் தமிழ் நூல்களைப் பயின்று உணர்வாராக!

இனிக், காதலன்பின் நுகர்ச்சிக்கு வகுப்பு வேற்றுமை பெரிதுந் தடை செய்வது என்னும் உண்மையை இவர் ஏளனஞ்செய்கின்றார். இவர் இகழ்ந்துரையாத வெறுங்காமநுகர்ச்சியிலாவது வகுப்பு வேற்றுமை தடைசெய்து நிற்கின்றதா? என்பதைச் சிறிது உற்றுநோக்குதல் வேண்டும். தம்மை அழுத்தந் திருத்தம் வாய்ந்த சைவரெனக் கருதிக்கொள்வாரில் எத்தனையோ பேர் தஞ் சாதிவரம்பு கடந்து மறைவிலே குறத்திகளை மருவுகின்றன ரென்றும், புலைச்சிகளின் தோள்களை மருவிக் களிக்கின்றன ரென்றும், பரத்தையர் வீடே குடியாய்க் கிடக்கின்றன ரென்றும் பலர் பலகாற்சொல்லக் கேள்வியுற்றிருக்கின்றோம். இவர் புகழ்ந்து பேசும் இழிந்த காம நுகர்ச்சியே சாதி வரம்புக்குள் நில்லாது தம்வயப்பட்டார் சாதி வரம்பைமீறிச் செல்லுமாறு ஏவ, உயர்ந்த தெய்வக் காதலன்பின் வயப்பட்டார்சாதிவரம்பைத்துகளாக்கித் தாங்கொண்டபுனித ஒழுக்கத்தில் நிற்குமாறு அஃது அவரைச் செலுத்துதலாற் போதரும்இழுக்கென்னை? இத்தூயவொழுக்கம் நம் பண்டைத் தமிழ்மக்கட்கு உயிர்போற் சிறந்த விழுமிய ஒழுக்கமாதலின், இதனை உண்மை யறிவுடையாரெவருஞ் சிறிதுங் குறைகூறாரென்க.

தொல்காப்பியர் அருளிச்செய்தது இலக்கண நூலாதலின், அவர் பொருளை அகம் புறம் என வகுத்து, அகப்பொருளின்

பாற் பட்ட இன்பத்தை முதற்கண்வைத்து, அறப்பொருள் களை அதன்பின் வைத்தாரல்லது, இன்பத்துக்கு முதன்மை கொடுக்கவேண்டும் என்பதுபற்றி அதனை முதற்கண் வைத்தா ரல்லர்; என்று அம்மறுப்புரைகாரர் கூறித், தொல்காப்பியர் இன்பத்துக்கே முதன்மை கொடுத்தாரென்னும் எமதுரையை மறுக்கின்றனர். தொல்காப்பியம் இலக்கணநூலாதலின் அதன் கட் கூறிய முறை கொள்ளற்பால தன்றென்பதே இவரது கருத்தாகின்றது. இலக்கணநூலின் இலக்கணம் இன்ன தென்று உணர்ந்தனராயின் இவர் இங்ஙனங் கூறி இழுக்கார். இலக்கண நூல்களெல்லாம் இலக்கியநூல்களின் சொற்பொரு ளியல்புகளை நன்காய்ந்து, அவை தம்மையே முறைப்படுத்தி உரைக்குந் தன்மையவாமென்பது "இலக்கியக்கண்டு அதற்கு இலக்கணம் இயம்பலின்" என்னும் நன்னூற் சூத்திரத்தினை அறிந்த சிறுமகாரும் உணர்வர். இதுதானு முணராது இலக் கணமுறை இலக்கியமுறையின் வேறுவது எனக்கொண்ட அம்மறுப்புரைகாரின் தமிழறிவு சால அழகிது!

இலக்கியப் பொருளியல்புகளை முறைப்படுத்திச் சொல்லி விளக்குவதே இலக்கண மென்பது தமிழ்நூல் வடநூல் இயற் றிய ஆசிரியரெல்லார்க்கும் ஒப்ப முடிந்ததாகலின், தெய்வத் தொல்காப்பியனார் வகுத்துவிளக்கிய 'அகப்பொருள்,' 'புறப் பொருள்' இலக்கணங்கள் அத்தனையும், அவர்காலத்தும் அவர்க்கு முன்னிருந்த சான்றோர் காலத்தும் இயற்றப்பட்ட நூல்களின் பொருளமைதிகளேயாதல் தெற்றென விளங்கா நிற்கும்.

பண்டை இலக்கியங்களும் இன்பமும்

இனிப், பண்டைச் செந்தமிழ்ச் சான்றோர் இயற்றிய இலக்கிய நூல்கள் தாமும், அஞ்ஞான்றை உலகியல் நிகழ்ச்சி களை உள்ளவாறே எடுத்துக்கூறுந் தன்மையவன்றி, உலகிய லொழுக்கத்துக்கு மாறுவன சிறிதுங் கூறுவன அல்ல. இஞ்

றான்று ஆரியர்தம் பொய் வழக்கின்பாற் பட்டு, உலகியல் வழக்கோ டொவ்வாத பலவற்றைப் பொய்யாகப் புனைந்து கட்டிச் சொல்லுந் தமிழ்ப்புலவர் போலாது, பண்டிருந்த தமிழ் நல்லிசைப்புலவர்கள் பட்டது பட்டாங்குமொழியும் பொய்யா நாவினர் என்பது பேராசிரியர் 'தொல்காப்பிய மரபியலிற்' கூறியவுரையானும், பண்டைத்தமிழிலக்கியங்களை ஒருகிறிது உற்று நோக்குதலானும் இனிது உணரலாம். பண்டைக்காலத்துத் தமிழிலக்கியங்களிற் பெரும்பாலன இன்பத்தின் மேற்றான அகப்பொருளினையே மிகவிரித்து உரைத்தலும், இன்பத்தின் வழிப்படூஉம் ஏனை அறம்பொருள்களின் மேற்றான புறப்பொருளினைச் சுருக்கியே பாடுதலும், நன்குணர வல்லார்க்கே பண்டைத் தமிழாசிரியர் எல்லாரும் இன்பத்துக்கே முதன்மை கொடுத்தமை நன்கு புலனாம். பழைய சான்றோர் செய்யுட்களைத் தொகுத்த எட்டுத்தொகையுள் 'நற்றிணை' நானூறு செய்யுட்களும், 'குறுந்தொகை' நானூறு செய்யுட்களும், 'ஐங்குறுநூறு' ஐந்நூறு செய்யுட்களும், 'கலித்தொகை' நூற்றைம்பதுசெய்யுட்களும், 'அகநானூறு' நானூறு செய்யுட்களும், பத்துப்பாட்டில் 'முல்லைப்பாட்டு,' 'நெடுநல்வாடை,' 'குறிஞ்சிப்பாட்டு,' 'பட்டினப்பாலை' என்னும் நான்கு பெரும்பாட்டுக்களும், பதினெண்கீழ்க்கணக்கில் 'கார்நாற்பது,' 'ஐந்திணை ஐம்பது,' 'ஐந்திணை எழுபது,' 'திணைமொழி ஐம்பது,' 'திணைமாலை நூற்றைம்பது,' 'திருக்குறள்' காமத்துப்பால் இருநூற்றைம்பது, 'நாலடியார்' காமத்துப்பால் முப்பது செய்யுட்களும் ஆகமொத்தம் இரண்டாயிரத்து நானூற்றுத் தொண்ணூற்று நான்கு அருந்தமிழ்ச் செய்யுட்களும் அகப்பொருளின் பாலதாகிய இன்பத்தையே நுதலுகின்றன.

இனி, எட்டுத்தொகையிற் 'பதிற்றுப்பத்து' நூறு செய்யுட்களும் 'பரிபாடல்' எழுபது செய்யுட்களும், 'புறநானூறு

நானூறு செய்யுட்களும, 'பத்துப்பாட்டில்' ஆறு செய்யுட்களும், பதினெண்கீழ்க்கணக்கில் 'நாலடியார்' முன்னூற்றெழுபது செய்யுட்களும், 'நான்மணிக்கடிகை' நூறு செய்யுட்களும், 'இனியவை நாற்பது' நாற்பது செய்யுட்களும், 'இன்னாநாற்பது' நாற்பது செய்யுட்களும், 'களவழி நாற்பது' நாற்பது செய்யுட்களும், 'திருக்குறள்' ஆயிரத்து எண்பது செய்யுட்களும், 'திரிகடுகம்' நூறும், 'ஆசாரக்கோவை' நூறும், 'பழமொழி' நானூறும், 'சிறுபஞ்ச மூலம்' நூறும், 'முதுமொழிக் காஞ்சி' ஒன்றும், 'ஏலாதி' நூறும், ஆகமொத்தம் மூவாயிரத்து நாற்பத்தேழு செய்யுட்களும் புறப்பொருளின் பாலவாகிய அறம் பொருள்களை நுதலுகின்றன. இவ்விரண்டையும் நுதலும் மூவாயிரத்து நாற்பத்தேழு செய்யுட்களையும் இருகூறாகப் பகுத்தாற், சிறிதேறக்குறைய அறத்துக்கு ஆயிரத்து ஐந்நூற்று இருபத்து மூன்றும், பொருளுக்கு ஆயிரத்து ஐந்நூற்று இருபத்து மூன்று செய்யுட்களுமே வருகின்றன. இன்பத்தை நுதலுஞ் செய்யுட்கள் மட்டும் இரண்டாயிரத்து நானூற்றுத் தொண்ணூற்று நான்கென்பது மேலே காட்டப்பட்டமையால், இன்பத்தை நுதலுஞ் செய்யுட்கள் ஏனை அறம் பொருள்களைத் தனித்தனியே நுதலுஞ் செய்யுட்களினுஞ் சிறிதேறக்குறைய ஆயிரஞ் செய்யுட்கள் மிகுந்திருத்தல் காணப்படும். இதுவேயுமன்றி, அறம் பொருள்களை நுதலும் பாட்டுக்களுள்ளும் இன்பத்தைக் கூறும் பகுதிகளும் ஆங்காங்கு விராய் வந்திருக்கின்றன. இவ்வாறாகப் பழந்தமிழ் இலக்கிய நூல்கள் யாங்கணும் பெரும்பான்மையாக எடுத்துப்பேசப் படுவது இன்பமேயாய் இருத்தலினாலும், ஏனை அறம் பொருள்களைச் சுட்டுவன அவற்றில் மிகக்குறைந்தனவாயிருத்தலினாலும் அவ் விலக்கியங்களின் வழியே இலக்கணநூல் செய்த ஆசிரியர் தொல்காப்பியனாரும், அவற்றொடு மாறுகொள்ளாமைப் பொருட்டு இன்பத்தை முதற்கண்

னும், ஏனைப்பொருள் அறங்களை அதன்பின்னுமாக வைத்து,

“இன்பமும் பொருளும் அறமும் என்றாங்கு
அன்பொடு புணர்ந்த ஐந்திணை மருங்கின்”

என்று சூத்திரஞ் செய்தருளினர்.

எனவே, ஒருகாரணமும் பற்றாது தாம் எடுத்துக் கொண்ட அகப்பொருளுக் கேற்ப ஆசிரியர் தொல்காப்பிய ஞர் இன்பத்தை முதற்கண் வைத்தாரல்லது, உறுதிப்பொருள் களில் இன்பமே முதல் நிற்கவேண்டு மென்பது அவர்க்குக் கருத்தன்று என்ற அம்மறுப்புரைகாரர் கூற்றுப் பொருத்த மில் போலிக்கூற்று மென்க. பண்டைத் தமிழிலக்கியங்கள் எல்லாம் உறுதிப் பொருள்களில் முதல் நிற்றற்குரிய இன்பத் தின் விழுப்பம் உணர்ந்தே அதனை ஏனையவற்றினும் பார்க்க உயர்த்தெடுத்துப் பேசுவ ஆயின, அந் நுணுக்கம் உணர்ந்தே தொல்காப்பியனாரும் அகப்பொரு ளொழுக்கமாகிய இன்பத் தினை முன்வைத்து, ஏனைப் புறப்பொருள்ஒழுக்கங்களை அதன் பின் வைப்பாராயினர்.

அறம்இன்பத்தையே முதலும்ஈறுமாக உடையது,

இனி, அம்மறுப்புரைகாரர், அறமே முதல் நிற்கற்பாலது. இன்பம் அங்ஙனமன்று என்றதூஉம் பொருந்தாமை காட்டு தும். ஒரு புல்நுனிமேல்நிற்கும் நீர்த்துளியிற் பெருக்கக் கண் ணாடியின் உதவிகொண்டு காணப்படுஞ் சிற்றுயிர்கள் முதல் மக்கள் ஈறான எல்லா உயிர்கள்மாட்டும் இன்ப உணர்ச்சியும், இன்பத்தைப் பெறும் வேட்கையும், அதற்கேற்ற முயற்சியும் ஒரு தினைத்தனையும் பிழையாமற் காணப்படுகின்றன. அது போல் அறத்தைப்பற்றிய உணர்ச்சியும், அதனைப் பெறும்வேட் கையும், அதற்காம் முயற்சியும் அங்ஙன மெல்லா உயிர்களி டத்துங் காணப்படாமல், அறிவுடைய மக்களுள்ளும் பிற உயிர்கள்பால் அன்பு நிகழப்பெற்ற ஒருசிலர் மாட்டே காணப் படுகின்றன. இவ்வாற்றால் இன்ப உணர்ச்சியினும் அற

வுணர்ச்சி மிகச்சிறந்கிய நிலையில் உளதாதலும், அறவும் பிற உயிரின் இன்பத்தைத் தம்முயிரினின்பத்தோ டொப்பக்கருதி ஞார் பாலன்றி உளதாகாமையுந் தேர்ந்து காணவல்லார்க்கு இன்ப உணர்ச்சியின் வாயிலாகவே அறவுணர்ச்சி விளைவ தன்றி, அறவுணர்ச்சி வாயிலாக இன்ப உணர்ச்சி விளையாமை இனிது விளங்கா நிற்கும். இதுபற்றியன்றோ தெய்வத் திரு மூலரும்,

"நான்பெற்ற இன்பம் பெறுக இவ்வையகம்"

என்று அருளிச் செய்தார். ஒருவன் தான்பெற்ற இன்பத்தை இவ்வையகத்துள்ள எல்லா உயிர்களும் பெறுதல் வேண்டு மென விழைந்து, அதற்கேற்ப முயலும் முயற்சியே அறம் எனப்படும். பிறவுயிரின் இன்பத்தைக் கருதாது செய்யும் முயற்சிகளெல்லாம் அறத்துக்கு மாறான மறமெனப்படும். பிறர்க்கு வறுமையால் வந்த துன்பத்தை நீக்குதற்பொருட்டுப் பொருளுடையார் அவர்க்குப் பொருளீந்து செய்யும் அறம் எத்துணை இன்பம் பயக்கின்றது. இதுபற்றியன்றோ தெய்வப் புலமைத் திருவள்ளுவரும்,

"ஈத்து உவக்கும் இன்பம் அறியார்கொல் தாமுடைமை
வைத்து இழக்கும் வன்க ணவர்."

என்று அருளிச் செய்தார். தமக்கும் பிறர்க்கும் நிகழும் இன்பம் இனைத்தென்பது உணர்ந்த இன்ப உணர்ச்சி உடையார்க் கன்றி, ஏனையோர்க்கு அறநினைவு சிறிதும் உளதாகாது. இவ் வுண்மை அறிவுடையார்க்கெல்லாம் இனிது விளங்கிக் கிடப் பவும், இதுதானும் உணரமாட்டாது இன்பத்தினும் அறத்திற் கே முதன்மைசொல்லப் புகுந்த மறுப்புரைகாரர் உரை தொல்லாசிரியர் நூல் வழக்கிற்கும் ஏனை உலகியல் வழக்கிற் கும் மாறுகொண்டு போலியுரையாய் ஒழிந்தமை காண்க.

எல்லா உயிர்க்கும் பொதுவான இன்ப உணர்ச்சியின் வாயிலாகவே அவ்வுயிர்கட்கு முயற்சி யுண்டாகாநிற்கின்

றது. அம்முயற்சியினாற் பின்னும் பின்னும் பிறவி வளர்ச்சி உரம்பெற்றுப் பிறவிக்கு வாராமல் அறியாமையில் அமிழ்ந்திக் கிடக்கும் உயிர்கள் பிறவிக்கு வந்து அறிவு கூடுகின்றன. இன்பமும் அறிவும் இவ்வாற்றாற் பெருகப்பெருக அறநினைவும் அறஞ் செய்யும் முயற்சியும் மக்கள்பால் முறைமுறையே தலைப்படுகின்றன. அம்முறையினைக் கூர்ந்து பார்க்கும் வழி, இன்பத்தினால் முயற்சியும், அம்முயற்சியாற் பொருளும், அப்பொருளால் அறமும், அவ்வறத்தால் முடிவிற் பேரின்பமும் ஒன்றினொன்று உளவாய் வருகின்றன என்பதும், எல்லா அறிவும் முயற்சியும் இன்பத்தினின்றே தோன்றி இன்பத்தின்கண்ணே சென்று முடிகின்றன என்பதும் நன்கு தெளியக்கிடத்தலின், முற்றுணர்வு வாய்ந்த ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் இன்பத்தை முன் வைத்துப் பொருளை அதன்பின் வைத்து, அறத்தை அதன்பின் வைத்துச் சூத்திரஞ் செய்த முறையே உலக வழக்கொடும், நூல் வழக்கொடும் முழுதொத்து என்றும் அசையாவரை மலைபோல் திகழ்ந்து நிற்பதாம் என்க. பண்டைத்தமிழ் ஆசிரியர்களே யன்றித் தமிழகத்துக்குப் புறத்தேயுள்ள நாடுகளில் உயிர்வாழ்ந்த பண்டை நாகரிக மக்களுள் வழங்கிய பலவேறு மொழி இலக்கிய நூல்களுள்ளும் இன்பமும் பொருளுமே முன் வைக்கப்பட்டு அறம் அவற்றின் பின்னதாக நிறுத்தப்பட்டிருத்தலும் நினைவிற் பதிக்கற்பாற்று.

தொல்காப்பியர் இன்பமே முதலென்றது

இனி, உறுதிப்பொருள்களுள் இன்பமே முதன்மையானதென்று தொல்காப்பியனார் கூறவில்லை என்று அம்மறுப்புரைகாரர் துணிந்து சொல்லுதலை உற்றுநோக்குங்கால் அவர் செந்தமிழ் மொழிக்கு நந்தா மணிவிளக்காந் தொல்காப்பியத்தை ஒரு சிறிதாயினும் நல்லாசிரியரையடுத்து நன்குஆராய்ந்து பயின்றவரல்லரென்பது புலனாகா நிற்கும். ஆசிரியர் தொல்

காப்பியனாரே பொருளதிகாரத்துப் பொருளியலில் இருபத்தொன்பதாஞ் சூத்திரமாக நிறுத்திய,

"எல்லா உயிர்க்கும் இன்பம் என்பது
தானமர்ந்து வரூஉம் மேவற் றாகும்" என்பது இன்பத்தையே ஏனைப் பொருள் அறங்களினும் முதன்மைபெற்றதாக வைத்துக் கூறுநிற்கவும் அதனை அறியாதுகூறிய அவருரையே அவர் தொல்காப்பியம் உணராமையினை நன்கெடுத்துக்காட்டா நிற்கின்றது. அச்சூத்திரத்துக்குப் போந்த "மேவற்றாகுமென்றார், என்பது ஆணும் பெண்ணுமாய்ப் போக நுகர்ந்து வருதலின் ஒருவனும் ஒருத்தியுமே இன்ப நுகர்ந்தாரெனப்படாது, அவ்வின்பம் எல்லா உயிர்க்கும் பொதுவென்பதூஉம் அவை இருபாலாய்ப் புணர்ச்சி நிகழுமென்பதூஉங் கூறியதாயிற்று அறனும் பொருளும் எல்லா உயிர்க்கும் நிகழா, மக்கட்கே சிறந்துவருமென்றாராயிற்று." என்னும் பழைய உரையாசிரியர் உரைப்பகுதியையேனும் அவர் உணர்ந்திருந்தனராயின், எல்லா உயிர்க்கும் இன்பம் ஒன்றுமே உரித்தாவதென்பதூஉம், ஏனைப் பொருளறங்கள் மக்கள்பால் மட்டும் உண்டாவனவாய் இன்பத்தையே முதலும் முடிவுமாய்க் கொண்டு நிகழுமென்பதூஉம், அதுபற்றியே தொல்காப்பியனார் இன்பத்தைமுன்னும் பொருளறங்களை அதன்பின்னுமாக வைத்துக் கூறினாரல்லது ஒருகாரணமும் பற்றாது அங்ஙனங் கூறினாரல்லரென்பதூஉம் விளங்க அறிந்திருப்பர். இவையெல்லாம் ஒருசிறிது முணராது தொல்காப்பியனார் கருத்தை முற்றும் அறிந்தார்போன்று துணிபுரை நிகழ்த்திய அம்மறுப்புரைகாரர்தந் துணிபு,

"கல்லா ஒருவன் தகைமை தலைப்பெய்து
சொல்லாடச் சோர்வு படும்" என்னும் அருமைத் திருக்குறளுக்கு இலக்காய்த் தமிழ்வல்ல சான்றோரால் நகையாடற் பாலதாய் முடிந்தமை காண்க. என்று இத்துணையுங் கூறியவாற்றால் ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் இன்பத்தை முன்

னும் ஏனைப் பொருளறங்களை அதன்பின்னும் வைத்துக் கூறிய முறையே அடிப்பட்ட சான்றோர்தம் நூல்வழக்கிற்கும் ஏனை யுலகவழக்கிற்கும் பொருந்துவதாமென்பதூஉம், இம்முறையொடு திரிப்பிப் படுத்து புகுந்த பௌத்தசமண் சமயங்களின் பொருந்தா வழக்கேபற்றிப் பிற்காலத்தார் அறத்தை முன்னும், ஏனைப் பொருளின்பங்களைப் பின்னும் வைத்த தலை தடுமாற்ற முறை அவ்விருவகை மெய் வழக்கோடும் ஒவ்வாதாமென்பதூஉம் இனிது பெறக்கிடந்தமை காண்க.

திருவள்ளுவர் கொண்டது தமிழ்முறையன்று

இனி ஆசிரியர் திருவள்ளுவனார் அறம் பொருள் இன்பமென வைத்து நூல் செய்த முறை தமிழ்முறையன்றுப் பௌத்த சமண் சமயத்தவர்களாகிய வடநூலார் தாமே புதிது வகுத்த முறையேயாதலை மேலே காட்டினும். இங்ஙனந் திருவள்ளுவர் கொண்டமுறை தமிழ்நூல் வழக்கன்றென்பதற்குத் திருக்குறளுக் குரைகண்ட பரிமேலழகியார் 'காமத்துப்பால்' முகத்தில் "இவர் பொருட்பாகுபாட்டினை அறம் பொருள் இன்பமென வடநூல் வழக்குப்பற்றி ஓதுதலான்" என்று உரை உரைத்தமையே சான்றாம். பண்டுதொட்டு வந்த தமிழ் நூன் முறையெல்லாம் இன்பத்தை முன்னும் பொருளறங்களைப் பின்னும் வைத்தலேயாம் என்பதனை மேலே விரித்துக் காட்டினும். ஈண்டுப் பின்னுஞ்சிறிது அதனையே காட்டுதல் இன்றியமையாததாகின்றது. பழைய பரிபாடலிற் செவ்வேள் மேற் பாடப்பட்டிருக்கும் ஒன்பதாம் பாட்டினை இயற்றியருளினவரான ஆசிரியர் குன்றம்பூதனார் அப்பாட்டின்கண் வடமொழி நான்மறை வல்ல புலவரைநோக்கித் தமிழது சிறப்பு அறிவுறுத்துகின்றுழித், தமிழுக்கே உரித்தான காதலின்ப ஒழுக்கத்தினையும் அவ்வொழுக்கத்தினையுடைமையால் வள்ளி நாச்சியார் சிறந்தமையும், அவ் வகத்தமிழை ஆராய்ந்தமையால் முருகப்பிரான் சிறந்தமையும் எடுத்து விரித்து, ஓது

வார்க்குங் கேட்பார்க்குந் தமிழ்ச்சுவை புலனுமாறு விளக்கு தல் காண்க. இங்ஙனமே பத்துப்பாட்டின்கண் ஒன்றாகிய குறிஞ்சிப்பாட்டை இயற்றிய நல்லிசைப் புலமை மலிந்த சான்றோருந், தங்காலத்திருந்த பேரறிஞர்களாற் "புலனழுக் கற்ற அந்தணாளன்" எனவும், "பொய்யாநாவிற் கபிலன்" எனவும் புகழ்ந்து பாராட்டப்பெற்றவருமான ஆசிரியர் கபி லர், தமிழ் நலம் அறியாத ஆரிய அரசன் பிரகத்தனுக்குத் தமிழ்நலம் அறிவித்தற்பொருட்டுத் தாம்பாடிய குறிஞ்சிப்பாட் டின்கண், இக்காதலின்ப அகப்பொரு ளொழுக்கத்தினையே விரித்தெடுத்துப் பெரிதுஞ் சுவைததும்பப் பாடியிருத்தல் காண்க. இன்னும் இதனை விரிப்பிற்பெருகும். இங்ஙனமெல் லாந் தமிழ்நாட்டின்க ணிருந்த அடிப்பட்ட சான்றோரெல்லா ருந் தமிழுக்குச் சிறந்தது இன்பவொழுக்க மென்றே ஒருமுக மாய் நின்று கட்டுரைத்துச் சொல்லுதலின், அவர்க்குப் பிற் காலத்தே நூல்செய்த திருவள்ளுவனார் கொண்டமுறை பரி மேலழகியார் காட்டியவாறு தமிழ்முறை யன்றென்பது தெற் றென விளங்காநிற்கும்.

திருவள்ளுவர் வேறுமுறை கொண்ட காரணம்

அற்றேல், தமிழ்மக்கள் பொருட்டுத் தமிழ்நூல் இயற்றப் புகுந்த திருவள்ளுவனார், அத்தமிழ் முறையொடு திறம்பி வட நூன்முறையைக் கைப்பற்றிய தென்னையெனிற் கூறுதும். இத் தென்றமிழ் நாட்டுப் பழைய வரலாறுகளை நன்காய்ந்துணர் வார்க்குத் திருவள்ளுவனார் இருந்த கி. பி. முதல் நூற்றாண் டிற் பௌத்தசமண் மதங்கள் வடநாட்டிலிருந்து தமிழ்நாட் டிற் குடிபுகுந்தமை நன்கறியக் கிடக்கும். இதற்குத் திருவள் ளுவர் காலத்தை யடுத்துச் செய்யப்பட்ட சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை என்னும் பௌத்தசமண் காப்பியங்களே ஒரு பெருஞ் சான்றாம். அவ்வாறு குடிபுகுந்த அச்சமயிகள் இரு பாலாரும், உலகியலொழுக்கத்தை ஆழ்ந்தாராய்ந்தறிந்த சான்

ளோர் தம் நூல்வழக்கை நுனுகியாராயும் அறிவுமதுகையின்றி இன்பத்தினை இழித்துப்பேசி, அவ்வாற்றால் ஏனைமக்களினுந் தாமுயர்ந்தார்போற் காட்டி, அங்ஙனங் காட்டுந் தமது கர வொழுக்கம் நிலைபெறுதற்பொருட்டு அறத்துக்கே உயர்வு சொல்வாராய், இந்நாட்டவரைப் பெரியதொரு பொய்ம்மயக் கிற் படுப்பாராயினர். இவ்வாறு இன்பத்தை இகழ்ந்து அறத் தை உயர்த்துப்பேசி ஆரவாரஞ் செய்யும் பௌத்தசமண் குருக்களின் உரைகளைக்கேட்ட தமிழ்ப்பொதுமக்கள், அவர் இகழ்ந்து பேசிய இன்பவொழுக்கத்தைத் தாமும் ஏனைமக் களும் விடமாட்டாமை நன்குணர்ந்தும், அறவுரை கூறும் அவர் தம்மினும் உயர்ந்தார்போலுமெனமயங்கிக், கரவொழுக் கத்தில் நிற்கும் அக்குருக்கண்மாரையும், அவர்தஞ் சொற் செயல்களையும் மிக உயர்த்துப்பேசுவாராயினர். இவ்வாற் றாற் பௌத்தசமண் கோட்பாடுகள் உண்மையில் மக்களியற் கைக்கும், அவர்தம் உலகியல் ஒழுக்கத்திற்கும் ஒருசிறிதும் பயன்படாவாயிருந்தும், போலியாக எங்கும் பரவிவரலாயின. இதுகண்ட தமிழ்ச்சான்றோர்கள் அப்புறச்சமயக்கோட்பாடு கள் மக்கட்குப் பயன்படாமையின் உள்ளீடில்லா வெறும் பதர்களாதல் தெரிந்து, உண்மை உலகியல் ஒழுக்கத்திற்கு ஏற்ற அறத்தின் கூறுபாடுகளைத் தமிழ்த் தொல்லாசிரியர் கொண்ட உண்மைப் பயன்தரு முறையில் இன்பத்தொடு படுத்து விளக்குவான் புகுந்தனர். அங்ஙனம் புகுந்தாருள் தலைநின்றவரான திருவள்ளுவனார், தங்காலத்துத் தம்மோ டுடனிருக்கும் மக்கள், பௌத்த சமண் மயக்குரையிற் சிக்கி அறத்திற்கே உயர்வுசொல்லுதல் கண்டு, அவர்வழியேசென்று அவரைத் திருத்துவாராய், அறத்தை முன்வைத்து நூல்செய் வாராயினர். அங்ஙனம் நூல் செய்கின்றுழிப், பெரும்பாலும் இம்மையையே நோக்கின இல்லறமும், பெரும்பாலும் மறுமை யையே நோக்கின துறவறமும் என அறத்தை இரண்டாக

வகுத்து, அவ்விருவகையறமும் பொருளை இன்றியமையாத கருவியாக அவாவுதல்பற்றிப், பொருளை அதன்பின் வைத்து, அவ்வாறு பொருள் துணையாக அவ்விருவகை அறத்தானும் அடையப்படும் இன்பமும், இம்மைக்கண் நுகரப்பட்டு இல்லறத்துக் கேதுவாய் நிற்குங் காதலின்பமுங், துறவறத்தின்பயனுப் மறுமைக்கண் நுகரப்படுந் திருவருள்இன்பமு மென இரண்டாதல் தெரித்து, இன்பத்தினை இறுதிக்கண்ணும் வைத்து நூல்யாப்பாராயினர். ஆகவே, இறுதிக்கண் அவர் நிறுத்திய இன்பத்துப்பால் காமவின்பத்தினையே நுதலுவதென்று அம்மறுப்புரைகாரர் கூறியது பொருத்தமில் கூற்றாதல் காண்க. இறுதிக்கண் நின்ற இன்பத்துப்பால் இல்லறத்தின் பாலதான காதலின்ப மொன்றனைமட்டுமே உணர்த்துவதன்று. ஆழ்ந்து நோக்குவார்க்கு, அது துறவறத்தின் பாலதான திருவருளின்பத்தையும் ஒருங்கு உணர்த்துவதேயாகும். இங்ஙனமே தமிழ்நூல்களிற் கூறப்படும் அகப்பொருட் காதலொழுக்கமெல்லாம் இம்மையின்பமொன்றனையே உணர்த்தாமல், திருவருளின்பத்தையும் உடனெடுத்து ஓதுவதென்பதற்குச், சைவசமய ஆசிரியரில் முதல்வரான மாணிக்கவாசகப் பெருமான் திருச்சிற்றம்பலக்கோவையார் அருளிச்செய்தமையும், ஏனை அப்பர், சம்பந்தர், சுந்தரர் முதலான நம் சமயகுரவர்களுந் தாமருளிச்செய்த திருப்பதிகங்களில் ஆங்காங்கே தலைவன் தலைவி முறையில் வைத்து இறைவனைப் பாடி யிருத்தலும், சைவசித்தாந்த நூல்களில் ஒன்றான திருவுந்தியார்,

"பெற்ற சிற்றின்பமே பேரின்ப மாயங்கே
முற்றவரும் பரிசு உந்திபற
முளையாதுமாயை என்று உந்திபற" என்று உரைத்தலுமே சான்றாம். அகப்பொருட் காதல் ஒழுக்கத்தினைக் கூறுந் திருச்சிற்றம்பலக்கோவையார் இவ்வாழ்ந்த திருவருளின்பக்

கருத்தும் உணர்த்தும் பெற்றியது என்பதற்குச் சிவஞானி ஒருவர் இயற்றின திருக்கோவையார் உண்மை என்னும் நூலுஞ் சான்றுபகரும். எனவே, திருவள்ளுவனார் தமதருமைத் திருக்குறள் நூலின் இறுதிக்கண் நிறுத்திய இன்பத்துப்பால், அவர் தாம்வகுத்த இல்லறந் துறவறம் இரண்டிற்கும் பொதுவான இன்பத்தையே உணர்த்துங் கருத்துடையதன்றி, இல்லற நுகர்ச்சியொன்றற்கே உரிய காதலின்பத்தினைமட்டும் உணர்த்துவதன்றென்பது கடைப்பிடிக்க. இவ்வாற்றால், இல்லாளொடு கூடியிருந்து நுகரும் இன்பமே காமத்துப்பாலிற் சொல்லப் பட்டதென்னும் அம்மறுப்புரைகாரர் கூற்று உள்ளீடில்லாப் போலியாய் ஒழிந்தமை கண்டுகொள்க.

திருவள்ளுவரும் இன்பத்துக்கே முதன்மை தந்தமை

இனிப், பௌத்தசமண் சமயக் குருக்கண்மார் இல்லறத்தை இகழ்ந்து துறவறத்தையே பெரிது கொண்டாடாநிற்பர். இல்லறத்தின்வழிச் செல்லாத துறவு நிலைபேறின்றிச் சீர்குலையும் என்பதற்கு அத்துறவிமார்தங் காமக் களவொழுக்கமே சான்றாம். இவ்வுண்மைகண்டு தெய்வத்திருவள்ளுவர் அவர் தங்கொள்கையை மறுத்தற்பொருட்டே இன்பத்தின் வழித்தாகிய இல்லறத்தை முன்வைத்து நூல்செய்ததூஉம்,

"அறத்தாற்றி னில்வாழ்க்கை யாற்றிற் புறத்தாற்றிற்
போஒய்ப் பெறுவ தெவ" என்றும்,
"இயல்பினா னில்வாழ்க்கை வாழ்பவ னென்பான்
முயல்வாரு ளெல்லாந் தலை" என்றும்,
"ஆற்றி னொழுக்கி யறனிழுக்கா வில்வாழ்க்கை
நோற்பாரி னோன்மை யுடைத்து" என்றும்,
"அறனெனப்பட்டதே யில்வாழ்க்கை யஃதும்
பிறன்பழிப்ப தில்லாயி னன்று" என்றும்,
"வையத்துள் வாழ்வாங்கு வாழ்பவன் வானுறையுந்
தெய்வத்துள் வைக்கப் படும்" என்றும் அவர் இல்

லறத்தைத் தமிழ்ச்சான்றோர் வழக்குப்பற்றித் துறவறத்தினும் மிக்கெடுத்துக் கூறிய நூலுமென்க.

இனி, இன்பத்தின் வழித்தாகிய இல்லறத்தைத் தெய்வத் திருவள்ளுவனார் முன்வைத்து நூல்யாத்தமையின், அவர் இன்பத்துக்கே முதன்மைகொடுத்தார் என்று எமது தலைமைப் பேருரையிற் கூறினமன்றி, இல்லாளொடு கூடி நுகரும் இன்பமும் அவர் இல்லறஇயலிற் கூறினரென மொழிந்திலேம். இவ்வாறாகவும், இன்பநுகர்ச்சிக்கு அவர் முதன்மைதந்தார் என யாம் மொழிந்தேம் எனப் பிழைபடக்கொண்டு, அம் மறுப்புரைகாரர் தமக்குத் தோன்றியவாறெல்லா மெழுதினர். இன்பமும் இன்பநுகர்ச்சியும் வேறுதலை உணர்ந்திருந்தனராயின் அங்ஙனம் பிழைபடஉரையார். மனையாளைப் புணர்ந்து நுகரும் இன்பங் காமத்தின்பாற் படும். அவளைப் புணராத காலங்களில் அவடன் அருங்குணங்களொடு பழகுதலானும், அவடன் அறிவுச் செயல்களைக் காண்டலானும், அவடன் அறிவுமொழிகளைக் கேட்டலானும், எல்லாவகையினும் அவள் தன்னொடு ஒத்து ஒழுகுதலை வியத்தலானும், அவடன் எல்லா நலங்களை நோக்குதலானுங் கணவற்கு ஓவாது விளையு மின்பங் காதலின்பத்தின்பாற் படும். இங்ஙனமே தன்கொழுநன்றன் அருமைப்பாடுகளை உணருந்தோறும் நினையுந்தோறும் மனைவிக்குங் கழிபெருங் காதலின்பம் ஓவாது விளையாநிற்கும். இவ்வாறு காதலின்ப நிகழ்ச்சி அவர் தமக்குள் உண்டாயினாலன்றி அவர்தமக்குள் அன்புடையராய் ஒழுகுதல் இயலாது; அன்புடையராய் ஒழுகினாலன்றி அவர் ஒருமித்துநின்று,

“அறவோர்க்களித்தலும் அந்தணர் ஓம்பலும்
துறவோர்க் கெதிர்தலுந் தொல்லோர் சிறப்பின்
விருந்து எதிர்கோடலும்” (சிலப்பதிகாரம்) ஆகிய இல்லறத்தை இனிதுநடாத்துதலும் ஒருசிறிதும் இயலாது. ஆகவே, இன்பத்தின் வழித்தாகவே அல்லது இன்பத்தை நுதலியே

இல்லறம் நடைபெறுதல் ஐயுறவின்றித் தெளியப்படும். இவ்வியல்பினை, ஆசிரியர் திருவள்ளுவநாயனாரே காதலின்பத்தின் விளைவான அன்பை முன்வைத்து அறத்தைப் பின்வைத்து,

"அன்பும் அறனும் உடைத்தாயின் இல்வாழ்க்கைப்
பண்பும் பயனும் அது" என்று கூறி நன்கு விளக்கியருளினார். அவர்கருத்தறிந்தவுரைகாரர் பரிமேலழகியாரும் "இல்லாட்குங் கணவர்க்கும் நெஞ்சொன்றாகா வழி இல்லறங்கடைபோகாமையின், அன்புடைமை பண்பாயிற்று, அறனுடைமை பயனாயிற்று." என்று உரை கூறியதூஉம் உற்றுநோக்கற்பாலதாம். இவ்வியல்பெல்லாம் நூல்வழக்கானேயன்றி உலகியல் வழக்கானும் எளிதில் உணரக்கிடப்பவும், இவைதாமும் உணரமாட்டாது, அறமே முதற்கண் வைக்கப்பட்டதெனஃ அம் மறுப்புரைகாரர் கூறியது இருவகை வழக்கிற்கும் மாறுகோளாம் என்க. எனவே, காதலின்பத்தினை அடிப்படையாய்க் கொண்டெழுந்த இல்லறத்தைத் தெய்வத்திருவள்ளுவர் முன்வைத்து நூல்யாத்தது, அவர் பண்டைச் செந்தமிழ் நல்லாசிரியர் நிறுத்திய மெய்வழக்கிற்கு மாறுகாமைப் பொருட்டேயாமென்பதூஉம், தங்காலத்துப் புதிது புகுந்த பௌத்தசமண் சமய வழக்குப்பற்றி அறத்தைமுதல் நிறுத்தினும் அவ்வறத்திற்கு அடிப்படையான இன்பத்துக்கு முதன்மை கொடுத்தலே அவர்தம் உண்மைக் கருத்தாமென்பதூஉம், இப்பெற்றியெல்லாம் நன்காய்ந்துபாராது அம்மறுப்புரைகாரர் கூறியகூற்றுத் திருவள்ளுவனார் கருத்தொடு முரணிப் பிழைபடுவதாம் என்பதூஉந் தேற்றமாதல் காண்க.

முயற்சிக்கு ஊழ் காரணம் அன்று

இனி இன்பத்தை நுதலியே பொருள் ஈட்டுதலும், அறஞ் செய்தலும் நிகழ்கின்றன என்னும் எமது கோட்பாட்டுக்கு முதலில் இணங்கிப்பேசியவர், அம்மட்டில் அமையாது இன்பத்தை நுதலி மக்கள் செய்யும் அவ்விருவகை முயற்சி

யும் முட்டுப்படுதற்குக் காரணம் பழவினையே என்கின்றார். எல்லாவுயிர்களும், அவ்வுயிர்களிற் சிறந்த மக்களுஞ் செய்யும் முயற்சியெல்லாம் இன்பத்தைநுகர்தலையேநடைபெறுதல் மறுப்பு கைகாரரையுள்ளிட்ட எல்லார்க்கும்ஒப்பமுடிந்ததாகலின், அவ்வுண்மையினையே யாம் எடுத்து விளக்கினமன்றி, மக்கள் செய்யும் முயற்சி பழவினையால் முட்டுப்பட்டு வறிதாதலையேனும், அன்றி நிறைவேறுதலையேனும் எடுத்துப் பேசினேமல்லேம். அங்ஙனமாகவும், அவர் எடுத்தபொருளை விட்டு அதற்கியைபில்லாத தொன்றனை எடுத்துரைத்தல் 'மேற்கோள்மலை' வென்னுந் தோல்வி (நிக்கிரகஸ்தான) முறையாதலை உணர்ந்திலர்போலும்! இன்பத்துக்கு முதன்மை சொல்லும் எமது மேற்கோளை (பிரதிஞ்ஞை) மறுக்கப் புகுந்தவர் அதனைமறுத்து அறத்துக்கு முதன்மை சொல்லுந் தமது மேற்கோளை நாட்டல் வேண்டுமேயல்லாமல், அதனை விடுத்துப் பழவினைக்கு இடையே முதன்மைசொல்லப் புகுதல், மறுப்பெழுதும் முறை இன்னதென்றே அறியாதார்தங் குழறுபடையாம். அறம் முதலியவற்றிற்குக் காரணம் பழவினையேயாயிற், பின்னர் அறத்தைப் பொருளின்பங்களுக்குக் காரணமென்றல் முன்னொடுபின்முரணுமன்றோ? மேலும், பழவினைக்கே முதன்மை சொல்லுவார் மீமாஞ்சகரேயன்றிச் சைவசித்தாந்திகளல்லர். மக்கள் தமது நன்முயற்சியால் ஊழையும் புறங்காண்பர் என்பதே சைவசித்தாந்திகள் கோட்பாடு; என்னை? மக்கள் தமக்கென ஓர் அறிவுஞ் செயலும் இலராயின், அவர் செய்யும் முயற்சியெல்லாம் ஊழ்வினையொன்றினாலேயே யாவனவாயின் அவர் அறிவுஞ் செயலுமில்லாக் கல்லும் மண்ணும்போல், அறிவில் (அசேதனப்) பொருள்களாவராதலின் என்க. அதுவேயுமன்றி, ஆசிரியர் திருவள்ளுவ நாயனார் அறத்துப்பாலின் ஈற்றில் ஊழ்வலியை மிகுத்துக் கூறினாராயினும், அவ்வூழின்வலி, மக்களின்

விழுமிய அறிவுமுயற்சியின் முன்னே நில்லாதொழியுமென்று தெருட்டிப், பின்னின்ற பொருட்பாலில்

"ஊழையும் உப்பக்கங் காண்பர் உலைவின்றித்
தாழாது உஞற்று பவர்" என்று முடித்துக் கூறுதலாற் பழவினைக்கு முதன்மை கூறுதல் நாயனார்க்கும் உடன்பாடல்லாமை நன்கு பெறுதுமன்றோ! மலத்தினால்மறைவுண்டு கிடந்த உயிர்கள் இறைவன் திருவருளால் மாயையிற் றிரட்டப்பட்ட உடம்பினைக் கருவியாகப் பெற்று, அம்மலமாசு சிறிது நீங்கி அறிவும் முயற்சியும் உடையனவாய் முனைந்து நிற்கும் வழி, அவை இன்பத்தை அவாவியே நிற்கும் அல்லது அறத்தினை அவாவி நில்லா என்பதூஉம், முதன்முதற் பிறவிக்கு வரும் ஓரறிவுயிர்கட்குப் பழவினை சிறிதுமின்மையின் அவற்றின் முயற்சிக்குப் பழவினை காரணமாகாது இன்பமே தலைக்காரணமாய் நிற்கு மென்பதூஉம், அதனாற் பழவினைக்கு முதன்மை கூறுதல் சைவசித்தாந்தத்துக்குச் சிறிதும் அடாதென்பதூஉம், யாண்டும் உயிர்கள் கீழ்க்கீழ்ப் பிறவிகளிற் செய்த முயற்சிகளின் பழக்கந் துணையாக மேன்மேற்பிறவிகளில்மேலுமேலும் அறிவுமுயற்சி யுடையனவாய்ச் செல்லுதலின் இன்பத்தா னுந்தப்பட்ட அறிவுமுயற்சியே பிறவியி னேற்றத்திற்குக் காரணமாமென்பதூஉம், இதுவே சைவசித்தாந்தத்துக்கும் அதனை, அகத்தடக்கி நூல்செய்த திருவள்ளுவனார்க்குங்கருத்தாமல்லது இதற்கு மாறாக அறத்திற்கு முதன்மை சொல்லுதலும் அதனை விட்டுப் பழவினைக்கு முதன்மைசொல்லுதலும் அவர்க்குச் சிறிதுங் கருத்தன்றுமென்பதூஉம் அம்மறுப்புரைகாரர் உணரக் கடவாராக. "சிறப்பீனுஞ் செல்வமுமீனும்" என்னுந் திருக்குறள் அறஞ்செய்தலால் வரும் பயன் உணர்த்துவதே யன்றி, இன்பத்தினும் பார்க்க அறமே சிறந்ததென அறத்திற்கு முதன்மை சொல்லாமையின் அதனை எடுத்துக் காட்டுதலால் அம்மறுப்புரைகாரர் கருத்து நிரம்புமா றில்லை யென்றும்ஓர்க

இனி, இன்பமே முதலென்பதற்குத் திருவள்ளுவனார் அருளிச்செய்த "அன்பு மறனும் உடைத்தாயின்" என்னுந் திருக்குறளை யாம் எடுத்துக்காட்டியது பொருத்தமில்லை என்றும், அஃது அன்புக்கே முதன்மை சொல்லுகின்றதென்றும் மறுப்புரைகாரர் கூறியதனைச் சிறிது ஆராய்வாம். கணவனும் மனைவியும் ஒருவரோடொருவர் அன்புபூண்டொழுகுதல் எதனால் என்று உலகியலறிவு சிறிதுடையாரை வினவினும், அவர் அவர்க்கு விடைதருவர். தாம் நுகருங் காதலின்பத்தினைக் குறிக்கொண்டே அவர் தமக்குள் அன்புடையராய் ஒழுகுதல் இனிது விளங்கிக்கிடப்பவும், இதுதானும் உணராது மறுப்பெழுதப் புகுந்தார்க்கு நல்லறிவு கொளுத்தும் வாயில் எது? மேலும், "மாயோன்மேய காடுறை யுலகமும்" என்னுந் **தொல்காப்பிய** அகத்திணை இயற் சூத்திரத்தில் உரையாசிரியர் நச்சினார்க்கினியர் "புணர்தலின்றி இல்லறம் நிகழாமையின்" என்று கூறிய அரிய உரையையேனும், திருவள்ளுவனார் இன்பத்துப் பாலிற் கூறிய

"ஊடுதல் காமத்திற் கின்பம் அதற்கின்பங்
கூடி முயங்கப் பெறின்" என்னு மருமைத் திருக்குறளையேனும் அறிந்திருந்தனராயின் அம்மறுப்புரைகாரர் இவ்வாறெல்லாங் கூறி இழுக்குறார். எனவே, அன்பு என்னும் முளை, காதலின்பமென்னும் வித்தினின்றும் உளதாகக் காண்டலின் இன்பங் காரணமும் அன்பு அதன் காரியமுமாய் நிற்பதாமென்றும், காதலர்க்குள் நிகழும் அன்பினைக்கூறவே அதற்கு முதலான இன்பமுந் தானே போதருமென்றும் உணர்ந்து கொள்க.

அற்றேல், கணவனும் மனைவியு மல்லாத பிறரோர்க்கண்ணும் அன்பு நிகழக் காண்டு மாதலின், ஆண்டெல்லாங் காதலின்ப முண்டென்பது யாங்ஙனம் பெறப்படுமெனிற் கூறுதும்: எமது சைவசித்தாந்த நூலாகிய சிவஞானசித்தி

யார் உலகத்து மக்கள்மாட்டு நிகழும் அன்பின் சேர்க்கைகளை யெல்லாம் நால்வகைப்படுத்துச்,

"சன்மார்க்கம் சகமார்க்கம் சற்புத்திரமார்க்கம் தாசமார்க்கம்" என்று கூறி, இந்நால்வேறு வகையில் நிகழும் அன்பும், இறைவன்பால் அடியார்க்கு அவரவர் தரத்திற்கேற்ப நிகழுமென வலியுறுத்திற்று. இது கொண்டு அன்பின்தொடர்பும் அதற்குக் காரணமாவதும் ஆராயற்பாலன. கீழ்ப்படியின் முதலில் தாசமார்க்கம் நிற்பது; அஃது ஒருதலைவனுக்கும் அவனுக்கு ஏவல் செய்யும் அடியானுக்கும் இடை நிகழும் அன்பின்தொடர்பைக் காட்டும். ஏவலா ளில்லையேல் தானே செய்து முடிக்கவேண்டுந் தொழில்களை ஒருதலைவன் மேற்கொள்வனாயின் அவன் எவ்வளவு துன்புற்று வருந்துவன்! அவ்வாறின்றிக், தன் சொல்லுங் குறிப்புங் கடவாத நல்ல ஓர் ஏவலன் தன்தலைவன் இடர்ப்படுதற்குரிய தொழில்களைத் தான் நன்கு செய்து முடிப்பனாயின், அதனால் அத்தலைவன் இன்புற்றுத் தன்ஏவலனும் இன்புற்றிருக்குமாறு அவற்கு ஊண்உடை உறையுள் முதலிய நலங்களெல்லாம் நல்கக்காண்டு மல்லமோ? இவ்வாற்றால் ஒருதலைவனுவான் தனக்கோர் இன்பத்தை நாடியும், ஏவலனுவான் அவற்குப் பணிபுரியு மாற்றால் தனக்குவரும் இன்பத்தை நாடியும் ஒருவரோடொருவர் தொடர்புடையராய் வாழ்கின்றனரேயல்லால், அவ்விருவரும் இன்பத்தை நாடாது தொடர்புறக் காண்கிலேம். ஆகவே, அவர் தமக்குள் நிகழும் அன்பின் தொடர்புக்கும் இன்பமே காரணமென்பது பெற்றாம். இத்தொடர்பின்கண் தலைவன் உயர்ந்தோனும் ஏவலன் தாழ்ந்தோனுமாய் இருத்தலின் ஏவலன் தலைவனை அணுகாது அகன்றொழுகும் நிலையினனவன். இவ்வாற்றால் இவர்தஞ் சேர்க்கை கீழ்ப்படிக்கண் நிறுத்தப்பட்டது.

இனிக், தாசமார்க்கத்திற்கு மேலான இரண்டாம்படியில் நிற்பது சற்புத்திரமார்க்கம் ஆகும். இஃது ஒருதலைவர்க்கும்

அவன்றன் புதல்வற்கும் இடைநிகழும் அன்பினை உணர்த்து வது. தன் தலைவன்பால் அடியவனுக்கில்லாத உரிமை அவன் றன் புதல்வற்கு உளதாவதால், முன்னைநிலையினும் இந்நிலையில் நிற்பார்க்கு நெருங்கியதொடர்பும் அதுபற்றிவரும் உரிமையும் அவ்வுரிமையால் நிகழும் மிக்க அன்பும் உண்டாதலைக் காண் கின்றோம். என்றாலுந், தன்தந்தையொடு கூடிநுகரும் இன்பம் புதல்வற் கின்மையின் இஃது இரண்டாம் படிக்கண்ணே வைக்கப்பட்டது. என்றாலும், புதல்வனால் தந்தைக்கு இன்ப முந், தந்தையின் உதவியாற் புதல்வற்கின்பமும் நிகழக்காண்ட லின் இவரது சேர்க்கையும் இன்பமென்னும் பொன் நாணி னாலேயே பிணைக்கப்பட்டு விளங்குகின்றதெனை ஓர்மின்!

இனி, இதற்குமேல் மூன்றாம்படிக்கண் நிற்பது **சகமார்க் கம்** என்று நுவலப்படும். ஒருதலைவன்பால் அவனடியவனுக்கு அன்புடனே கூட மிக்கஅச்சமும் நிகழும்; புதல்வற்கோ தன் தந்தையினிடத்து மிக்க அன்பு உண்டாயினுந், தந்தையின் ஒழுகலாறுகள் எல்லாவற்றுள்ளுந் தலையிடுதற்கு உரிமையில் லானும் அச்சத்தால் அவனைச் சிறிது அகன்றேயொழுகுங் கட மைப்பாடே யுடையன். மற்று, நெருங்கிய கெழுதகைமை வாய்ந்த தோழர் இருவர்க்குள் நிகழும் பேரன்போ அச்சம் சிறிதுமே கலக்கப்பெறாத விழுப்பம் வாய்ந்தது; ஒருவருள்ள நிகழ்ச்சிகளெல்லாம் ஒருவரறிந்து நலந்தீங் கிரண்டினும் நழு வாத கேண்மையுடையராய் நிற்கச்செய்வது. கீழ்ச்சென்ற ஏனை இருபடிகளில் நிற்பாரினும் நெஞ்சம் ஒத்த நேயர்பாட்டு நிகழும் அன்பும்இன்பமுஞ் சாலப்பெரியவாகலின், இவரது சேர்க்கை ஏனையிருவரது சேர்க்கையினுஞ்சிறந்ததாகமூன்றாம் படிக்கண்ணே இருத்தப்பட்டது. நெஞ்சு ஒன்றாகாவழித் துன் பமும், அவை ஒன்றியவழிக் கழிபேரின்பமும் விளைதலால், தோழர்தம் சேர்க்கையும் இன்பத்தையே நிலைக்களனாக் கொண்டு நிற்றல் எளிதிற் புலனாம்.

இனி, இதற்குமேல் நாலாம்படிக்கண் இறுதியாய்நிற்பது சன்மார்க்கம் என்று உயர்த்துச்சொல்லப்படுவதாகும். இஃது ஒருதலைவன்பால் அவனுடைய உயிரும் உடம்பும் ஒன்றுன அவன்றன் காதலிக்கு உளதாகுங் காதலன்பின் சேர்க்கையே யாகும். இதற்குக்கீழ்ப்படியில் நின்ற தோழமைச்சேர்க்கை மிகச் சிறந்ததேயாயினும், அஃது அவர்தம் உள்ளத்தளவாய் நிற்பதே யன்றி, அவர்தம் உடம்பையும் பற்றி நிற்பதன்று. மற்றுக், காதலன்பின் வயப்பட்ட தலைவன்றலைவியர் சேர்க்கையோ அவர் தம் உள்ளத்தையே யன்றி உடம்பையும் ஒருங்கு பிணித்து, அன்பின் சேர்க்கைகள் எல்லாவற்றிற்கும் முடிந்த நிலையாய்த் திகழ்வதாகும். இங்ஙனம் நிகழும் இம்முடிந்தசேர்க்கைக்கண், உண்டாம் இன்பப்பெருக்கின் நிலை அந்நிலைக்கண் வைகும் அவ்விருவர்க் கல்லாமல் வேறெவர்க்குந் தினைத்தனையும் புல னுகாது; இஃது உணர்த்துதற்கன்றே, தெய்வப்புலமைத் திரு வள்ளுவனர்,

"தாம்வீழ்வார் மென்றோட் டுயிலின் இனிதுகொல்
தாமரைக் கண்ணான் உலகு" என்றருளிச் செய்த

தூஉம், மாணிக்கவாசகப் பெருமான்,

"உணர்ந்தார்க்குணர்வரியோன் தில்லைச்சிற்றம்பலத்தொருத்தன்
குணந்தான் வெளிப்பட்ட கொவ்வைச்செவ்வாய் இக்கொடி
யிடைதோள், புணர்ந்தாற் புணருந்தொறும் பெரும்போகம்"

என்றருளிச்செய்ததூஉமென்றுணர்ந்து கொள்க. இவ்வாறெல் லாம் இவ்வுலகத்துநடைபெறுகிற்கும்இந்நால்வகைச் சேர்க்கை களுநன்களந்துகாணவல்லார்க்கு, அவையெல்லாம் அன்பினை யும்அதற்குவித்தான இன்பத்தினையுமே உயிராய்க்கொண்டுநிற் றல் உள்ளங்கை நெல்லிக்கனிபோல் தெள்ளிதிற் புலனும். என வே, அன்புக்கு முதன்மை சொல்லும் இடங்களிலெல்லாம் அதற்கு முதலானஇன்பமும்உடன்விராய்நிற்குமென்றும், அது குறித்தேமாணிக்கவாசகப்பெருமானும்இறைவனை "இன்பமே

என்னுடை அன்பே" என அவ்விரண்டையும் ஒருங்கு புணர்த்தோதினாரென்றும் உணர்ந்து, அம்மறுப்புரைகாரரின் பிழைபாட்டினைத் தெரிந்துகொள்க.

காமம் என்பது இருபொருளுந் தரும்

இனி, யாம் காதலின்பம் உயர்ந்ததெனவுங் காமவின்பந் தாழ்ந்ததெனவுங் கூறியதனை அம்மறுப்புரைகாரர் பிழையெனப்புகன்று, காமம் என்பது உயர்ந்த இன்பத்தினையே புணர்த்துமெனக் கிளந்ததனைச் சிறிது ஆராய்வாம்.

'காமம்' என்னுஞ் சொற் பொதுவாய் ஓர் ஆண்மகற்கும் ஒரு பெண்மகட்கும் இடை நிகழும் உடம்பின்சேர்க்கையால் உண்டாம் இன்பத்தினை உணர்த்துமன்றி, யாண்டும் அஃது உயர்ந்த இன்பத்தினையே உணர்த்துவதன்று. அங்ஙனமின்றி மறுப்புரைகாரர் கூறுமாறு அஃது உயர்ந்த இன்பத்தினையே புணர்த்துவதொன்றாயிற், "காதற்காமங் காமத்திற் சிறந்தது" என யாம் மேலெடுத்துக்காட்டிய பரிபாடற் பழஞ்சான்றோர் தம் மெய்ம் மொழிக்கு யாங்ஙனம் பொருளுரைப்பர்? காமம் என்னுஞ் சொல்லே உயர்ந்த வின்பத்தினை புணர்த்துமாயின் ஆசிரியர் குன்றம்பூதனார் 'காதற்காமம்' என அதற்கு வேறு அடைமொழி கொடுத்ததுங், காதற்காமமே காமவின்பத்திற் சிறந்ததென்றதும் என்னை? மக்கள்பாற் பொதுமையில் நிகழுங் காம வின்பங்கள் பலவற்றுட், காதலன்பின் விளைவான காமமே சிறந்ததென அவர் உரைக்குமாற்றாற், காமம் என்னுஞ் சொல் உயர்ந்த காமத்திற்கும் இழிந்த காமத்திற்கும் பொதுவாய் நின்று புணர்ச்சி யின்பத்தினை புணர்த்துமென்பது புலப்படவில்லையா? ஆசிரியர் நக்கீரனார் 'இறையனாரகப் பொருளுரையிற் "களவு கொலை காமம் இணைவிழைச்சு என்பனவன்றோ சமயத்தாரானும் உலகத்தாரானுங் கடியப்பட்டன? அவற்றுள் ஒன்றன்றோ இது? எனின்; அற்றன்று, களவு எனுஞ் சொற்கேட்டுக் களவு தீதென்பதூஉங், காமம்

என்னுஞ் சொற்கேட்டுக் காமங் கிதென்பதூஉம் அன்று; மற்றவை நல்லவாபாறும் உண்டு" என்றுரைத்த மெய்யுரையாற், 'காமம்' என்னுஞ்சொல் இழிந்த இன்பத்தின் மேற்றாயும் உயர்ந்தஇன்பத்தின் மேற்றாயும் வருதல் தெளியப்படுகின்றதன்றோ? அற்றேல், ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் அதனை உயர்ந்த வின்பத்தின் மேற்றாகவே வைத் துரைத்த தென்னையெனின்; அச்சொல் உயர்ந்த வின்பத்தினையும் உணர்த்துதற்கு உரிமை யுடைத்தென்பது மேலே நக்கீரனார் கூறிய வுரையாற் றுணியக்கிடத்தலின், அன்பினைந்திணை யொழுக்கத்தைக் கூறுந் தமது மேற்கோளுக்கு இசைய ஆசிரியர் அச்சொல்லைக் காதலின்பத்தின்பாற் படுத்துச் சூத்திரஞ்செய்தருளினர். ஒரு நூலுள் வரும் ஒரு சொல்லுக்குப் பொருடுணியும் வழி, அந்நூல்யாத்த ஆசிரியன் கருத்தறிந்து அதற்குப் பொருள்கொள்ளல் வேண்டுமேயல்லாது, தமக்குத் தோன்றியவாறெல்லாம் அதற்குப் பொருளுரைப்பது சிறிதும் முறையாகாதென்க.

இனி, ஆசிரியர் திருவள்ளுவனாரோ காமம் என்னுஞ் சொல்லுக்கு உயர்பொருள் இழிபொருள் இரண்டுங்கொண்டிருக்க, அதனை ஆராய்ந்து பாராத அம்மறுப்புரைகாரர் அச்சொல்லுக்கு அவர் உயர்பொருளே கொண்டாரெனப் பிழைபடக் கூறினர். திருவள்ளுவனார் 'காமத்துப்பாலில்' மட்டும் அதற் குயர்வுபொருள் கொண்டு, துறவற வியல் 'மெய்யுணர்தல்' அதிகாரத்திற்,

"காமம் வெகுளி மயக்கம் இவைமூன்றின்
நாமங் கெடக்கெடு நோய்" என அதற்குஇழிவுபொருள் கொண்டார். ஆகவே, யாம் மெய்யன்பின்வழி நிகழும் உயர்ந்த காமவின்பத்தைக் 'காதல்' என்றதும், அம் மெய்யன்பின் வழி நிகழாதவெற்றுடம்பின்சேர்க்கையளவாய்நிகழ்வதனை 'இழிந்த காமம்' என்றதுந்தொல்லாசிரியர்வழக்கோடு ஒருங்கொத்த முடிபாகலின், இஃதுணராது 'காமம்' என்னுஞ்சொல் உயர்ந்தவின்

பத்தினையே யுணர்த்துமென்ற அம்மறுப்புரைகாரர் கூற்று உள்ளீடில்லா வெறும் பதடியாய் ஒழிந்ததென்றறிந்து கொள்க.

தொல்காப்பியத்திற் சாதி இல்லை

இனித், தொல்காப்பியத்தில் தொழில்வேற்றுமையே சொல்லப்பட்டதன்றிச், சாதிவேற்றுமை சொல்லப்படவில்லையென்ற எமது மேற்கோளை, அம்மறுப்புரைகாரர் மறுத்த பகுதி சிறிது ஆராயற்பாற்று.

மக்கள் வாழ்க்கையானது, அவர்தம்முள் ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொரு தொழிலை மேற்கொண்டு அவ்வாற்றால் ஒருவருக்கொருவர் உதவியாய் நிற்ப, நடைபெறுவதாகும். ஒருவரே தமக்கு வேண்டும் பொருள்களையெல்லாந் தம்முடைய முயற்சியினாலேயே தேடிக்கொள்ளுதல் இயலாது. பசித்த வேளைக்குக் காயோ கனியோ பச்சிலையோ உண்டு, தழைகளை உடுத்துக், குகைகளிலும் மரப்பொந்துகளிலும் இருந்து உயிர் வாழும் மாக்களுங்கூடத் தம்முள் ஒருவருதவியை ஏனையோர் வேண்டி நிற்கின்றார். எதொரு முயற்சியுஞ் செய்ய அறியாத சிறு குழவிப்பருவத்தும், முயற்சி அவிந்த முதுமைப்பருவத்தும் மக்கள் பிறருதவியைப் பெறாமற் பிழைத்தல் இயலாதன்றே? முயற்சியும் ஆற்றலும் உடைய இளம்பருவத்தினருங்கூட இடையிடையே வரும் நோயானும் பிற துன்பங்களானுந் தம் முயற்சியும் வலிவும் இழந்து பிறருதவியை அவாவிய படியாய்க் கிடத்தலையுங் காண்டுமன்றே? நாகரிகமில்லா மக்களுள்ளேயே ஒருவருதவியை ஒருவர் நாடாது உயிர்வாழ்தல் இயலாதாயின், அறிவும் இன்பமும் முறைமுறையே மிகும் நாகரிகவாழ்க்கையில் உள்ளார்க்கு ஒருவருதவியையொருவர் அவாவாது காலங்கழித்தல் இயலுமோ? உழவும் நெசவும் வாணிகமும் அரசும் போரும் ஓதலும் இறைவற்கு வழிபாடு ஆற்றலும் பிறவுமாகிய தொழில்களை யெல்லாம் மக்கள் ஒவ்வொருவருந் தாந்தாமே செய்வதென்றால், அதற்கு அறிவும்

ஆற்றலும் போதாமையோடு வாழ்நாளுங் காணாது. ஆகவே, ஒவ்வொரு தொழிலையுஞ் சிறப்பாகச் செய்தற்கு ஒவ்வொரு தொகுப்பினர், இப்பரதநாட்டிலே மட்டுமன்றி நாகரிகத்திற் சிறந்த ஏனை அயல் நாடுகளிலும் இன்றியமையாது இயற்கையாகவே பண்டுதொட்டு வகுக்கப்படுவாராயினர். இங்ஙனமாகப் பற்பல வேறு வகைப்பட்டு நிகழுந் தொழில்களைச் செய்யும் மக்கள் எல்லாம் பதினென் வகுப்பினராகத் தமிழ்நாட்டின்கட் பிரிக்கப்பட்டனர். மற்று, ஆரியர் வந்து குடியேறிய வடநாட்டிலோ எல்லாத் தொழில்களுங் கைத்தொழிலும் உழவுவாணிகமும் அரசும் ஓதுதலும் என நால்வகையுள் அடக்கப்பட்டு, அவற்றைச்செய்வார் முறையே சூத்திரரும் வைசியரும் க்ஷத்திரியரும் பிராமணரும் என நால்வகுப்பாகப் பிரிக்கப்பட்டனர். இவ்வாறு தென்னாடு வடநாடுகளிற் றொழில் வேறுபாடுபற்றிப் பண்டைநாளில் தனித்தனி வகுக்கப்பட்ட மக்கட்கூட்டத்தாருட் டொழில் வேற்றுமை ஒன்றே யிருந்ததல்லாமல், அக்கூட்டத்தார் ஒருவரோடொருவர் அளவளாய் உண்ணல் கலத்தல்களைச் செய்தலில் எதொரு வேறுபாடும் இருந்ததில்லை.

இனி, இத் தொழில் வேற்றுமையிலிருந்து, காலஞ் செல்லச் செல்லச் சிலதொழில்கள் உயர்வாகவும் ஏனைச்சிலதொழில்கள்தாழ்வாகவுங் கருதப்படலான காலந்தொட்டு, அவ்வக்கூட்டத்தார் தத்தம்மிலன்றிப் பிறரோடு உண்ணல் கலத்தல்களைச் செய்யமறுத்தமையிற் 'சாதிவேற்றுமை' உளதாயிற்று. ஒழுக்கத்தால் உயர்குணத்தால் நல்லறிவால் மெய்யன்பாலன்றி, வெறும் பிறப்பளவால் தம்மை யுயர்த்தி ஏனையோரைத் தாழ்த்திப் பேசுஞ் சாதிவிறுமாப்புப் பெரும்பாலும் இத்தமிழ் நாட்டின்கண்ணேதான் உண்டாயிற்று. இத்துணைக் கொடிய சாதிவேற்றுமை வடநாட்டின்கண் இல்லாமை அங்குச் சென்றார் யாவரும் நன்குணர்வர். இங்ஙனமெல்லாம் முன்னில்லாத சாதி

வேற்றுமை பின்னுண்டான வரலாறுகளை, அரியபெரிய நூன் மேற்கோள்களுடன் சாதிவேற்றுமையும் போலிச்சைவ ரும் என்னும் நூலில் விரித்து விளக்கியிருக்கின்றேம். அவற் றிற் கெல்லாம் விடைதரமாட்டாத அம்மறுப்புரைகாரர் ஒவ்வொருகூட்டத்தார்க்குரிய ஒவ்வொரு தொழில்வரையறை யினை நுவலுஞ் சில தொல்காப்பியச் சூத்திரங்களை எடுத்துக் காட்டி, அவ்வாற்றால் தொல்காப்பியத்திலேயேசாதிவேற்றுமை சொல்லப்பட்டிருக்கின்றதென எளிதாகச் சொல்லிவிட்டார்.

இவர்தம் அறிவின் திறத்தை என்னென்பேம்! தொல் காப்பியத்திற் சாதிவேற்றுமை கூறப்பட்டதென நாட்டப்புகுந் தவர், ஒருவகுப்பினர் மற்றொரு வகுப்பினரோடு உண்ணல் கலத்தல்களைச் செய்யவில்லை யென்றாதல், அன்றிச் செய்யலாகா தென்றாதல் நுவலும் அல்லது கட்டளை தருஞ் சூத்திரங்க ளிருந்தால், அவற்றையன்றோ எடுத்துக்காட்டல் வேண்டும்? அவ்வாறு செய்தற்கு அந்நூலிற் சிறிதும் இடன்இன்மையால், அது செய்யமாட்டாராய் அவ்வவர்க்குரிய தொழில்வேறபாடு களை மொழியுஞ் சூத்திரங்களையே சாதிவேர்றுமையும் மொழி வனவாகப் பிழைபடக்கருதி அவைதம்மையேஎடுத்துக்காட்டி இழுக்கினர்.

நன்று, தொல்காப்பியத்திற் சாதிவேற்றமை நுவலுஞ் சூத்திரங்கள் இல்லாதது உண்மையேயாயினுந், தொழிலால் வேறுபட்ட கூட்டத்தார் பலர் தமக்குள் உண்ணல் கலத்தல் கள் நிகழ்ந்தமையாவது அதன்கட் சொல்லப்பட்டுளதோ வெனின்; உளது, குறிஞ்சிநிலத்தில்வைகும் வேட்டுவமகளிரை மருதநிலத் தலைவர்களான வேளாளர்கள் மணந்துகொண்ட மையும், அவர்களோடு ஒருங்கிருந்து அவர்கள் அட்டுப் படைத்த உணவினை அமிழ்தினுஞ் சிறந்ததாகப் பாராட்டி அருந்தினமையுந், **தொல்காப்பியத்துக் களவியல்**, கூ-ஆஞ் சூத்திரத்தில்,

"புகாஅக் காலைப் புக்கெதிர்ப் பட்டுழிப்
பகாஅ விருந்தின் பகுதிக்கண்ணும்" என்றும்,
"வேளாண் எதிரும் விருந்தின் கண்ணும்" என்றும்,
உ௩-ஆஞ் சூத்திரத்தில்,
"வேளாண் பெருநெறி வேண்டியவிடத்தும்" என்றும்,
கற்பியல், ரு-ஆஞ் சூத்திரத்தில்,
"சொல்லென, எனது சுவைப்பினும் நீ கைதொட்டது
வானோர் அமுதம் புரையுமால் எமக்கென
அடிசிலும் பூவுந் தொடுதற் கண்ணும்" என்றும்

போந்த அருளுரைகளால் விளக்கமாக அறியப்படுகின்றன வல்லவோ? இங்ஙனம் அவ்வந்நிலைத்துத் தொழிலால் வேறுபட்ட மக்கள் அதுபற்றித் தம்முள் உண்ணல் கலத்தல்களி னும் வேறுபடாமல் ஒருங்கு அளவளாய் வாழ்ந்தமையினைத் தெற்றென எடுத்துரைக்குந் தெய்வத் தொல்காப்பிய நூற் கருத்தினை எள்ளளவும் உணர்ந்துபாராதஅம்மறுப்புரைகாரர், அதனைத் தமது சாதியிறுமாப்புரைக்குத் துணையாகக்கொண் டது, பெரியகருங்கல்லைப் புணையாகக்கொண்டு அரிய கடலை நீந்தப் புக்கோன் புன்செயலாய் முடிந்தமைகாண்க.

அற்றாயினுந், தொழில்வேற்றுமை கூறியது கொண்டே சாதிவேற்றுமை உய்த்துணரக் கிடக்கு மென்றால் ஆகாதோ வெனின்; ஆகாது, பண்டைநாளி லிருந்த மக்களுள் ஒரு குடும்பத்தாரிலேயே பலர் பற்பல தொழில்களைச் செய்தன ரென்பதும், அவ்வாறு பல வேறு தொழில்களைச் செய்யினும் அதுபற்றித் தம்முள் வேறுபடாது ஒன்றாகவே யிருந்தனரென் பதும் இருக்குவேத ஒன்பதாம் மண்டிலத்தின்கட் போந்த (கக௨, ௩);

"யான் பாடல்களைச் செய்கின்றேன்; என் தந்தையோ ஒரு மருத்துவன்; என்தாயோ திரிகையில் தானியங் களை அரைக்கின்றாள்; செல்வத்தைப் பெறும் பொருட்

டாகப் பலவேறு சூழ்ச்சிகளால் ஆக்கஜைப்போல யாம் வேண்டிய தொழில்களை மேற்கொள்கின்றேம்'' என ஓர் ஆரியக்குடிப்பிறந்தான் இயற்றிய செய்யுளால் நன்கு தெளியப்படுகின்றமை காண்க. இஞ்ஞான்றும், பார்ப்பனர் என்றுஞ் சைவவேளாளர் என்றுந் தம்மையுயர்த்துப்பேசிக்கொள்வாரிலேயே ஒருபாலார் நூல் ஓதுகின்ருர் ஓதுவிக்கின்ருர், ஒருபாலார் திருக்கோயில்களில் தொண்டுபுரிகின்ருர், ஒருபாலார் உழவுசெய்கின்ருர் செய்விக்கின்ருர், ஒருபாலார்ஊரூர் சென்றும் ஓரூரிலிருந்தும் பண்டங்கள் கொண்டுவிற்கின்ருர், ஒரு பாலார் உணவுப் பண்டங்கள் செய்து விற்கின்ருர், ஒருபாலார் இசைபாடிப் பிழைக்கின்ருர், ஒருபாலார் நாடகம் ஆடிக் காலங்கழிக்கின்ருர், ஒருபாலார் அரசின் கீழ்ப் பல துறைகளில் அமர்ந்து ஊழியஞ்செய்கின்ருர், ஒருபாலார் மருத்துவத்தொழில் புரிகின்ருர், ஒருபாலார் மன்றங்களில் வழக்காடுகின்ருர், இன்னும் இங்ஙனமே அவர்செய்யுந் தொழில்கள் எத்தனையோ பல; அவ்வாறெல்லாம் அவர்கள் பற்பல தொழில்களைச் செய்தும், தம்முள் ஏதும் வேற்றுமையின்றி உண்டல் கலத்தல்களைச் செய்யக் காண்டுமன்ருே? ஆகவே, தொழில்வேற்றுமை கூறியது கொண்டே சாதிவேற்றுமை உய்த்தறியப் படுமென்றல் பொருந்தாதென விடுக்க.

காரைக்காலம்மையார் மணவாழ்க்கை.

இனிக், காரைக்காலம்மையார்தங் காதற்கருத்தறிந்து, அவர்தஞ் சுற்றத்தார் அவர்க்கேற்ற மணமகனைத் தெரிந்தெடுத்து மணஞ்செய்வியாது, தமதுசாதிக்கட்டுப்பாட்டிற்பிணிப்புண்டு, அவர்க்கு ஏலாத ஒருவனைக் கணவனுகப் பொருத்தினமையால் அவரது வாழ்க்கை காதலன்பின்பாற் பட்டு ஒரு வழிச்செல்லாதாயிற்று என யாம் மொழிந்ததனை மறுப்பான் புகுந்த அம்மறுப்புரைகாரர், மகளிர்தாமே கணவனைத்தெரிந்து கொள்ளும் முறை வேசிகளிடத்தும் அவரையொத்த வகுப்

பாரிடத்துமன்றி, ஏனை யுயர்ந்தசாதியாரிடத்துப் பண்டும்இன்றும் நிகழவில்லை யென்கின்றார்.

ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார், ஆரியர் நாட்டு எண்வகை மணங்களுட் சிறந்த காந்தர்வமணத்தோடு ஒப்பதான காதன்மணமே பண்டைத் தமிழ்மக்களுள் நடைபெற்ற விழுப்ப முடையதெனக் கொண்டு, அதனையே சிறந்தெடுத்து,

"இன்பமும் பொருளும் அறனும் என்றாங்கு
அன்பொடு புணர்ந்த ஐந்திணை மருங்கிற்
காமக் கூட்டங் காணுங் காலை
மறையோர் தேஎத்து மன்றல் எட்டனுள்
துறையமை நல்லியாழ்த் துணைமையோர் இயல்பே"

(களவியல், க) என்றருளிச் செய்தனர். இச்சூத்திரத்திற்கு உரைகண்ட நச்சினார்க்கினியரும் இவ்விழுமிய மணமே வேதத்திற்கும் உடம்பாடென்பது காட்டுவாராய், "'வழக்கு நாடி' என்றலின் இஃதுலகிய லெனப்படும்; உலகத்துமன்றலாவது குரவர் கொடுப்பதற்கு முன்னர் ஒருவற்கும் ஒருத்திக்குங் கண்ணும் மனமுந் தம்முள் இயைவதேயென வேதமுங் கூறிற்றாதலின்." என்று உரையுங் கூறினர். கூறவே, பண்டைத் தமிழ்மக்கள் மட்டுமே யன்றி ஆரியமக்களுள்ளும் இளைய ஆடவரும் மகளிருந் தம்மில் ஒருவரையொருவர் காதலித்தே மணங் கூடினரென்னும் உண்மை இனிது விளங்கா நிற்கும். ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் வழிவந்த பண்டைத் தமிழ்ச்சான்றோரில் திருவள்ளுவர், நக்கீரர், மாணிக்கவாசகர், சுந்தரமூர்த்திகள் முதலான எல்லாத் தெய்வ ஆசிரியர்களுங் காதன்மணத்தை விதந்தெடுத்து அருளிச்செய்திருக்கக், காதன்மணம் பண்டைக்காலத் துயர்ந்தோரில் நடக்கவில்லையென்று படுபொய்யுரைத்ததோடு அமையாது, அங்ஙனங்காதன்மணஞ் செய்த பண்டையுயர்ந்தோரையும், அம்மணத்தினை விதந்தெடுத்து நூல்யாத்த தெய்வ ஆசிரியரையுமெல்லாம் வேசி மக்

கள் வகுப்பின்பாற் படுத்த அம்மறுப்புரைகாரர் அத்தமிழ் மேன்மக்கள் மரபில்வந்த ஒருத்தி வயிற்றிற் பிறந்தவரோ அல்லரோ அறிகிலம். ஒருகால் அவர் தம்மைஆரியவகுப்பின்கண் ஒருத்தி பாற் பிறந்தவராகக் கருதியிருக்கலாமெனின், ஆரிய வேதமுங் காதன்மணத்தையே விழுமிதெனக் கொண்டு மொழிதலின், ஆரிய வேதநூ லாசிரியரும் அவர்காலத்து ஆரிய மக்களும் எல்லாங் காதன் மணஞ்செய்தே வாழ்ந்தமை புலனும்; அவ்வாறு காதன்மணஞ் செய்த ஆரியரும் அம்மறுப் புரைகாரர் கூற்றின்படி வேசிமக்களேயாய் முடிதலின், அவர் ஆரியப்பெண் ஒருத்தி வயிற்றிலும் பிறந்தவரல்லர் போலும்! இப்பரதநாட்டின்கட் பண்டுதொட்டு வாழ்ந்துவருந் தமிழர் ஆரியரெல்லாரும் வேசிமக்களாக இவரதுரையாற் பெறப்படுதலின், இவர் இவ்விருவேறு இனத்தவளல்லாத வேறெவ்வினத்தவள் வயிற்றிற் பிறந்தாரென்பதை அதனை ஆராயவிரும்புவாரே நிலைபிடற்பாலார். அதுகிடக்க.

இனிப், பண்டைநாளின்க ணிருந்த உயர்ந்த மக்கள் எவருங் காதன் மணஞ் செய்யவில்லை என்று படுபொய் மொழிந்த அம் மறுப்புரைகாரர், அப்பொய்யுரையைப் பள்ளிக் கூடத்துச்சிறுவர்பாற் சென்றுஉரைப்பராயின், அவர் உடனே இவர்தம்பொய்யுரையின் புன்மையினை நன்கெடுத்துக்காட்டி இவர் இறுமாப்பினை அடக்கிவிடுவர். எனெனின், "உயர்குலத்தவனாகிய துஷ்யந்தமன்னனுங் கண்ணுவமுனிவர் வளர்த்த சகுந்தலையுந் தாமாகவே காதலித்து மணந்து கொண்ட வரலாற்றினைஅறிந்திலிரோ!" என்றும், "விழுமியோனான நளனை எழில் மிகும் அரசியான தமயந்தி பெரிதுங் காதலித்துத் தானாகவே மாலைசூட்டி அவனை மணந்துகொண்டவரலாற்றினை உணர்ந்திலிரோ!" என்றும், "கற்பரசியாகிய சாவித்திரி சத்தியவானைக் கானகத்தே கண்டு அவன்மேற் கழிபெருங் காதல் கொண்டு அவனை மணந்த வரலாற்றினைத் தெரியிரோ!" என்

மும் அவர் கூடாளி இவரது சாதிச் செருக்கினை எளிதிலே களைந்தொழிப்பர். இம்மேலோர்களை யெல்லாஞ் சிறிதும்வாய் கூசாது வேசிமக்களென்னும் வகுப்பிற் சேர்த்துரைத்த மறுப்புரைகாரர் புல்லுரையினை மேற்காட்டிய விழுமிய காதன் மணவரலாறுகள் வாளாய் நின்று ஈருமல்லவோ! அதுநிற்க.

இனி, அம்மறுப்புரைகாரர் இஞ்ஞான்று காதன்மணம் புரிவாரையும் வேசிமக்களென்ற வகுப்பிற் சேர்த்துக் கூறிய தமது தலைகொழுத்த உரையினை, இஞ்ஞான்று கல்வியறிவு ஒழுக்கங்களாலும் உயர்ந்த பதவிகளாலும் மேல்நிலைக்கண் ஙின்று காதன்மணம் புரிந்து வரும் மேன்மக்கள்பாற் சென்று உரைப்பராயின், அவர்,

"'நலத்தின்கண் நாரின்மை தோன்றின் அவனைக்
குலத்தின்கண் ஐயப்படும்' என்னுந் தெய்வத் திருக்குறளின்படி, நலமில்லாப் பொய்புரைபகர்ந்து எம்மை இழித்துப் பேசும் நீரே நும்பிறப்பின்கண் ஐயப்படுதற் குரியி ரன்றியாமல்லேம்" என அவர் இவரது உரைக்கொழுப்பினை யுருக்கச்செய்வ ரன்றோ!

இனி, ஆசிரியர் சேக்கிழார் உயர்ந்த வகுப்பார்பாற் காதன் மணம் நிகழ்ந்ததெனக் கூறிற்றில ரென்றார். உயர்ந்த ஆதி சைவ அந்தண வகுப்பில் வந்த சுந்தரமூர்த்தி நாயனார்க்கும் பரவை நாச்சியார்க்கும் வேளாளவகுப்பிற் பிறந்த சங்கிலி நாச்சியார்க்குங் காதன்மணம் நிகழ்ந்ததனை ஆசிரியர் சேக்கிழார் தாம் அருளிச்செய்த திருத்தொண்டர் புராண முற்பிற் பகுதிகளில் நன்கெடுத்து உரையாநிற்க, அவர் அதனை உரைத்தில ரென்ற அம்மறுப்புரைகாரர் தங் கொடியபொய்யுரைக்கு அறக்கடவுளும் அஞ்சுமென்க.

இனிக், காரைக்காலம்மையார்க்கு அவர்தஞ் சுற்றத்தாரால் மணம் பொருத்தப்பட்ட கணவன், அவர்தந் தகுதிக்கு ஒத்தவனல்லன் என்ற எமதுரையை மறுப்பான் புகுந்த அம்

மறுப்புரைகாரர், கல்வியினுஞ் சிவநேயத்திலும் அடியார் வழி பாட்டிலும் அவன் அம்மையார்க்கு முழுதும் ஒத்தவன் என் பதனையன்றோ நாட்டல்வேண்டும்? அவர் அவ்வாறு செய்தலை விடுத்துத் தமது கூற்றின் முரணை அறுக்குஞ் சேக்கிழார்செய் யுட்களையே எடுத்துக்காட்டி நெகிழ்ந்து போதலுடன் அவன் அம்மையார்க்குத் தக்கான் அல்லனெனச் சேக்கிழார் கூறின ரா? என்று வினவுதலுஞ் செய்கின்றார். அம்மையார்க்கும் அவர்தங் கணவற்கும் உள்ள தொடர்பினை ஆசிரியர் சேக்கி ழார் கூறிச்செல்லும் முறையின்படி அதனையுணருஞ் சிறு மகாரும், அவன் அவர்க்குத் தக்ககணவ னல்ல னென்பதை நன்கறிவர். அச்சிறுமகார்க் குள்ள உணர்ச்சி தானும் இன்றி, அம் மறுப்புரைகாரர் வினவுவராயின் அவர்க்குஅறிவுகொளுத் துதற் குரியார் அச்சிறுமகாரே யாவர். ஆசிரியர் சேக்கிழா ரோ தாம் கூறிச் செல்லும் முறையில், அவன் அவர்க்குத் தக்க கணவனல்லன் என்னு முண்மையினை இனிது விளங்கவைத் தாற்போல, அவன் அவர்க்குத் தக்கானென்பதனை யாண்டே னுங் கூறியிருக்கின்றனரா? அல்லது அம்மையாராவது அக் கணவன்பாற் காதலன்பு பூண்டு ஒழுகினரென விளம்பின ரா? சிறிது மில்லையே. அவன் அம்மையாரோடு தனி மனைக் கண் வைகியவழிச் செல்வத்தைப்பெருக்கின னென்றன்றோ மொழிந்தனர். அவன் அம்மையார்மேற் காதல் கொண்டு ஒழுகினனென் றுரையாமல்,

> "தகைப்பில்பெருங் காதலினால் தங்குமனை வளம்பெருக்கி,
> மிகப்புரியுங் கொள்கையினில் மேம்படுதல் மேவி
> னான்"

என அவன் பொருள்மேற் காதல் வைத்து அதனைப் பெருக்குதலிற் கருத்தூன்றினான் எனக் கூறுதலை உற்று நோக்குங்கால், அவன் பொருள்மேற் காதல்கொண் டாற் போல் அம்மையார்மேற் காதல்கொண்டிலன் என்பது சிறிது அறிவுடையார்க்கும் விளங்கற்பாற்றாம். அவன் பொருள்

பேற் காதல்கொண்டு முனைந்து நிற்க, அம்மையாரோ சிவ பிரான்திருவடிக்கட் காதல் பெருக வைகினர் என்பது போதரப்,

"பூங்குழலார் அவர்தாமும் பொருவிடையார் திருவடிக்கீழ்
ஓங்கிய அன்புறு காதல் ஒழிவின்றி மிகப்பெருகப்
பாங்கில்வரும் மனையறத்தின் பண்பு வழாமையிற்பயில்
வார்" என்று ஆசிரியர் கூறுதலை ஆழ்ந்து ஆராய்வார்க்கு அம்மையார் தமக்குத்தக்கவ னல்லாத அக்கணவனோடு காதலால் வைகாது கடமைக்காகவே வைகி மனைபறத்தைச்செவ்விதின் நடாத்திக் கொண்டு சிவபிரான் திருவடிக்கண் மட்டுமே காதலிற் பெருகினர் என்பது உணரக்கிடக்குமன்றோ?

இன்னும், அம்மையார் சிவனடியார்க்குத் தொண்டுசெய்வதில் உறைத்து நின்றமை புலனாக,

"நம்பரடியார் அணைந்தால் நல்லதிரு வமுது அளித்தும்
செம்பொன்னும் நவமணியும் செழுந்துகிலு முதலான
தம்பரிவி னாலவர்க்குத் தகுதியின் வேண்டுவகொடுத்தும்
உம்பர்பிரான் திருவடிக்கீழ் உணர்வு மிக ஒழுகுநாள்"

என்று ஆசிரியர் சேக்கிழார் அம்மையார் திருத்தொண்டினை நன்கெடுத்து விளம்பினாற் போல, அவர்தம் கணவனும் அவரோடொத்து நின்று அடியார்க்குத் திருத்தொண்டுசெய்தனனென யாண்டேனுங் கூறியுள்ளாரா! எட்டுணையுமில்லையே.

அதுவேயுமன்றிச், தான்விடுத்த மாங்கனிகள் இரண்டுள் ஒன்றை அம்மையார் அடியார்க்கு இட்டனராக, அதனை அறியாதே முன் ஒன்றனை அயின்று, பின்னுமொன்று வேண்டிய போது அம்மையார் தாமதனை அடியார்க்கிட்டவரலாற்றை அவன்பால் உரையாமல் அஞ்சினர் என்பதனை ஆராய்ந்து பார்க்குங்கால், அவன் அடியார்க்கு வேண்டுவ கொடுத்தலிற் சிறிதும் விருப்பிலான் என்பது துணியப்படுகின்ற தன்றோ? அதன்பின்னர், அவர் இறைவனருளாற் பெற்ற மாங்கனியை

அவனுக்கு இட அதன் அமுதினுமிக்கசுவையைவியந்து அது வந்த வரலாற்றை அவன் வினவியபோதும், அம்மையார்நடுக்க முற்று அஃது இறைவனருளாற் கிடைத்த உண்மையினைத் தெரிவித்தபோதும் அவன் அம்மையாரின் சிவநேயப் பேரருள் நிலையினை அறிந்திலன் என்று ஆசிரியர் சேக்கிழாரே "ஈச னருள் எனக்கேட்ட இல்இறைவன் அது தெளியான்" என்று கூறுமாற்றனும், அவன் அம்மையாரின் உண்மை நிலையை உணர்ந்தவனல்ல னென்பதூஉம், அவனுள்ளமும் அவர் உள் ளமும் ஒருவழியே ஒன்றுபட்டு நின்றன அல்ல என்பதூஉம், அதனுல் அவன் அவர்க்கேற்ற கணவனல்ல னென்பதூஉம் இனிது விளங்குகின்றன அல்லவோ? அதன்பின்னர், அம்மை யார் கூறிய உண்மையை ஆராய்வான் வேண்டி மற்றுமொரு மாங்கனி அவன் வருவித்துத் தருமாறு வேண்டியபடியே அவர் இறைவன்பாற் பெற்ற மற்றமொரு கனியையுங் கொணர்ந்து அவன் கையிற்கொடுக்க, அஃதுஉடனேமறைந்து போயிற்று. அங்ஙனம் மறைந்ததைக் கண்டபின்னும் அவன் அம்மையாரின் தெய்வமாட்சியினையும், அவர்க்குச் சிவபிரான் அருள்செய்த மாட்சியினையும் உணர்ந்து காணமாட்டானுய் அவர்பால் மேலும் மேலும் பேரன்பு கொள்ளமாட்டானுய், அவரை ஒரு தெய்வமாகவே கருதி அஞ்சி அவரை அணுகா திருந்து, பின்னர் அவர்க்குத் தெரிவியாமலே அவரை விட்டு அகன்று வேறேரூர்க்குப் போய் வேறொரு மாதினை மணந்து கொண்டான். இவை தம்மை ஆசிரியர் சேக்கிழாரே,

"வணிகனுந் தன்கைப்புக்க மாங்கனி பின்னைக்காணுன்
தணிவரும் பயமேற்கொள்ள உள்ளமுந் தடுமாறெய்தி
அணிகுழலவரை வேறோர் அணங்கெனக் கருதிநீங்கும்
துணிவுகொண்டு எவர்க்குஞ் சொல்லான் தொடர்வின்றி
ஒழுகுநாளில்" எனவும்,

"விடுவதே எண்ணமாக மேவிய முயற்சிசெய்வான்"

எனவும்,

"சலந்தரு கடவுட்போற்றித் தலைமையாம் நாய்கன்றானும்
நலந்தரு நாளிலேறி நளிர்திரைக் கடன்மேற்போனான்"

எனவும்,

"கடன்மிசை வங்கமோட்டிக் கருதிய தேயந்தன்னில்
அடைவுறச் சென்று சேர்ந்து"

எனவும்,

"மெய்ப்புகழ் விளங்குமவ்வூர் விரும்பமேவார் வணிகன்
பெற்ற, செப்பருங் கன்னிதன்னைத் திருமலிவதுவை
செய்தான்" எனவும் உரைத்தல் காண்க. மேலெடுத்துக்காட்டிய மூன்றுஞ் செய்யுளில் அவன் அம்மையாரைவிட்டுக் கடன்மேற் சென்றகாலையில் வருணனை வணங்கிச் சென்றான் என்று சேக்கிழார் கூறியிருத்தல்கொண்டு, அவன் சிவபிரானை வணங்குதலினுங் கருத்து ஒருப்படுதல் இலன் என்பது நன்கு புலனாகின்றது. அவன் உண்மையிற் சிவபிராற்கு அடியவனாயிருந்தால் அங்ஙனங் கடற்சிறதெய்வத்தை வணங்கானன்றோ? மேலும், அவன் சிவபிரானிடத்தாவது சிவபிரானடியவரிடத்தாவது தினைத்தனை யன்புதானும் உடையனென்பது ஆசிரியரால் எங்கேனுங் குறிக்கப்பட்டுளதா? சிறிதுமில்லையே. இங்ஙனமெல்லாம் ஆசிரியர் சேக்கிழார் கூறியிருக்கும் வரலாற்றுக் குறிப்புகளைப் பலபடியானும் ஆய்ந்து பார்க்கும் வழிக், காரைக்காலம்மையார்க்குத் தக்க கணவன் அவனல்லனென்பது சிறுமகார்க்கும் எளிதின் விளங்காநிற்கும். இவையெல்லாம் ஒருசிறிதாயினும் ஆராய்ந்துபார்க்கும் அறிவு மதுகை இல்லாத அம்மறுப்புரைகாரர் ஏதொருசான்றுங் காட்டாது, அவன் அவர்க்குத் தக்க கணவனே என் அழிவழக்குப் பேசியது கண்டு அறிவுடையார் அவர் கூற்றை எள்ளி நகையாடி விடுப்பதன்றி வேறு என்செயற்பாலார்!

இனித், தன்னை வணங்குதற்குரியமனையாளாகிய அம்மையாரைக் கணவனாகிய தான் வணங்கியது அவரிடத்துக்கண்ட தெய்வத்தன்மை பற்றியேயாதலின், அதுகொண்டு அவனை அவர்க்குத் தக்கானல்லன் என்றல் அமையாது என அம்மறுப்புரைகாரர் எமது மேற்கோளை மறுத்தார். தெய்வத்தன்மை கண்டபின் அவன் அவரை அன்பினால் வணங்கினனா அச்சத்தால் வணங்கினனா என்று ஆராய்ந்து பார்த்தனராயின், அங்ஙனம் போலிமறுப்பு எழுத முன்வந்திரார். அவன் வணங்கியது அன்பினால் நிகழ்ந்ததாயின் அத்தகைய அன்பு அவன்பால் முன்னரே தோன்றியிருத்தல் வேண்டும். முன்னரே அன்பினாற் பற்றப்பட்டிருந்தானாயின், அவ்வன்பின் பெருக்கால் அவர்தந் திருத்தொண்டின் அரிய மாட்சியினை உணர்ந்திருந்தனனாயின், அம்மையாரை ஓரிமைப்பொழுதாயினும் பிரிந்திருக்க உளம் ஒருப்படுவனோ? அவரோடு ஒருங்கிருந்து அவர் செய்துபோதருஞ் சிவநேயத்திருத்தொண்டிற்குத் தானு முதவியாய் உடனிருந்து அதனைச் சிறக்கச்செய்து தானும் மகிழ்ந்து அவரையும் பெரிது மகிழ்விப்பனன்றோ? அன்புடையார் செயல் இதுவாயிருக்க, அவனோ அவ்வன்புக்கு மாறாய் அம்மையாரைக் காளியோ, கூளியோ, பேயோ, பூதமோ எனப் பிழைபாக நினைந்து உடல் நடுநடுங்கி அவரைவிட்டு அவர் அறியாமே அகன்று, சேய்மைக்கண்ணதான பிறிதொரு நாட்டிற்சென்று குடியேறினன் என்பதனால், அவன் அம்மையாரின் உண்மைநிலை தெரிந்து அவர்பால் அன்பு பூண்டு ஒழுகினவன் அல்லனென்பதூஉம், அம்மையாரை அவர்தஞ் சுற்றத்தார் வலியக்கொண்டுபோய் அவன்பாற் சேர்ப்பித்த ஞான்றும் அவன் தன் இரண்டாம் மனைவிமக்களோடு எதிர்போந்து, அவரை வணங்கியது, அவர் தனக்குந் தன்குடும்பத்தார்க்கும் ஏதேனுந் தீங்கு இழைத்து விடுவரோ என்னும் அச்சத்தாலன்றி அன்பினாற் செய்ததன்றாதலின், அவன் அவரைவணங்

கிய வணக்கம் அவர்க்குத் தக்கான் ஒருவனும் செய்யப்பட்டதாகாதென்பதூஉம் இனிதுபெறக்கிடந்தமைகாண்க. ஆகவே, அம்மறுப்புரைகாரர் அவன் உளப்பான்மையினைப் பகுத்துணர்ந்து பாராது, அவனை அவர்க்குத் தக்கானென்றது பொருத்தமில் போலியுரையா மென்க.

இனிச், சுந்தரமூர்த்தி நாயனார்க்கு அவர்தஞ் சுற்றத்தார் கூட்டிவைத்த மணத்தை இறைவன் தடுத்தருளியவாறுபோல, அம்மையார்க்கு நிகழ்ந்த திருமணத்தையும் அவன் தடுத்திலாமை அவர்பால் அவற்கு அருளிரக்கம் இன்மையாற் போலும்! என்று அம்மறுப்புரைகாரர் மற்றொன்றுசொல்லிக் குறிப்பால் எம்மை எள்ளனஞ் செய்திட்டார். இறைவன் அடியார்க்கு அருள்செய்யும் முறைகள் பல பெற்றியவாய் நம்மனோர்க்கு முரண்பாடுடையபோற் காணப்படும். அவற்றுக்கெல்லாங் காரணங்க ளென்னையென இறைவனையே கேட்டல் வேண்டுமன்றி, எனை மக்களைக் கேட்டால் அவை ஒருசிறிதும் புலனுகா. மாணிக்கவாசகர் கொணர்ந்த பாண்டியன் பொருளையெல்லாங் கவர்ந்து நரிகளைப் பரிகளாகவும் பரிகளை நரிகளாகவும் மாறச்செய்து அருள்செய்ததும், திருஞானசம்பந்தர்க்கே திருமுலைப்பால் ஊட்டி அருள்செய்ததும், இயற்பகைநாயனார் மனைவியை அவர்பாற் பெற்றுச்சென்று அருள்செய்ததும், மெய்ப்பொருள் நாயனாரை அவர்க்குப் பகைவனாயினான் கையினுற் கொலைசெய்வித்து அருள்செய்ததும், சிறுத்தொண்ட நாயனார் பிள்ளையை அறுத்துக் கறிசமைக்கச் செய்து அருளியதும், குங்கிலியக்கலயர்க்குக் கடைசியில் ஏராளமான செல்வத்தைக் கொடுத்து அருள்செய்ததும், இளையான்குடி மாறரை வாழ்நாள் முற்றும் வறுமையிலேயே வைத்து அருள்செய்ததும், இன்னும் இவைபோல ஒன்றிேனொன்று மாறுன அருள் நிகழ்ச்சிகளை இறைவன் செய்ததும் என்னை? யென்று அவற்றுக்கெல்லாம் இறைவன் திருவுளக்கருத்தினை ஆராயப்புகுந்

தால், அது நம்மனோர்க்கு விளங்கற்பாலதன்று. ஆதலால், இதனையோர் ஏதுவாய்க் கொண்டு அம்மறுப்புரைகாரர் எம்மை எள்ளனஞ் செய்யப்புக்கது அவர்க்கே எள்ளனமாய் முடிந்தமை காண்க.

சுந்தரமூர்த்திகளின் காதற் றிருமணம்

இனிச், சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் பரவை சங்கிலியாரை மணந்ததற்குக் காரணம், அவர் தமது முற்பிறவியிற் றிருக்கைலையி லிருந்தஞான்று செய்த குற்றமேயாகுமென அம்மறுப்புரைகாரர், பிற்காலத்தே பொய்யாகப் புனைந்துகட்டிப் பெரியபுராணத்தே பார்ப்பனர் சேர்த்துவிட்ட ஒருகதையினை எடுத்துக்காட்டுகின்றார். வேறுதக்ககாரணங் காட்டவியலாது ஒரு பொய்க்கதையினைத் தமக்குத் துணையாகக்கொண்ட இவரதுசெயல், நீரி லமிழ்வோன்ஒருவன் பெரிதுந் தத்தளித்துச் சிறியதொரு துரும்பினைத் தனக்குத் துணையாக விரைந்துபற்றியதனையே ஒப்பதாயிருக்கின்றது! இவர் தமது சாதியிறமாப்புக் கொள்கைக்கு இத்தகைய பொய்க்காரணமன்றி, வேறெது காட்டவல்லார்! அதுநிற்க.

இவரெடுத்துக்காட்டிய பொய்க்கதையினைக் கூறுந் 'திருமலைச்சருக்கம்' ஆசிரியர் சேக்கிழாராற் செய்யப்படாமற் பிற்காலத்துப் பார்ப்பனரொருவராற் புனைந்துகட்டிப் பெரியபுராணத்தின்கட் சேர்க்கப்பட்டதாகும் என்னும் உண்மையினை எமது ஞானசாகரப் பத்துப் பதினோராம் பதும இதழ்களின் புல்லிமேல் வெளிவந்த சேக்கிழாரும் பெரியபுராணமும் என்னும் ஆராய்ச்சியுரையில் விரித்து விளக்கியிருக்கின்றோம். அவ்வளவும் ஈண்டெழுதுதல் வேண்டாமையிற் சில குறிப்புகள் மட்டுமே காட்டுவாம்.

திருக்கைலையிலிருந்த ஆலாலசுந்தரர் இறைவற்குப் பூக்கொய்வான்வேண்டி ஆண்டுள்ள பூங்காவிற்புக்கவழி, அங்கு முன்னரே இறைவிக்கு மலர்வேண்டி வந்திருந்த கமலினி

அனிந்திதை என்னும் நங்கையரைக்கண்டு காமுற்றுக் குற்றஞ் செய்தனரென்றார். இதனைக் கூறுகின்றுழிச், சிவபிரான் திருவருளால் ஆலால சுந்தரர்மனம் அந்நங்கையர்மாட்டும், அந்நங்கையர்மனம் ஆலாலசுந்தரர்மாட்டும் பதிந்தன என்று முதலிற் சொல்லிப், பின்னர்ப் பெருமானுக்கு மலர் எடுக்குங்கால் அங்ஙனம் அவர் காமுற்ற குற்றத்திற்காகவே நிலவுலகத்திற் பிறக்குமாறு இறைவனால் ஏவப்பட்டார் என முன்னொடு பின் முரணை உரை நிகழ்த்தினர். சிவபிரான் திருவருளால் உந்தப்பட்டே அங்ஙனஞ் சுந்தரரும் அம்மாதரிருவரும் ஒருவரையொருவர் காதலித்தனராயின், அஃது அவர்க்குக் குற்றமாதல் யாங்ஙனம்? அக்குற்றத்தைச் செய்யுமாறு ஏவிய இறைவற்கன்றோ அது குற்றமாம்? தானே அவரை ஏவிக் குற்றமான தொன்றைச் செய்வித்தபின், அவரை அதற்காக ஒறுத்தல் இறைவற்கேயன்றோ அதனினும் பெரியதொரு குற்றமாம்? 'எய்தானிருக்க அம்பை நோவதெவன்?'

மேலும், ஆணுடம்புக்கு ஏற்ற அமைப்புகளும் பெண்ணுடம்புக்கு ஏற்ற அமைப்புகளும் இறைவன் அத்துணை வியப்பாக வகுத்தமைத்தது எதன்பொருட்டு? அவ்விருபாலாரும் ஒருவரையொருவர் மருவி இன்பம் நுகர்தற்பொருட்டும், பிறவிக்கு வரற்பாலனவான உயிர்களைப் பிறவியில் வருவித்தற் பொருட்டுமன்றோ? ஆணும் பெண்ணுமாய் மருவுதற்கேற்ற இடம் இந்நிலவுலகமேயாயின், அராக தத்துவத்தின்கண்ணதான திருக்கைலையில் ஆண் பெண் அமைப்புகளை இறைவன் வகுப்பானேன்? மேலுள்ள அவ்வத் தத்துவ வுலகங்களில் வைகும் உயிர்களெல்லாம் ஆணும் பெண்ணுமாயிருந்தே இன்ப நுகராநிற்பரெனப் பௌட்கராகமம் புகலாநிற்க, ஆலாலசுந்தரருங் கமலினி அநிந்திதையரும் ஒருவர்மேலொருவர் மையல் கொண்டதுமட்டுங் குற்றமாமெனக் கூறல் யாங்ஙனம் பொருந்தும்? இறைவன் உயிர்களை ஆணுடம்பு பெண்

னுடம்புகளிற் புகுத்தியது அவ்வாற்றால் அவர் இன்ப நுகர்ந்து செல்லுதற்பொருட்டேயாமெனச் சைவசித்தாந்த வழிநூலாகிய சிவஞானசித்தியார்,

"சத்தியுஞ் சிவமுமாய தன்மையிவ் வுலகமெல்லாம்
ஒத்தொவ்வா ஆணும்பெண்ணும் உணர்குணகுணியுமாகி
வைத்தனன் அவளால் வந்த ஆக்கம் இவ்வாழ்க்கை
யெல்லாம், இத்தையும் அறியார் பீடலிங்கத்தின்
இயல்பும் ஓரார்" என்று வலியுறுத்து நுவலுகையில், மணங்கூடாத ஆலாலசுந்தரரும் அங்ஙனமே மணங்கூடாக் கன்னியரான அவ்விருவரும் ஒருவரையொருவர் காதலித்தது குற்றமாமோ? அவா வறுத்த உயிர்கள் சென்று வைகுதற்கிடமான வீட்டுலகு திருக்கைலாயமாகலின், ஆண்டுள்ளார் ஒருவரையொருவர் அவாவுதல் குற்றமன்றோவெனின்; அவா வறுத்து வீட்டுலகுசேர்ந்தார்க்கும் ஆண்டு மீள அவா வுண்டாமென்றால் யாங்ஙனம் கூடும்? மேலுங், காதலின்ப நுகர்ந்து அவ்வாற்றால் அவாவறுத்தற்பொருட்டாக இறைவன் சேர்த்து வைத்த ஆண் பெண்சேர்க்கை, காதலின்பம் நுகர்ந்தொழித்து அவா அவிந்து இறைவன் திருவடியைத் தலைக்கூடினார்க்கும் மீண்டும் உளதாவதாயின், இறைவனைச் சேர்ந்து பெற்றபயன் என்னை? என்று இவ்வாறெல்லாம் நிகழுந் தடைகளால், திருக்கைலையிற் சுந்தரர் காதலித்த கதை வெறும் பொய்யாதல் நன்கு பெறப்படும் என்க.

அதுவேயுமன்றி, இம்மண்ணுலகத்துள்ளார்தஞ் சொல்லுக்கும் நினைவுக்கும் எட்டாத நன்பெருமேல்நிலைக்கண்ணதான அராகதத்துவ வுலகத்தில் நிகழ்ந்ததாகச் சொல்லப்படும் அக்கதையினை, இம்மண்ணுலகத்திருந்த சேக்கிழார் அறிந்த தெவ்வாறு? இந் நிலவுலகத்து நிகழ்ந்த நாயன்மார் வரலாறுகளைச் சேக்கிழார் நன்காராய்ந்து கண்டு உரைத்தாரன்றி, இதற்கு எட்டாத் தொலைவில் உள்ள மேலுலகங்களில் நிகழ்ச்

சிகளையும் யாண்டேனுங் கூறப்புகுந்தாரல்லர் ; நாயன்மார் முற்பிறவி வரலாறுகளையேனும் யாண்டாயினுங் குறிப்பாலே னுங் கூறினரோவெனிற் சிறிதுங் கூறிற்றிலர். அப்பர், சம்பந் தர், கண்ணப்பர், சிறுத்தொண்டர் முதலான எவர்க்கும் முற் பிறவி வரலாறுகள் சொல்லாத சேக்கிழார் சுந்தரர்க்குமட்டும் அது கூறினரென்றல் ஒக்குமோ ? சம்பந்தரைச் சுப்பிரமணிய வதாரம் என்றுங், கண்ணப்பரை அருச்சுனனவதாரம் என் றுஞ், சிறுத்தொண்டரைக் கர்ணன் அவதாரம் என்றும் வழங் கும் பொய்க்கதைகளைச் சேக்கிழார் சிறிதேனுந் தழுவினரா ? இல்லையே. அவ்வாறிருக்கச் சுந்தரர்தம் முற்பிறவி வரலாறு தெரிப்பதாகக் கிளக்கும் இப் பொய்க்கதையினைமட்டும் அவர் நம்பிக் கூறினரென்று அறிவுடையோர் சொல்ல முற்படுவ ரோ ? இருந்தவாற்றால், இக்கதையின் பொய்மைத்தன்மை யினை நடுநின்று நன்கு ஆராய்ந்துபார்க்கும் அறிஞர்கள், சிவ அந்தணர்குலத்திற் றோன்றியருளின சுந்தரர் தமது மரபினர் அல்லாத பரவை சங்கிலியாரை மணந்தது குற்றமாமென எஞ் ஞான்றுந் தமது சாதியுயர்வினையே நினைந்திருந்தவரான ஒரு பார்ப்பனரால் தமது சாதிக்குக் குறைவு வந்துவிடலாகா தெனுங் கருத்தால், அப்பொய்க் கதை கட்டிச் சேர்க்கப்பட்ட தென்பதைத் தெற்றென உணர்ந்துகொள்வர். கைலையிற் செய்த குற்றத்திற்காகச் சுந்தரர் இந்நிலவுலகத்திலுந் தமது சாதிவரம்பு கடந்து குற்றமாவது செய்து ஒறுக்கப்பட்டா ரென்று ஒரு காரணங் காட்டி, அவ்வாற்றால் தமது சாதிவரம் பைக் காத்துக்கொள்ளப் பெரிதும் அவாவுற்று அப்பார்ப்பனர் அப் பொய்க்கதையினைப் புனைந்து செருகினமை வேறுமோ ருண்மையாலும் புலனாகாநிற்கின்றது ; என்னை ? முதலில் ஒரு குற்றத்தைச் செய்தவர் பின்னும் அக்குற்றத்தினையே செய்குவ ராயின், அது முன்செய்த குற்றத்திற்குக் கழுவாயாகுதல் செல் லாமையின் என்பது. சுந்தரர் கைலையில் அம்மாதர்மேற் கா

முற்றாது குற்றமாயின், அது தீர்தற்கு அவர் இம் மண்ணுலகிற் காம நினைவெற்றுத் தவத்திலன்றோ இடையறாது அமர்தல்வேண்டும்; அவ்வாறின்றி அவர் மீண்டும் அம் மாதர்மேல் மையல் கொண்டு இன்ப நுகர்ந்திருத்தல், கைலையிற் காமுற்ற குற்றத்திற்குக் கழுவாயாகுமோ? அற்றன்று, இறைவன் திருக்கைலையைச் சார்ந்தார்க்கு மாதரைக் காமுறுதல் குற்றமாகலின், அக் குற்றத்திற்காகவே அவர் அத் தெய்வவுலகினின்று இம் மக்களுலகிற்குக் கீழ் நூக்கப்பட்டார்; அஃது அவர்க்குக் கழுவாயாமெனின்; இறைவனடி சேர்ந்தார்க்குங் காமவிருப்பு நிகழுமாயின், இறைவனடியைச் சேர்தலில் இன்பமில்லை யென்பது பெறப்பட்டு அது,

"தாட்டாமரை காட்டித் தன்கருணைத் தேன்காட்டி"

என்றும்,

"தினைத்தனை யுள்ளதோர் பூவினிற் றேன் உண்ணாதே
நினைத்தொறுங்காண்டொறும்பேசுந்தோறும்எப்போதும்
அனைத்தெலும் புண்ணெக ஆனந்தத் தேன்சொரியுங்
குனிப்புடையானுக்கே சென்றூதாய் கோத்தும்பீ" என்

றும் போந்த அருமைத் திருமொழிகட்கெல்லாம் மாறும்.

அற்றன்று, ஆலாலசுந்தரர் ஆண்டு இறைவன் திருவடிப் பேறு எய்தியவரல்லர்; இறைவன் திருவுலகு சேர்ந்து ஆண்டு அவனை வழிபட்டமரும் அத்துணைப்பேறே வாய்ந்தவராவரெனின்; இம்மை யுலகத்து வழிபாடுபோலன்றி, இறைவன்றன் உண்மையுருவினை நேரே கண்டு வழிபடும் அம்மை யுலக வழிபாடும் சுந்தரர்தங் கருத்தைத் தன்மாட்டு ஈர்க்கும் வலியிலதாயின், அதனாற் போதரும் பயன் என்னையோ வென்று வினா நிகழுமன்றே? அதனாலும், அக் கதை உண்மையன் றென்பது தெற்றென விளங்கா நிற்கும். அதுவேயுமன்றி, மேன்மேலுள்ள நுண்ணிய தத்துவ வுலகுகளில் உள்ளாரும்

ஆணும் பெண்ணுமா யிருந்தே கழிபேரின்பம் நுகர்வரென்று பௌட்கராகமங் கூறுதலை மேலெடுத்துக் காட்டினமாதலாற், சுந்தரர் அத் தேவ கன்னியரைக் காதலித்தது இறைவன் திருவுளக் குறிப்புக்கு மாறாகா தென்பதூஉம் போதரும்; அதனானும், அக்காதலைக் குற்றமென நவலும் அக்கதை பொய்யென்பதே தேற்றமாம்.

மேலுங், திருக்கைலையிற் செய்த குற்றத்திற்காக இறைவன் அம்மூவரையும் ஒரேகுலத்திற் பிறப்பியாது, சுந்தரரைச் சிவ அந்தண உயர்குலத்திலும், பரவை சங்கிலியாரை அதனிற் றாழ்ந்த பிற குலத்திலும் பிறப்பித்துப், பின்னர் அவரை ஒருங்குகூட்டி, "நீர் உயர்த்துக்கூறுஞ் சாதிவேற்றுமைக் கட்டுப்பாட்டினைச் சிதைத்தது, மக்கள் தம் இறுமாப்பால் வகுத்த சாதிக் கட்டுப்பாட்டில் நம்மிறைவற்கே விருப்பு இல்லைபோலும்!" என்று கடாவுவார்க்கு அம்மறுப்புரைகாரர் இறுக்குமாறறியாது விழிக்குநரே யாவராகலின், அவர் கூறும் அக்கதையே அவர்கொண்ட சாதிச் செருக்கினைத் தொலைக்கும் பெற்றியதாதலுங் காண்க. இதனால், 'யானும் அறியேன் அவளும் பொய் சொல்லாள்' என்னும் பழமொழிப் பொருள் அம் மறுப்புரைகாரர் உரைகொண்டே புலனாகின்றதன்றோ?

இங்ஙனமெல்லாம் ஆராய்ந்துபார்க்கவல்லார் எவர்க்கும், சிவ அந்தணராகிய சுந்தரர் தம் மரபினரல்லாத பரவை சங்கிலியாரை மணந்தது குற்றமாமென நாட்டுதற்கு விழைந்த ஒரு பார்ப்பனரால் அக் கதை பொய்யாகப் புனைந்து, சேக்கிழார் அருளிச்செய்த திருத்தொண்டர் புராணத்திடையே சேர்க்கப்பட்ட வுண்மை வெள்ளிடைமலைபோல் விளங்கா நிற்கும். இவ்வாறாக, முன் இல்லாத கதைகள் பின்வருவோராற் புதிது புதிதாகப் புனைந்துகட்டிச் சேர்க்கப்படுதல் உண்டென்பதற்கு, ஆறுமுகநாவலர் வரைந்த பெரியபுராணவசனத்தில் 'இறைவன் திருக்கைலையில் ஒருநாட் கண்ணாடியை யெடுத்து அதன்கட்

டனது திருவுருவை நோக்க அது சுடர்விடு பேரழகாய் அதன் கட் பொலிந்து தோன்றக் கண்டு 'சுந்தரமே வா!' என்று அழைக்க, அஃது ஆலால சுந்தரராய்க் கண்ணாடியை விட்டுக் குதித்துநின்றது' என்னும் ஒருபொய்க்கதை சேக்கிழார் பெரிய புராணத்தில் இல்லாதிருந்தும் புதிதாக எழுதிச் சேர்க்கப் பட் டிருத்தலே சான்றாம். இங்ஙனமே, சமணர் கழுவேறிய கதைக்குத் தேவாரப்பதிகங்களில் ஒரொரு குறிப்புங் காணப் படாதிருந்தும், அஃது எவ்வாறோ பெரிய புராணத்தில் வந்து நுழைந்து விட்டது. மாணிக்கவாசக ரொடு வழக்கிட்டுத் தோற்ற பௌத்தர்களைச் செக்கிலிட்டு அரைத்தகதை, பெரும் பற்றப்புலியூர் நம்பி யருளிய திருவிளையாடற் புராணத்தில் இல்லாதிருந்தும், அதற்குப் பன்னூறாண்டு கழித்துப் பரஞ் சோதி முனிவர் இயற்றிய திருவிளையாடற் புராணத்தில் வந்து சேர்ந்துவிட்டது. இன்னும் இவ்வாறே முன் நூல்களில் இல் லாத பல பின்நூல்களிற் சேர்க்கப்பட் டிருக்கின்றன. அவை யெல்லாம் ஈண்டெடுத்துக் காட்டலுறின் இது மிக விரியும். ஆதலால், ஒரு புராணத்திற் சொல்லப்பட்டிருப்பது கொண்டு, ஒரு கதையின் பொய்ம்மை மெய்ம்மையினை நன்காய்ந்து பாராது அதனை அவ்வாறே நம்புதல் வழுவாமென்க. எனவே, சுந்தர மூர்த்தி நாயனார் பரவை சங்கிலியாரை மணந்த காதன் மண வரலாறு, தொன்றுதொட்டுவரும் பண்டைச் செந்தமிழ்ச்சான் றோர் வகுத்த காதன் மணமுறையோடு ஒருங்கொத்து நிற்ற லானும், அம் மணத்தைக் கூட்டுவித்தற்கு இறைவனே முன் நின்றானென ஆசிரியர் சேக்கிழார் ஆண்டாண்டு நன்கெடுத் துக் கூறுதலானும் அது குற்றமாதல் ஒருவாற்றானுஞ் செல்லா தென்றும், அதனைக் குற்றமாக நினைந்து அதற்கொரு போக்கு விடுதற்பொருட்டுப் பின்வந்த பார்ப்பனர் பொய்யாகக் கட்டிச் சேர்த்த திருமலைச்சருக்க கதை சேக்கிழார் செய்ததன்றென் றுங் கடைப்பிடித்துணர்ந்து கொள்க.

இங்ஙனம் முழுப்பொய்யாகிய ஒரு கதையினைத் தமது சாதி யிறுமாப்பினாற் புனைந்துகட்டிப் பெரியபுராணத்தின் முதலிலே சேர்த்துவிட்ட பார்ப்பனர்தம் பொய்யுரைக்கும், பார்ப்பனராற் சூத்திரச் சாதியினராக வைத்து எள்ளப்படும் அம் மறுப்புரைகாரர் தமது சூத்திரச் சாதியினுள்ளேயே தம்மினத்தவர்க்குந் தமக்கும் உயர்வுதேடிக் கொள்ளுதற்பொருட்டு அக் கதையினை உண்மையாய்க்கொண்டு எழுதிவிட்ட போலி மறுப்புரைக்கும் வேற்றுமை காண்கிலம். அப் பொய்க்கதையை எடுத்துக்கொண்டு அவர் நிகழ்த்திய போலி மறுப்புரைகள் அத்தனையும், முயற்கொம்பு இரண்டு முழமா நான்கு முழமா என்று வழக்கிட்டார் வழக்குரைக்கும், "ஒப்பிலா மலடிபெற்ற மகன் ஒரு முயற்கொம்பேறித், தப்பில் ஆகாயப்பூவைப் பறித்தமை சாற்றினு" ருரைக்குந் தோழமைபாக வைத்து அறிஞரால் நகைபாடி விடற்பாலனவா மென்க.

இன்னும், அம் மறுப்புரைகாரர் ஆலால சுந்தரரைப்பற்றி யெழுதியவற்றில் முன்னொடுபின் முரணுவன பல. அவற்றுட் சில இங்கே காட்டுதும். நிலத்திற்போய்ப் பிறந்து இன்பம் நுகருமாறு சுந்தரரை இறைவன் ஏவியவழித், தம்மை இறைவனே வந்து தடுத்தாட்கொள்ளுமாறு அவர் வேண்டினாரென்று அக் கதையினை அவர் எடுத்துக்காட்டினார். தாம் வன்மைகள் பேசி இறைவனை வேண்டாதிருக்கையினும் இறைவனே வலிய வந்து ஆட்கொண்டமை பற்றியே சுந்தரர் 'வன்றொண்டர்' எனப் பெயர் பெற்றார். அவ்வாறன்றித், தாம் வேண்டியதற் கிணங்கியே இறைவன் வந்து ஆட்கொண்ட துண்மையாயின், சுந்தரர்க்கு 'வன்றொண்டர்' எனும் பெயர் வழங்குதல் ஒக்குமோ? வன்மைகள் பேசினமையின் 'வன்றொண்டர்' எனப் பட்டாரெனின், வன்மைகள் பேசினது தாம் இறைவற்கு ஆளாகவேண்டாமை பற்றியன்றோ? ஆகவே, தாம் அவற்கு ஆளாதலிற் கருத்தின்றி யிருக்க, இறைவனே வலியவந்து அவ

ரை ஆட்கொண்டமை நன்கு விளங்குதலின், திருக்கைலையில் அவர் வேண்டியதற்கிணங்கியே இறைவன் போந்து அவரைத் தடுத்தாட்கொண்டனன் என்னும் அக் கதை பொய்யேயாதல் திண்ணம். அற்றன்று, திருக்கைலையில் தாம் இறைவனை வேண்டியதனை மறந்து சுந்தரர் திருமணப்பந்தலில் வன்மைகள் பேசினமைபற்றியே வன்றொண்டர் எனப்பட்டாரெனின்; இறைவனுக்கு அணுக்கராய்த் திருக்கைலையில் தொண்டுசெய்துகொண்டிருந்து இறைவனருளால் மண்ணின்மேற் சுந்தரர் பிறந்தது உண்மையாயின், முற்பிறவியிலே திருக்கைலையில் தாம் இறைவனை வேண்டிக்கொண்டதனை மறந்து வன்மைகள் பேசுதல் கூடுமோ? இம் மண்ணின்மேற் பிறந்த பொதுமக்களுள்ளேயே சிறுகுழந்தைகளா யிருப்பார் சிலர் தமது முற்பிறவி வரலாறுகளை யுணர்ந்து உரைத்தல், வடநாட்டின்கண் உள்ள 'இராமகாளி' முதலான சிறு குழந்தைகள்மாட்டு இன்றுங் கண்கூடாய்க் காணப்படுவதாயிருக்கச், சிவபிரானுக்கு அணுக்கராயிருத்தற்குரிய அத்துணைப் பெருந்தவம் வாய்ந்த சுந்தரர் தமது முற்பிறவி வரலாற்றினை மறந்து போயினரெனக் கூறுதல் ஒக்குமோ! அக் கதையிற் சொல்லப்பட்ட திருக்கைலை நிகழ்ச்சிகளைச் சுந்தரரே மறந்துபோயின ரென்றாற், பின்னர் இம் மண்ணுலகத்துள்ள அம்மறுப்புரைகாரரும் அவரையொத்த ஏனைச் சிற்றறிவினரான மக்களும் அந் நிகழ்ச்சிகளை அறிந்ததெப்படி? வானுலகத்திற்கும் மண்ணுலகத்திற்குந் தபாற்கொண்டு செல்லுஞ் சேவகனாக நாரதனை யுண்டாக்கிக் கதைகள் கட்டிவிட்ட பார்ப்பனரும் அவர்வழிப் பட்டாருங், கைலையின் நிகழ்ச்சிகளை மறுப்புரைகாரர் போல்வார்க்கு வந்து அறிவிக்க மற்றொரு நாரதனைக் கதைகட்டிச் சொல்ல மறந்துவிட்டமை பெரிதும் இரங்கத்தக்கதே! இப்போது ஐரோப்பியநன்மக்களால் ஆராய்ந்து கண்டு நிறுவப்பட்டிருக்குங் கம்பியில்லாத் தபால் வாயிலாகவாவது அம்மறுப்புரைகாரரும் அவர்தந் தோழருந் திருக்

கைலேக்குச் செய்தியனுப்பி, அங்கு நிகழ்ந்த சுந்தரர் கதை நிகழ்ச்சிகள் உண்மைதாமாவென்று தெரிந்து உலகிற்கு வெளியிடுவாராக! அவை ஆயிர ஆண்டுகட்குமுன் நிகழ்ந்தனவாகையால் இப்போது அவைகளைச் சிவபிரான் மறந்துபோயிருப்பர் என்று சிவபிரானுக்கும் அம் மறுப்புரைகாரர் மறதிக் குற்றத்தை ஏற்றமாட்டாரென்று நம்புகின்றேம்.

இனித், திருக்கைலேயில் நிகழ்ந்தனவாக அச்சுதை கூறும் நிகழ்ச்சிகள் உண்மையாயின், அங்கிருந்தும் இம் மண்ணுலகிற்குப் போந்தவராக நுவலப்படுஞ் சுந்தரரன்றோ அந் நிகழ்ச்சிகளை நினைந்து மொழியற்பாலார்?. சுந்தரமூர்த்தி நாயனர் இறைவனை நேரே காணும் பெருந்தவமுடையராய், இறைவனருளாற் செயற்கரும் புதுமைகள் பல செய்த பெரியாராகலின், அவர் தம்முடைய முற்பிறவி வரலாறுகளை யுணர்ந்தவராகவே யிருப்பரன்றி, அவற்றை மறந்தவராக இரார். அவர் அருளிச்செய்த திருப்பதிகங்களில் அவர்தம் வரலாற்றுக் குறிப்புகள் பல காணப்படுகின்றன; ஆனல், திருக்கைலேயில் அவர் மாதரைக் காமுற்று அதன் பயனுக மண்ணுலகிற் பிறந்தனரெனக் கூறும் அக் கதைக் குறிப்போ ஒரெட்டுணை யாயினும் அத் திருப்பதிகங்களிற் காணப்படுகின்றிலது.

இனி, அவர் அம்மாதரைக் காதலித்தது திருவருட்செயலென்றும், எத்துணைப் பெரியாரும் பிழைசெய்யின் ஒறுக்கப்படுவ ரென்பதனை இறைவன் உலகத்தார்க்கு அறிவிப்பவே அவரை இம் மண்ணின்மேற் பிறப்பித்து ஒறுத்தனன் என்றும் அம் மறுப்புரைகாரர் கரைந்தார். இவர்தம் சைவ நூலுணர்ச்சியின் திறனை என்னென்பேம்! தன்னை யணுகித் தூயராய் நிற்கும் ஒருவரைத் தூயவல்லாதன செய்யுமாறு தானே ஏவிப், பின் தானே அவரை ஒறுப்பதுதான இறைவன் அருட்செயல்! தூயராயினரையும் பிழைபடுத்துவதே இறைவன்றன் அருட்செயலாயின், தூயராகி இறைவனைச் சார்தலாற் பயனென்னை?

"சார்ந்தாரைக் காத்தல் தலைவர் கடன்" என்று சைவசித்தாந்த நூல் ஓதுதலின், அதற்கு மாறாகத் தன்னைச்சார்ந்த சுந்தரரைப் பிழையிற் படுப்பித்து ஒறுத்தவன் சைவசித்தாந்தக் கடவுளான சிவபிரான் ஆவனோ? மற்றுத், தூய்தாய் நின்ற நிலையிழந்து மாயையில் அகப்பட்டுப் பிரமமே சீவனாயிற்று எனப் புகலும் மாயாவாதப் பற்றுடைய அம் மறப்புரைகாரரை பொத்தார்க்கே அக் கதை மெய்யாகக் காணப்படுமன்றிப், பிழைபடுமாறு உயிரை ஏவுவது ஆணவமலம், அம் மலத்தின் சேர்க்கையினின்றும் உயிரை யெடுப்பித்துப் பின்னர் அது பிழைபடாவாறு தன் திருவருட்பெருக்கிற் படிவித்துப் பெயராப் பேரின்பம் நுகர்விப்பது சிவம் என்னுஞ் சைவசித்தாந்த உணர்ச்சியுடைய எம்மனோர்க்கு அக் கதை ஒரு சிறிதும் மெய்ம்மையுடையதாகக் காணப்படாதென்றொழிக. மேலுந், தூயதாய்த் தன்னடி சேர்ந்தாரைப் பிழைபடுத்து ஒறுக்குங் கடவுள் உலகத்தார்க்கு அறிவிப்பதொன்றும் உண்டுகொலோவென அம் மறப்புரைகாரருரையினை அறிவுடையார் நகையாடி விடுப்பரென்க.

நாயன்மாருஞ் சாதிவேற்றுமைச் சிதைவும்

இனி, அன்பினால் அளவளாவும் பெரியார் சாதிவேற்றுமையினைக் கைக்கொள்ளாமையும், இறுமாப்பும் அறியாமையும் உடைய இழிந்த மக்களே அதனை விடாப்பிடியாய்க் கைக்கொண்டு பலவாற்றால் அல்லலுழத்தலும் யாம் எமது தலைமைப் பேருரையில் நன்கு விளக்கி, வேளாளராகிய அப்பரும் பார்ப்பனராகிய அப்பூதிகளும் சாதிவேற்றுமையினைச் சிறிதும் நினையாது ஒருங்கு அளவளாவிய உண்மைநிகழ்ச்சியினையும் எடுத்துக் காட்டினேம். மற்றுச், சாதிவேற்றுமை யானது அறிவுடையாராலும் அன்பராலுங் கைக்கொள்ளப்பட்ட சிறந்த

முறையாகும் என நாட்டப் புகுந்த அம் மறுப்புரைகாரரோ; அவ்வாறு செய்தற்கு எந்த அறிவுநூலினும் ஆன்றோர் நடையினுஞ் சான்று காணாமையிற் பெரிதும் இடர்ப்பட்டுத், தாமும் ஒரு மறுப்பெழுதினிட்டதாகத் தம்மை யொத்தார் குழுவிற் சொல்லித் தமக்கு ஒரு பொய்ப்பெருமை தேடிக்கொள்ளுதலையே குறியாய்க்கொண்டு, அப்பரும் அப்பூதிகளும் அளவளாவிய நிகழ்ச்சிக்கு ஒரு போக்குக் காட்டத் தலைப்பட்டார். அப்பரை அப்பூதியடிகள் குருவாய்க்கொண்டன ராகலின், அவர் எவியபடியே அப்பூதி அவரோடு உடனிருந்து உணவு கொண்டனர். அவரை அவர் அங்ஙனங் குருவாய்க் கொள்ளாராயின், அப்பர் அவரை அங்ஙனம் ஏவுதலுந் தம்மைக் குருவாகக் கொள்ளுமாறு அவரை வலுகட்டாயஞ் செய்தலும் இழிபிறப்பாளராகிய அவர்க்குத் தகா என்று அம் மறுப்புரைகாரர் கூவினர்.

இவர் கூவிய இப்பொருளில் மொழியாற், சாதிவேற்றுமையானது அறிஞர்க்கு உடம்பாடுதா னென்பது சிறிதாயினும் பெறப்படுகின்றதா என்பதை ஆன்றோர்கள் ஆய்ந்து பார்க்கக்கடவர். அறிஞரால் அன்பராற் சாதிவேற்றுமை கருதப்படவில்லை யென்பதற்கு, அப்பர் அப்பூதிகளின் அளவளாவுதலை யாம் எடுத்துக்காட்டினேமாக, அதனை மறுப்பான் புகுந்தவர், சாதிவேற்றுமையினையே பெரிது பாராட்டி அறிஞர்கள் தம்முள் அளவளாவுதலை யொழிந்தார் என்றன்றோ நாட்டுதல் வேண்டும்; அதனை விடுத்து எடுத்த பொருளுக்கு இயைபில்லாதவைகளை யெழுதி ஏமாற்றப் பார்ப்பது முறையாகுமா? வழக்குமுறை இன்னதென்றே யறியமாட்டாத இவர், தம்மைத் தருக்க முணர்ந்தாராகக் காட்டுதற் பொருட்டுத் தருக்கநூற் சொற்களையுங் குறியீடுகளையும் எடுத்தாளுதல், அந்நூலுணர்ச்சியில்லாரை மருட்டுதற்பொருட்டே யன்றி வேறென்னை? அது கிடக்க. இவர் கூறியதுகொண்டே சாதிவேற்றுமை ஆன்

ளூர் தமக்கு உடம்பாடாகாமை காட்டுதும். இவர் கூற்றின் படி அப்பராகிய வேளாளர் இழிகுலத்தினர்; அப்பூதியடிக ளாகிய பார்ப்பனரோ உயர்குலத்தினர். அப்பூதியார் தம் சாதி வரம்பு கடந்து, தம்மிற்றாழ்ந்த அப்பரைக் குருவாகக்கொள்ள லாமோ? அவர் தம்மை அங்ஙனங் கொண்டாலும், இழிகுலத் தவராகிய அப்பர் தாம் அவரைத் தமக்கு மாணாக்கராக ஏற் றுக்கொள்ளலாமோ? அன்றி ஏற்றுக்கொண்டாலுந் தம்மோடு உடனிருந்து உண்ணுகவென்று அவரை ஏவலாமோ? அவர் தாம் ஏவினாலும், உயர்குலத்தவராகிய அப்பூதி அதற்கு இசைய லாமோ? அன்பினும் அறிவினும் நற்குண நற்செய்கைகளினும் பார்க்கச் சாதியே யுயர்ந்ததென்று கூவித் திரியும் அம் மறுப் புரைகாரர் கொள்கை உண்மையாயின், அக் கொள்கையினை ஆன்றோராயினர் கைக்கொண் டொழுகியது மெய்ம்மையா யின், அப்பரும் அப்பூதிகளும் ஒருங்கு அளவளாவியது அவர் தமக்கே குற்றமாதலோடு உலகத்தார்க்கும் ஆகாததொன்றாய் முடிக்கப்படுதல் வேண்டுமன்றோ ? மற்று, அவ் விருவர்தஞ் சேர்க்கையோ அங்ஙனங் குற்றமாவ தொன்றாய் ஆகாமல் அவர்க்கு நன்றாயினாற் போல, உலகத்தார்க்கும் நன்றாகவே காணப்படுகின்றது. ஆகவே, பிறப்பளவிற் கொள்ளுஞ் சாதி யுயர்வு இழிவுகள், அன்பும் அறிவும் நற்குண நற்செய்கையும் இல்லாமற் சோற்றுப்பேச்சும் வீணான கொள்ளல் கொடுத்தற் பேச்சுமே பேசிப் பிறவியைப் பாழ்படுத்திச் செருக்காநின்ற இழிந்த மக்கட்கே யுரியவாகு மல்லால், அறிவு அன்பு உயர் குண வொழுக்கங்களாற் சிறந்தார்க்குச் சிறிதும் உரியவாகா வென்பது வைரத்தூண்போல் நாட்டப்படுகின்றமை காண்க.

இனிப், பரவையார் சங்கிலியார் என்னுஞ் சிவநேயமாத ரார் அறிஞரென்ற வகையினும், ஏனை மாதர்க்கெல்லாந் திலக மாய் நிற்கும் வகையினும் ‘நல்லார்’ என்று பெயர்பெறுதற்கு உரிமையுடையராதல் கண்டு, “நல்லாரிணக்கம்” எனப் பட்

டினத்தடிகள் மொழிந்தாங்கு, அவர்தம் இனைக்கு சுந்தர மூர்த்திகட்கு மிக விழுமிய தொன்றுதலை எடுத்து விளக்கினேம். இதனை மறுப்பான்புக்க அம் மறுப்புரைகாரர், பரவை சங்கிலியார் அடியார் கூட்டத்துள் வைத்து யாண்டுஞ் சொல்லப்படாமையின், அவரை நல்லார்என் றுரைத்தல் ஆகாது; மற்று அச் சொல்லுக்கு மாதர் எனப் பொருள்கோடலே பொருத்தமாம், மாதரார் சேர்க்கை நிலையில்லாதது என்று பட்டினத்தடிகள் அச் செய்யுளிலேயே மொழியக் காண்டலால், நல்லார் என்பதற்குப் பரவை சங்கிலியாராம் மாதரைப் பொருளாகக் கூறுதல் வாயாதெனக் கிளந்தார்.

இவர் கூறும் இச் சொற்களால் மாதர்க்கு அடியராம் உரிமை இல்லை யென்பதே இவர்தங் கருத்தாகின்றது. ஆணவ மலத்துள் அழுந்தி அறிவும் இன்பமு மின்றிக் கிடந்த உயிர்கட்கு அறிவையும் இன்பத்தையும் வருவித்து, அவைதம்மைத் தன் திருவரு ளின்பத்திற் றோய்வித்தற் பொருட்டாகவே எல்லாம்வல்ல இறைவன் ஆண் பெண் ணுடம்புகளை யமைத்து, அவை தம்முள் உயிர்களைப் புகுத்தி, அவ்வாற்றால் அவை அறிவும் இன்பமும் பெற்று ஆணவக்கட்டு நீங்கித் தன்னைச் சாருமாறு செய்விக்கின்றன னென்பதும், அவ்வாறு ஆண்டவனால் வகுக்கப்பட்ட ஆண்பெண் பிறவிகள் இரண்டுஞ் சிறந்தனவாகுமே யல்லால் அவற்றுள் ஆண் உயர்ந்தது பெண் தாழ்ந்தது எனப் பௌத்தர் சமணர் மாயாவாதவேதாந்திகள் சொல்லுமுறை பொருத்தமில்லா வழுக்குரையேயா மென்பதும் சைவ சித்தாந்த அருட்செல்வர்களின் கோட்பாடாகும்; இது,

> "சத்தியுஞ் சிவமும்ஆய தன்மை இவ்வுலகமெல்லாம்
> ஒத்தொவ்வா ஆணும்பெண்ணும் உயர்குண குணியுமாக
> வைத்தனன் அவளால்வந்தஆக்கம்இவ்வாழ்க்கையெல்லாம்
> இத்தையும் அறியார்பீட லிங்கத்தின் இயல்பும் ஓரார்"

என்னுஞ் சிவஞானசித்தியார்த் திருச் செய்யுளால் நன்கு

விளங்கும். இங்ஙனம் இருவகைப் பிறவி அருமையுந் தேற்றுஞ் சைவசித்தாந்த உண்மை தேருது, அம் மறுப்புரைகாரர் பெண் பிறவியையும் அவ்வாற்ருல் இறைவன்றன் படைப்பினுயர்பையும் இழித்துரைக்கப் புக்கது, அவர் தமது வாழ்நாளெல்லாம் பழகிய மாயாவாதப் பொய்வழக்கினைச் சைவநூற்போர்வையுள் மறைந்துநின்று நாட்டிவிடும் நோக்கங்கொண்டேயாம். இவர் எத்துணைதான் சைவவுண்மையினைத் திரித்து மறைக்க முயலினும், அது வைக்கோற் போரினுல் மறைவுண்டு நில்லாத கொழுந்தீப்போல், இவர்தஞ் சொற்பொருட் குவியலை நீருக்கி மேற்கிளர்ந்து மிளிருமென்க. அது நிற்க.

மாதரார் தம்முள் அடியராதற்குத் தக்க தகுதியுடையாரில்லையென்று இவர் துணிந்துரைத்த பீறலுரை, சைவநூல் உணர்ச்சியில்லாப் போலிச் சைவர்பாற் செல்லுமே யன்றி, அவ் வுணர்ச்சி சிறிது வாய்ந்த சிருர்மாட்டுஞ் செல்லாது. இத் தமிழுலகமெல்லாஞ் சிவமணங் கமழ்வித்தற்குத் தோன்றிய திருஞானசம்பந்தச் செந்தமிழ்ப் பைந்தாமரை மலர்முகிழைப் பாண்டிநாட்டுக்கு வருவித்து அதன் பெருகுமணத்தாற் சமண் முடைநீக்கி, அம் மலரினின்றும் பொழிந்த தமிழ்த்தேனிற் படிந்து நின்றவர் யார்? மங்கையர்க்கரசியாராம் "பங்கையச் செல்வி"யார் அல்லரோ! ஒரு முழுமுதற்கடவுள் உண்மை தேற்றம் அருமைச் சைவசமயந்தன்னை யகன்று பாழ்ங்கோள் பகருஞ் சமண்பாழி புகுந்த தன் இளவலை மீண்டுஞ் சைவம் புகுமாறு இறைவனை வேண்டி இத் தமிழ்நாட்டை வாழ்வித்த அலகில் பெரும்புகழார் யார்? திலகவதியாராம் நலமிகு நங்கையாரல்லரோ! நம்பரடியார் திருத்தொண்டை இம்பருலகில் நன்கு விளக்கித், தேவர்க்கரியோன் திருவருட்பேற்றை மாங்கனி யதனொடுந் தேக்கப்பெற்று, நெற்றிக்கண்ணன் கொற்றப் புகழைப் பைந்தமிழ்ப்பாவிற் சிந்தப் பொழிந்த செல்வியார் யார்? சீரைக்கொண்ட காரைக்காற் பாவையாரல்லரோ! இங்

னமே, பிறைச்சடைப் பெருமான் பேரருள் மாந்திய அருகாச் சிறப்பிற் பரவையாருங் கொங்கலர் கூந்தற் சங்கிலியாரும் மகிழ்க்கீழிருந்த மாதொரு கூறனை மற்றவனருளால் தெற்றென வுணர்ந்தும், காதலர்பொருட்டுத் தூதனுய்க்கொண்டும், எத்திறத்தார்க்கும் எங்குங்கிட்டா மெய்த்தவமுடைய மெல்லியலாராகலின் அவரினுஞ் சிறந்த அடியாரும் அவரினுஞ் சிறந்த நல்லாருஞ் சுந்தரமூர்த்திகட்கு வேறுளர் கொல்லோ! இவ்வாறு நாச்சியாரிருவருஞ் சிவபிரான் திருவடிக்கட் பெருகிய பேரன்புடையராதல் தேற்றுதற்கன்றோ, சுந்தரமூர்த்தி நாயனர்,

"பன்மயத்த மொழிப்பரவை சங்கிலிக்கும் எனக்கும்
பற்றாய பெருமானை மற்றாரை யுடையேன்" என்றருளிச் செய்தார். மாதருள் இழிந்தாரை யன்றி உயர்ந்தாரைக் கண்டும் அறியாத தீவினையாளரே, பரவை சங்கிலியாரை ஏனை மாதரோடு ஒப்பவைத் துரையாநிற்பர். ஆகவே, அம் மறுப்புரைகாரரும் அவரோ டொத்தாரும் பரவை சங்கிலியாரை அடியாரல்லரென இகழ்ந்துரைக்குமுரை, ஆன்றோர் கருதிப் பாராத பொருள் இல் புல்லுரையா மென்று ஒதுக்குதலே செயற்பால தென்க.

இனிப், பண்டைத் தமிழாசிரியர் அறத்தை இல்லறந் துறவறம் என இருவேறுவகைப்படுத் துரைத்தில ரெனவுந், துறவென்பது மனமாசு நீங்கி இறைவன் திருவடிக்கட் பதிந்த மெய்யன்பராய் எல்லா உயிர்கட்கும் இனியராய் நன்று செய்தொழுகும் ஒழுக்கமேபாம் எனவும், இவ்வொழுக்கம் மனைவி மக்கள் முதலான அன்புடையார் குழுவிலிருந்தே செயப்பட்டதன்றி அவரை அறத்துறந்து செயப்பட்டதின் றெனவும், இதற்குப் பெரியபுராணத்தின்கட் சொல்லப்பட்ட அடியார் பெரும்பாலாரின் வரலாறுகளே சான்றாமெனவும், மனைவிமக்கள் முதலான அன்புடையார் தம்மையெல்லாம் அல்லற்பட விட்டுத் தாம் தனியே சென்று துன்புறும் போலித்துறவு பௌத்த

சமண் மதங்கள் இத்தென்றமிழ்நாட்டிற் புகுந்த காலந்தொட்டு அவரைப் பார்த்து இங்குள்ள ஒரு சிலராற் கைப்பற்றப்பட்ட தல்லது இங்கிருந்த சான்றோர்க்கு அது முழுதும் உடம்பாடன்றெனவும் யாம் எமது தலைமைப்பேருரையிற் பண்டைப் பனுவல் மேற்கோள்களுடன் விரித்துரைத்தேம். அவற்றிற்கெல்லாம் மாறு சொல்லமாட்டாத அம் மறுப்புரைகாரர், பட்டினத்தடிகள் இல்லத் தொடர்பு நீங்கிச் செயப்படுவதாகிய துறவினையே மேலதாய்க் கொண்டார் எனக் கரைந்தார். பட்டினத்தடிகள் பௌத்த சமண் கோட்பாடு இங்கே புகுந்த பின்னிருந்து, அவர்போற் றாமுந் துறவு புகுந்தவராகலின் அவர் அப் புறத்துறவினை ஓரோவிடங்களில் மேலதாய் மிகுத்துக் கூறினர். ஆனாலும், அங்ஙனந் துறவு புகுந்தபின் தாம் அதனாற் பட்ட துன்பங்களை நினைந்துபார்த்து, இல்லத்துறவு புகுந்தவனினும் அகத்துறவு புகுந்தவனே கழிபெருஞ் சிறப்புடையன் என்பது தேற்றி,

"அறந்தான் இயற்றும் அவனிலுங் கோடி அதிகம் இல்லந்
துறந்தான், அவனிற் சதகோடி உள்ளத் துறவுடை
யோன்" என்று அருளிச் செய்தமையும், பற்றற்றவர் உலகத்தவர்போற் காணப்படுதல் பற்றி அவரை வழிபடுதல் விடேன்மின் என்பது தேற்றுவாராய்,

"வேர்த்தாற் குளித்துப் பசித்தாற் புசித்து விழிதுயின்று
பார்த்தால் உலகத்தவர்போ லிருப்பர் பற்று அற்றவரே"

என்று அவர் அருளிச்செய்தமையும் நினைவிற் பதிக்கற்பாற்று. ஓராசிரியர் கருத்தை முற்றும் ஆய்ந்து பாராது, அவர் ஓரோவிடத்து மொழிந்த சிலவற்றையே அவர்தங் கருத்துறுதியாகக் கோடலினும் பெரியதொரு பிழைபாடாவது பிறிதில்லை. எத்துணைச் சிறந்த ஆசிரியர்க்கும் நாட் செல்லச்செல்ல ஒழுகலாறுகள் வேறுபடுதலின் அவர்தம் உணர்வும் அறிவுங் கூடவே வேறுபடும்; அவர் தமது வாழ்நாள் எல்லையில் அவ்வக்காலங்க

டோறும் இயற்றிப் போந்த நூல்களையும் உரைகளையும் நன் காய்ந்துபார்க்கும் அறிவுமதுகை யுடையார்க்கு அவ்வாசிரியர் தம் ஒழுகலாறுகளும் அவை வாயிலாக அவரெய்திய உணர்வு வேறுபாடுகளும் நன்கு புலனும். ஆகவே, ஓராசிரியர் ஒரு காற் சொன்ன ஒரு கருத்தை, அவர் முழுதுந் துணிந்த கருத் தாகக் கோடல் ஆய்ந்துணரும் அறிஞர்க்குச் சிறிதும் ஆகாது; மற்று, அவ்வாசிரியர் அவ்வக் காலங்களில் வெளியிட்ட கருத் துக்களை யெல்லாம் புடைபடவைத்து அளந்து நோக்கி, அவை தம்முள் அவர் முடிவாகக் கண்ட கருத்து இது, அங்ஙனங் காணுதற்கு வேறு இது வெனத் துணிதலே உண்மை யுணர்வினர்க்குக் கடமையாகும். காலங்கடோறும் மக்கட்கு ஒழுகலாறுகள் வேறுபடுதலும், அவ்வாற்றால் அவர்தங் கருத்துக்களும் வேறு படுதலுந் தெய்வப்புலமைத் திருவள்ளுவனார், "அறிதோறு அறி யாமை கண்டற்றால்" என்று கூறினமையாலுஞ் செவ்வனே விளங்கும். ஆகவே, பட்டினத்தடிகள் ஒருகாலத்துச் சொன்ன ஒரு கருத்தையே உறுதியெனக்கொண்டு, பிற்காலத்தில் அவர் அதனின் வேறுய்க்கண்ட வேறொரு முடிந்த கருத்தைக் கைக் கொளா தொழிதல் அறிஞர்பால் நிகழாது. முதலிற் றும் மொழிந்த புறத்துறவினும், உள்ளந் தூயராய் நிற்கும் அகத் துறவே நூறுகோடி மடங்கு சிறந்ததாகுமென அவர் பின்னே வலியுறுத்தி மொழிந்தமையால், அவ்வாறவர் பின் மொழிந்ததே அவர் தங் கருத்துறுதி யாகு மென்று கடைப் பிடிக்க. இங்ஙனங் கூறவே, உள்ளந் தூயரான சுந்தரமூர்த்தி நாயனர்க்கு, அவர்போல் உள்ளந் தூயரான பரவை சங்கிலியா ரது கேண்மையே "நல்லாரிணக்கம்" ஆவதன்றி, அவரைத் துறந்து ஏனைப் பிறரொடுமட்டுங் கேண்மை பாராட்டுதல் அஃ தாகாதென்றுணர்க. நம் தொல்லாசிரியர் 'துறவு' என்பதற்குக் கொண்ட இம் மேதகுபொருளின் மாட்சி யுணராது, உலகத் தவரை ஏமாற்றிப் பழிபாவங்களிற் படும் மாயாவாதப் பகட்

டுப் புறத்துறவினைப் பாராட்டும் அம் மறுப்புரைகாரர் சுந்தர மூர்த்தி நாயனாரையும் அவர் பரவை சங்கிலியார்பால் வைத்த காதற் கெழுதகை நேயத்தினையும் இகழாது மற்று என்செய மாட்டுவார்! அது கிடக்க.

சிவநேய அடியார் நேயங்கட்குச் சாதி தடை

இனி, அப்பர் சுந்தரர் முதலான நம் சமயாசிரியன்மார் நடந்துகாட்டியபடி, நாமுஞ் சாதிவேற்றுமைகளைப் பாராது, சிவநேய அடியார் நேயங்களில் மிக்காருடன் உண்ணல் கலத்தல்களைச் செய்து உண்மையன்பினால் ஊடுருவப்பெற்றால் லன்றிச், சாதிவேற்றுமைச் செருக்கினாற் சிறியராய் நிற்கும் நாம் அதனை யகன்று அன்பினாற் பெரியராய் நிற்கும் பேரின்ப நிலையினை எய்துதல் இயலாது என்று யாம் எமது தலைமைப் பேருரையில் மொழிந்திட்டேம். இதனை மறுப்பான் புகுந்த அம் மறுப்புரைகாரர் உண்மையாகவே எமதுகொள்கையினை மறுக்க வேண்டினால், "சாதிவேற்றுமையினைச் சிதைத்த அப்பர் சுந்தரர் பெரியராகார்; ஆகையால் அவர்போல் நடப்பது சாதியிற் பெரிய நமக்குச் சிறுமையே தருமல்லது பெருமை தராது; நாம் நமது சாதியுயர்வினையே விடாப்பிடியாய்ப் பாராட்டிக், கல்வியுஞ் சிவநேய அடியார் நேயமும் உடையராயினும் ஏனையெல்லாரையுங் கீழ்மக்களாகவே நடத்தி, அவரோடு உண்ணல் கலத்தல்களைச் செய்யாது அவரை யகன்று இறுமாந்தொழுகுதலே நாம் பெரியராதற்குத் தக்க வழியாகும்" என்றன்றோ மறுத்தெழுதல் வேண்டும்? அவ்வாறு செய்தால் உலகந் தம்மைப் பெரிது புறம்பழிக்குமென்பதை நன்கு கண்ட அம் மறுப்புரைகாரர், இயைபில்லாதவைகளை யெழுதி மருட்டுகின்றார். இவரது மருட்டுரை சாதி வெறிபிடித்தார்பா லன்றி,

உண்மையன்பு வாய்ந்தார்பாற் செல்லாது. ஆயினும், அவர் உரைக்கும் போலிபுரையின் பெற்றிமையினை ஒரு சிறிது விளக்கிக்காட்டுவாம்.

அப்பர் சுந்தரர் சாதிக்கட்டைச் சிதைத்து முறையே திருவமுது கொண்டதுந் திருமணஞ் செய்ததும் அவர் பெரியரான பிற் செய்த செயல்களாதலால், அவர்போற் பெரியராகாத நாம் அச் செயல்களைச் செய்தலாகாது என்றும், மற்று நாம் பெரியராதற்குச் சிவபிரானையுஞ் சிவனடியாரையும் ஓவாது வழிபடுதலே செயல்வேண்டும் என்றும் அம் மறுப்புரைகாரர் கரைந்தார். அன்பரோடு உடனிருந் துணவுகொண்டும் மணம்புரிந்தும் அளவளாவுதல் பெரியரானபிற் செயற்பாலன வென்று கூறும் அவருரை கொண்டே, பெரியராகாமற் சிறியராய்ச் செருக்குற்று நிற்குங் காலங்களிற் சாதியுயர்வு தாழ்வு பேசிக் கொண்டு அன்பரோடு அளவளாவுதலின்றி இறுமாந்தொழுகுதலே செயல்வேண்டு மென்பது அவர்தங் கருத்தாதல் பெறப் படுகின்றது. இக்கருத்து அவரை யறியாமலே அவர்தம் போலி புரையில் நன்கு புலப்பட்டு நிற்க, அக் கருத்துக்கு மாறாய் அதனை மறைத்துச், சிவபிரானையுஞ் சிவனடியாரையும் இடையறாது அன்பினால் வழிபட்டுப் பெரியராகல் வேண்டுமென்று மொழிந்து, தம்மை நல்லவராக்கிக்கொள்ளப் பார்க்கின்றார். சிவபிரானுக்கு அன்புள்ளார் எல்லா உயிர்களிடத்தும் எல்லா மக்களிடத்தும் அன்புபாராட்டுந் தன்மையராவர்; சிவனடியார்க்கு உண்மையன்புள்ளார், திருநீறுஞ் சிவமணியு மாகிய புற அடையாளங்கள் மட்டுமே உடையாரைக் காணினும் அவர் தம் பிறப்பு வரலாறுகளைத் தினைத்தனையும் ஆராயாது அவர்பாற் கரையிகந்த அன்புமீதூரப் பெறுவர். இதற்குப், பெரியபுராணத்துப் போந்த நாயன்மார் வரலாறுகளே போதிய சான்றாம். சைவசமயாசிரியருஞ் சிவ அந்தண குலத்திற் பிறந்தருளியவருமான சுந்தரமூர்த்தி நாயனாரே,

"தில்லைவாழ் அந்தணர்தம் அடியார்க்கும் அடியேன்
திருநீல கண்டத்துக் குயவனார்க்கு அடியேன்"

என்று அந்தணர் குலத்து அடியாரையுங் குயவர் குலத்து அடியாரையும் ஏதொரு வேற்றுமையுங் காணாது ஒருங்குவைத்து வணக்கங் கூறினமையும் நினைவிற் பதிக்கற்பாற்றும். இங்ஙனஞ் சிவனடியார்பால் உண்மையன்பு பூண்டு ஒழுகுவாரெவருஞ் சாதியுயர்வு தாழ்வு சிறிதும் பாராது அவர்க்கு அடியாராய்த் தொண்டுசெய்து ஒழுகினமையே நூல்வழக்கானும் உலகவழக்கானும் நன்கறியக் கிடக்கின்றது; நாம் பெரியராதற்கு இங்ஙனம் அம் மறுப்புரைகாரர் சொல்லும் நெறிதனிலேயுங் கூடச் சாதி வரம்பைச் சிதைத்து அன்பினால் தொண்டுசெய்து ஒழுகும் விழுமிய ஒழுக்கமே புலனாகி நிற்கின்றதன்றோ? ஆகவே, "யானும் அறியேன் அவளும் பொய் சொல்லாள்" என்னும் பழமொழிக்கு அம் மறப்புரைகாரர் இலக்கியமாய் நிற்கின்றார் கண்டீர்! இங்ஙனந் தான் கொண்ட கோட்பாட்டுக்குத் தானே மாறாய்நின்று, ஆன்றோர் கைக்கொண்ட உண்மையன்பொழுக்கத்தைத் தன்னை யறியாமலே தன் வாயிற் புலப்படுத்திவிடுதலில் அம்மறுப்புரைகாரரன்றி வேறு எவர்வல்லார்!

இனி, அப்பர் சுந்தரர் பெரியரானபிற் செய்த செயல்கள் குற்றமுடையவாயினன்றோ நாம் அவற்றைப்போற் செய்தலாகாது? மற்று, அவை அன்பினையே குறிக்கொண்டு, அன்புக்கு மாறான சாதிக்கட்டைத் தொலைத்த பெருஞ் சிறப்புடையவாகலின், நாமும் அவர் செய்த அச் செயல்கள்போற் செய்து அன்பரோடு அளவளாவுதலாற் போதரும் இழுக்கென்னை? இழுக்கில்லாத விழுமிய அந் நடைகளைத் தமது போலிப் புல்லறிவின் முனைப்பால், அவர் இகழ்ந்துரைத்தால் அவ்வளவில் அவை இழிந்தவாய்விடுமோ? சாதிக்கட்டைச் சிதைத்து உண்மையன்பால் அறிவால் உயர்ந்தமேலோர்பால் உயிரும் உடலுமாய்க் கலந்து ஒழுகுதலாற் போதரும் பொல்லாங்கு இன்ன

தெனக் காட்டாமல், வீணே அம் மேலோர் தம் ஒழுக்கத்தைப் பழித்துப் பேசிவிடுதலால் அது பொல்லாங் குடையதாய் விடுமோ? ஞாயிற்றின் பெரொளியினைக்கண்டு குரைக்குங் குக்கல், அவ்வாற்றால் அஞ் ஞாயிற்றின் பெருமையினைக் குறைக்க வல்லதாமோ? ஆதலால், அறிவு அன்பு ஒழுக்கஞ் சிவநேயம் அடியார் நேயங்களிற் சிறந்தார் "எக்குடிப் பிறப்பினும் ஏவரே யாயினும்" அவரோடு அன்பினால் ஒருங்கு அளவளாவி வாழ்தலே உயர்ந்த நடையாகுமன்றி, அந் நலங்கள் சிறிதுங் "கல்லா ஒருவன் குலநலம் பேசுதல், நெல்லினுட்பிறந்த பதராகுதல்" திண்ணமாதலால் அவனை யொத்தார்பால் உடன்கூடி வாழ்தல் உயர்ந்தநடை யாகாமல் இழுக்குப்படு மென்க. எனவே, நாம் பெரியராகல் வேண்டுமாயின், பெரியரான அப்பர் சுந்தரர் முதலான நம் ஆசிரியன்மார் நடந்துகாட்டியபடியே சிவநேயம் மிக்கு அடியார்பால் ஏதும் வேற்றுமை காணாது அன்பினால் அளவளாவுதலே செயல்வேண்டுமன்றி, ஏனைச் சிறியார் செய்யுஞ் சாதிவேற்றுமைக் கட்டிற் கிடந்து நம்மையும் நம்மைச் சார்ந்தாரையும் அல்லற் கடலுட் படுப்பித்துப் பிறவித்துன்பத்தைப் பெருக்கலாகாதென் றுணர்ந்துகொள்க.

இனி, அப்பர் சுந்தரர் சாதிச்செருக்கை மாய்த்த முறையே சிவநேயம் மிக்காருடனிருந்து உணவுகொண்டதும், அவரைத் திருமணம் புரிந்ததுந் திருவருளால் உந்தப்பட்டுச் செய்த செயல்களாதலால், நான் என்னும் முனைப்புடைய நம் போல்வார் அவர்போற் செய்தலாகாது என்று அம் மறப்புரைகாரர் அடுத்தடுத்துக் கூவுகின்றார். திருவருளியக்கத்தால் அடியார்பால் நிகழுஞ் செயல்கள் இவை, தமது அறிவியக்கத்தால் அவர்பால் நிகழுஞ் செயல்கள் இவை என்று பகுத்துக் காணாமல், அடியார் செய்யுஞ் செயல்களெல்லாவற்றையுமே திருவருட்செயல் திருவருட்செயல் என்று கூவும் அவர், எல்லாமக்களையும் பிறப்பளவில் வேற்றுமை தோன்றாது படைத்திருக்கும்

அத் திருவருட் கருத்துக்குமாறாக 'இவர் பிறப்பளவில் உயர்ந் தவர்,' 'இவர் பிறப்பளவில் தாழ்ந்தவர்' என்று அருளின்றிக் கரைந்து அல்லற்படுவது பெரிதும் இரங்கற்பாலதேயாம். அப்பர் சுந்தரர் முதலான நம் ஆசிரியன்மார் தமக்கென ஓரறிவுந் தமக்கென ஒரு செயலுமின்றித், தாம் உண்டதும் மணந்ததுந் திருப்பதிகம் பாடினதுந் திருக்கோயில்கட்கு நடந்து சென்றதும் இறைவன்மாட்டு அன்பால் உருகினதும் அடியார்பால் நெஞ்சம் நெகிழ்ந்ததும் அவரோடு உரையாடினதும் பிறவுமெல்லாந் தஞ் செயலாகாமல் இறைவன் செயலேயாயின், அவரெல்லாம் உயிரும் உணர்வும் இல்லா வறிய இயந்திரங்கள் (பொறிகள்) ஆய் முடிவரல்லரோ? அவரை யெல்லாந் தனித்தனியே வைத்து அப்பர் சுந்தரர் என்றற் றொடக்கத்துப் பெயர்களால் தனித்தனியே வாழ்த்துதலும் வணங்குதலு மெல்லாம் நம் மாட்டுப் பொருளில் வறுஞ்செயல்களாய் முடியுமல்லவோ? அவர் இறைவனைப் பாடினதும் அவர் இறைவனை வணங்கினதும் அவர்தஞ் செயலாகாமல் இறைவன் செயலேயாயின், இறைவனே தன்னைத்தான் பாடிக்கொண்டான், இறைவனே தன்னைத்தான் வணங்கிக்கொண்டான் என்று முடிக்கப்பட்டு, அவை இறைவர்க்குத் 'தன்னைப் பற்றுதல்' என்னுங் குற்றத்தைச் சுமத்துமல்லவோ? உயிரென ஒன்றில்லை, எல்லாம் பிரமமே யெனக் கூறும் அம் மறுப்புரைகாரர் போல்வாரான மாயாவாதிகட்காயின் அவ்வாறு கூறுதல் பொருந்தும்; மற்றுப்,

> "பதிபசுபாசம் எனப்பகர் மூன்றிற்
> பதியினைப் போற்பசு பாசம்அநாதி" (திருமூலர்)என்றும்,

> "அதுவென்னும் ஒன்று அன்று அதுவன்றி வேறே
> அதுவென்று அறி அறிவும்உண்டே" (மெய்கண்டதேவர்)

என்றும் போந்த எம் ஆசிரியர் அருளுரைவழி பிழையாது நின்று, இறைவனைப் போலவே உயிர்களெல்லாந் தமக்கென

விழைவு அறிவு செயல்கள் (இச்சாஞானக்கிரியைகள்) உடையவா மெனவும், ஆயினும் அவை மலத்தினல் மறைக்கப்பட்டு நிற்குமெனவுந், தம்மைப் பொதிந்த மலமாசு இறைவன்றன் றிருவருளுதவியால் நீங்க நீங்க அவ்வுயிர்கள் தமக்கியற்கையாவுள்ள அவ்விழைவு அறிவு செயல்கள் இனிது விளங்கப்பெறு மெனவும், மலத்தை நீக்குதற்கு உதவிசெய்யும் அவ்வளவே இறைவன் செயல் அவ் வுதவியைப் பெற்று மலப் பிணிப்பை அவிழ்த்துச் சிவபிரானிடத்துஞ் சிவநேயம் வாய்ந்தாரிடத்தும் விழைவுகொண்டு அவரருளையும் அன்பையும் பெறுதற்கான வழிவகைகளை அறிதலும் அதற்கேற்ற முயற்சிகளைச் செய்து நடத்தலுமெல்லாம் புனிதராவா ரெல்லார்க்கும் மெய்யுரிமையா மெனவும் வற்புறுத்து நவலுஞ் சைவசித்தாந்த உண்மைநெறி பேணும் எம்மனோர்க்காயின் அங்ஙன முரைத்தல் எட்டுணையுஞ் சாலாதென்க.

அற்றேல், நம்மாட்டு நிகழும் இறைவன் செயலுக்கும் நஞ் செயலுக்கும் வேற்றுமை என்னையெனிற், காட்டுதும்: பசித்துப் உணவுபெறுமையால் அயர்ந்துறங்கும் மகவினை எழுப்பிப் பால் ஊட்டும் அன்னையின் செயல் போல்வது முதல்வன் றன் அருட்செயல்; அங்ஙனம் எழுப்பி அன்னை தரும் பாலினைப் பருகும் மகவின்செயல் போல்வது நம்போன்ற உயிர்களின் செயல்; இன்னும் அன்னையின் திருக் கொங்கைகளிற் பாலமிழ்தினை அமைத்துவைப்பது இறைவன் செயல்; மற்றுப், பால்சுரக்கும் நேரமும் மகவின் பசியும் அறிந்து அப்பாலினைத் தன் மகவுக்கு ஊட்டுவது அன்னையின் செயல். இங்ஙனமே, கண் கால் முதலான மிக வியக்கத்தக்க உறுப்புகளோடு கூடிய இவ்வுடம்பை நமக்கு அமைத்துக் கொடுத்தது இறைவன் செயல்; இவ்வரிய வுடம்பைப் பெற்ற நாம் அதனைப் பழுதுபடாமற் பாதுகாத்து அதன்றுணையால் நம் அறிவையும் அன்பையும் இன்பத்தையும் வளர்த்து இறைவன் றிருவடிப் பேற்

றினை எய்துதல் நம்செயல். இவ்வாறு பகுத்து ஆராய்ந்து காண வல்லார்க்கே, இறைவன் நம்பொருட்டுச் செய்யும் படைத்தற் றொழிலைச் சிற்றறிவுடைய நம்மனோர் ஓர் அணுத்துணையுஞ் செய்யமாட்டுவா ரல்லரென்பதூஉம், அப் படைத்தற்றொழிலைப் பயன்படுத்தித் தம்மறிவையும் அன்பையும் வளர்த்து அம்முகத்தால் தமது ஆணவச் செருக்கை அகற்றிக்கொள்ளாத உயிர்களை இறைவன் தனது திருவருளின்பத்திற் படுப்பித்துக் கொள்ள மாட்டுவானல்ல னென்பதூஉம் நன்கு விளங்கும். ஆகவே, குலச்செருக்கு குடிச்செருக்கு செல்வச்செருக்கு கல்விச் செருக்கு முதலான ஆணவக்கறை சிறிதுமின்றி, அன்பினால் அகங்குழைந்துருகி அப்பரும் அப்பூதிகளும் உடனிருந்து திருவமுதுகொண்டு அளவளாவியதுஞ், சுந்தரரும் பரவை சங்கிலியாருங் காதற்கெழுதகைமையில் விஞ்சி உடலுமுயிரு மெல்லாம் ஒன்றாய்ப் பேரன்பினுருவாய் நின்றதும் பிறவுமெல்லாம் அப் பெரியார்தம் அறிவுமுயற்சி அன்புமுயற்சிகளால் நிகழ்ந்தனவே யாகுமல்லால், அவையெல்லாம் இறைவன்செயல்க ளாகா வென்று கடைப்பிடித் துணர்ந்து கொள்க. இவ்வாறன்றி, உயிர்களின் செயல்களை இறைவன் மேலேற்றிக்கூறுதல், கழுவாய் இல்லதொரு பெருங்குற்றமாம் என்பதனையும் உணராது, 'எல்லாம் இறைவன்செயல்' 'எல்லாந் திருவருட்செயல்' என்று சொல்லிவிட்டமையானே தாம் ஞானக்கடலைக் கரைகண்டவரென நம்பிப், பொதுமக்கள் தம்மைப் பாராட்டுவரென்று தமக்கு அவ்வாற்றால் ஒரு பொய்ப் புகழை உண்டாக்கிக் கொள்ளுதலையே விழைந்து, சிவபிரான் றன் இறைமைத் தன்மைக்கும் அடியார்தம் மெய்யன்பின் திறனுக்கும் ஆகாத இழுக்குரைகளை எழுதித், தமது மாயாவாதக் கோட்பாட்டைச் சைவசித்தாந்தம்போற் காட்டும் நாடகவன்மையில் அம் மறுப்புரைகாரர்க்கு நிகராவார் எவருமே யில்லை யென்க.

அற்றேல், "நஞ்செய லற்றிந்த நாமற்ற பின்நாதன்
றஞ்செயலே யென்றுந் திபற" எனப் போந்த அருளுரையால் மெய்படிமை பூண்டார்பால் இறைவன் செய லன்றி, அவர்தஞ் செயல் சிறிதுந் தோன்றுதென்பது பெறப் படுகின்றதாலோ வெனின்; அற்றன்று, பொறி புலன் கருவிக ளின் வழி அறிவும் முயற்சியும் நிகழாது, அவை யெல்லாங் கடந்து இறைவன் திருவருளிற் றேய்ந்து "பாலருடன் உன் மத்தர் பசாசர்குண மருவித்" தம்மையும் உலகத்தையும் மறந்து நிற்குஞ் சிவன்முத்தர் நிலையினைக் கூறும் அவ் வருளுரையினை, உலகத்துயிர்களை ஈடேற்றுதற்பொருட்டுத் தோன்றி அவ்வுயிர் கள்பால் அருளும் அன்பும் பூண்டு ஒழுகி, அவர்க்கு இறை வன்றன் அருட்செயல் மாட்சிகளைக் காட்டுவாரான நம் ஆசிரி யர்க்கும் ஏனைச் சிவனடியார்க்கும் ஏற்றுதல் பொருந்தாதென் றுணர்க. சிவன்முத்தர்நிலை அந் நிலையை அடைந்தார்க்கன்றி ஏனையோர்க்குப் பயன்படாது; சிவனடியார் நிலையோ அவர் தமக்கே யன்றி உலகத்துள்ள எல்லா வுயிர்க்கும் பயன்படுவ துடைத்து. அற்றேற், சிவனடியார் தம்முட் சிவன்முத்தராய் நின்றார் இல்லையோவெனின்; அற்றன்று, கண்ணப்பர், பெரு மிழலைக் குறும்பர் முதலானவர் தம்மையும் உலகத்தையும் மறந்து இறைவன்திருவருட்பெருக்கிலேயேமுழுதுந் தோய்ந்து நின்ற சிவன்முத்தரே யாவர்; மற்று, நம் சமயாசிரியன்மாருந், திருமூலர் காரைக்காலம்மையர் முதலான ஏனை நாயன்மார் பலருந் தாம் இறைவன் திருவருளிற் றேய்ந்து நின்றதோடு அமையாது, உலகத்தாரையும் அந் நிலைக்குச் செலுத்தும் பேர் அருட்டிறம் வாய்ந்தவராகலான், அவர்பால் இறைவன் செயலே யன்றி அவர்தம் அருட்செயலும் ஒருங்கு விரவி நிற்கலாயிற்று. ஆகவே, இறைவனுக்கு அடிமைத்திறம் பேணுஞ் சான்றோருள் ளும் இவ்விருவேறு நிலைகள் கட்புலனுப்த் தோன்றக் காண்ட லின், அவருள் ஒரு நிலையில் நின்றார்க்குரிய தன்மையினை

வேறொரு நிலையில் நின்றார்க்கு ஏற்றிக் கூறுதல் பகுத்தறிவில் லாதார் செயலேயாமென்று ஓர்க. ஆகவே, அப்பரும் அப்பூதி களும் ஒருங்கிருந்து திருவமுதுகொண்டதுஞ், சுந்தரர் பரவை சங்கிலியாரை மணந்ததுந் திருவருட்செயல்களேயன்றி, அவர் தஞ் செயல்கள் அல்லவென்ற அம் மறுப்புரைகாரருரை பொரு ளில் புல்லுரையேயாமென்று தெளிக.

இனி, அன்பே உயர்ந்ததாகலின் அதனைக் கைக்கொள்க, சாதிவேற்றுமை தாழ்ந்ததாகலின் அதனைக் கொள்ளற்க என்று நம் ஆசிரியர் அறிவுறுத்தினராயின், அவ்வறிவுரையினை ஏற்று நடத்தல் வாய்வதாகும், மற்று அவர் நடந்த நடைகளைப்பார்த்து அவ்வாறு நடத்தல் வாயாது என்பதுபட அம் மறுப்புரைகாரர் தெளிவின்றிச் சில வரைந்தார். இவர் சொற்கள் நமக்கு இறும் பூதினை விளைத்தன. நம்மாசிரியன்மா ரெல்லாம் அன்பினையே யுயர்த்திச் சாதியினை இழித்துப் பேசியிருப்ப, "முழுப் பூசனிக் காயைச் சோற்றில் மறைப்பதோடு" ஒப்ப, அவர்கள் அங்ங னம் அறிவுரை கூறவில்லையென்று அம் மறப்புரைகாரர் கூறி யது எவரை ஏமாற்றுதற்கோ! நம் ஆசிரியன்மார் அங்ஙனங் கூறிய அறிவுரைகளை யெல்லாஞ் சாதி வேற்றுமையும் போ லிச் சைவரும் என்னும் எமது நூலில் நன்கெடுத்துக்காட்டி யிருக்கின்றேம். அவற்றைக் காணாதார்,

"சாத்திரம் பலபேசுஞ் சழக்கர்காள்
கோத்திரமுங் குலமுங்கொண்டு என்செய்வீர்" என்றும்,
"எவரேனுந் தாமாக இலாடத்திட்ட திருநீறுஞ் சாதனமுங் கண்டால் உள்கி
உவராதே அவரவரைக் கண்டபோதே உகந்தடிமைத் திறம் நினைந்து" என்றும் போந்த திருநாவுக்

கரசு நாயனார் திருமொழிகளையும்,

"நல்ல குலமென்றுந் தீய குலமென்றுஞ்
சொல்லளவல்லாற் பொருளில்லைத் – தொல்சிறப்பின்

ஒன்பொரு ளொன்றே தவங்கல்வி ஆள்வினை
என்றிவற்றான் ஆகுங் குலம்" என்றும்,
"சாதி யிரண்டொழிய வேறில்லை சாற்றுங்கால்
நீதி வழுவா நெறிமுறையின் — மேதினியில்
இட்டார் பெரியோர் இடாதார் இழிகுலத்தோர்
பட்டாங்கி லுள்ள படி." என்றும் போந்த சான்றோர் திருமொழிகளையுங் கருத்தில் இருத்தி, எவரும் அம்மறுப்புரைகாரர் சொல்லில் ஏமாறா திருக்கக்கடவராக!

இனிச், சிவஞானசித்தியார் "தவஞ்செய் சாதி" என்று கூறுகின்றதே யன்றிப் பிறப்பளவிற் சாதிபென்று யாண்டுங் கூறாமையாற், பிறப்பளவிற் சாதிவேற்றுமை பாராட்டும் அம்மறுப்புரைகாரர் அதனை யெடுத்துக் காட்டியது, தமது கொள்கையினை அது வேரோடு அறுக்கும் ஞானவாள் என்பதை அறியாமையாற் போலும்! இங்ஙனமே தெய்வத் திருவள்ளுவர் அருளிச் செய்த,

"மேற்பிறந்தும் மேல்அல்லார் மேலல்லர் கீழ்ப்பிறந்துங்
கீழல்லார் கீழல்லவர்" என்னும் அருமைத் திருக்குறள், 'தம்மைப் பிறப்பளவில் உயர்ந்தவராகச் சொல்லிக்கொள்வாரது குலத்திற் பிறந்தவராயினும், உயர்ந்த குணச்செயல்கள் இல்லாதவர் உயர்ந்த குலத்தவர் ஆகார்; பிறரால் இழிந்த குலத்தவராக ஒதுக்கப்பட்ட வகுப்பிற் பிறந்தவராயினும், உயர்ந்தகுணச் செயல்கள் உடையவர்கள் கீழ்மக்களாகமாட்டார்' என்று எளிதிற் பொருள்தந்து, அம்மறுப்புரைகாரர் பிறப்பளவிற்கொண்ட சாதிப் பதர்க்கொள்கையினை எரித்துச் சாம்பராக்குங் கொழுந்தீயா யிருந்தும், அதனை இவர் கையிலெடுத்தது எத்துணைப் பேதைமை! குலங் குடி சாதி என்னுஞ் சொற்களை ஆன்றோர் நூல்களிற் கண்டுவிட்டால், உடனே அம்மறுப்புரைகாரர், சாதி வேற்றுமை நம் தொல்லாசிரியர்நூல்களிற் சொல்லப்படுகின்றது, அஃதவர்க்கு உடம்பாடென்றுசொல்லப் பதறுகின்றார். ஆனல்,

நம் ஆசிரியன்மாரோ அன்பு அறிவு அருளொழுக்கம் சிவநேய அடியார் நேயங்களின் மிக்காரையெல்லாம் ஓரினப்படுத்தி உயர்ந்த சாதியாராகவும், அந் நலங்கள் இல்லாதாரை அவரின் வேறுபடுத்தித் தாழ்ந்தசாதியாராகவுங் கொண்டிருக்கின்றனர்; அங்ஙனம் எம்மாசிரியர் குணத்தாற் செயலாற் கொண்ட சாதி வேற்றுமை எமக்கும் உடம்பாடேயாம்; ஆனாற், குணத்தையுஞ் செயலையும் பாராமற் பிறப்பளவிற் சாதிவேற்றுமை பாராட்டும் அம் மறுப்புரைகாரரின் தீய சாதிவேற்றுமைதான் எமக் குடம்பாடாகாதது. அருச்சுனற்குக் கீதைநூல் செவி அறிவுறுத்திய கண்ணனும் "அவரவர் குணத்தாலுஞ்செயலாலுஞ் சாதி வகுத்தேன்" என்று கூறுதலுங் காண்க. உண்மை இவ்வாறாகலிற், பிறப்பளவில் உயர்வு சொல்லிக்கொள்ளும் அம் மறுப்புரைகாரர், 'பார்ப்பனர்' என்றுஞ் 'சைவவேளாளர்' என்றுந் தம்மையுயர்த்துப் பேசிக் கொள்ளுங் கூட்டத்தாரில் எத்தனை பேர் குணத்தாலுஞ்செய்கையாலும்உயர்ந்தவர்! என்று நடுவுநிலைதவறாது நின்று எண்ணிப்பார்ப்பாராயின், ஆயிரவரில் ஐவர்தாமும் நல்லவராக இராமையை அவரே நன்குணர்ந்துகொள்வர்.

இனிச், சிவயோக நிலையில் ஈடுபட்டு நின்று தம்மையும் உலகத்தையும் மறந்து சிவமேயானாரைப் பற்றிப் பேசுதலால் ஈண்டைக்குப் பொருத்தமாவது ஏதும் இன்மையின், அன்னாரைக் குறித்து வறிதே விரித்தெழுதி வழுக்குதலில் அம் மறுப்புரைகாரர்தமக்கு நிகராவார் எவருமேயில்லை; ஆகவே, "அவ்வளவில் அவன் மகிழ்க" என்னும் நயமேபற்றி அவர் தமது திறனைத் தாமே மெச்சிக்கொண்டு மகிழ்ந்துகிடக்க விடுவேமாக.

இனித், தமிழ்நாட்டவரிற் பெரும்பாலாரைத் தீண்டாதவர் என ஒதுக்கிவைக்குஞ் சாதிச் செருக்கர்கள், அத் தீண்டாதவர்பால் எல்லாவகையான உதவிகளையும் பெற்றுக்கொண்டு, மூன்று நான்கு வேளை கொழுக்க விலாப்புடைக்கத் தின்று

உயிர்வாழ்ந்து வருபவராய்த், தமக்கு அவ் வுதவிகளைச் செய்யும் அவ்வேழை யெளியவர்களுக்கு ஒருவேளை நல்லுணவு கூடக் கொடாமல் அவர்கள் பட்டினியும் பசியுமாய்க் கிடந்து துன்புறச் செய்வதுடன், அவர்கள் கடவுளை வணங்குதற்குக் கோயில்களினுள்ளே வருதலும் ஆகாதென்று கொடுமைசெய்வதுந் தெய்வத்துக்கு அடுக்குமா என்று யாம் எழுதிய பகுதியைக்கண்டு அம்மறுப்புரைகாரர் வயிறெரிந்து பட்டுப்போகின்றார். ஏனென்றால் இவரும் இவரோ டொத்தாரும் உயர்ந்த சாதியாராம்; மற்றையோர் தீண்டத்தகாத இழிந்த சாதியாராம்; ஆதலால், அவரோடிருந்து கடவுளை வணங்கினால் தமக்கு நரகம் வந்துவிடுமாம். என்னே இவர்தம் பேதைமை! என்னே இவர்தஞ் சாதி யிறுமாப்பு! தம்மைப் போலவே கடவுளாற் படைக்கப்பட்ட மக்களை இவ்வளவு குறைத்துப்பேசும் இவர் எவ்வளவு ஈரமற்ற வன்னெஞ்சராய் இருக்கின்றார்! கடவுளின் வியக்கத்தக்க படைப்பாய், அக்கடவுளின் பிள்ளைகளாய் இருக்கும் மக்களில் ஒரு பெரும் பகுதியாரை இழித்துப் பேசும் இவர் உண்மையாகவே கடவுளிடத்து அன்புடையவராயிருத்தல் கூடுமோ! தாம் அவர்களோடு உண்டல் கலத்தல்களைச் செய்யாதொழியினும், அவர்களைக் கோயில்களினுள்ளே வணங்கவும் விடாமை எத்துணைப் பெரிய வன்கண்மை! இத்தகைய வன்கண்ணர் இருக்கும் வரையில் மக்களுள் ஒற்றுமையும் அன்பும் உண்டாகா; இத்தமிழ்நாடு, ஒன்றோடொன்று பகைத்துப் போரிட்டு மாயும் மறவிலங்குகள் உள்ள காடாகவே சீரழியும்! இத்தகைய கொடியரால் மக்கள் ஒற்றுமையின்றிப் பல வேறுவேறு சிறுசிறு வகுப்பினராய்ச் சிதர்ந்தமையா லன்றோ, இந் நாட்டவர் வலிவிழந்து, துருக்கர் முதலான அயல்நாட்டு மக்களின் படையெடுப்பின் கீழ் அகப்பட்டு நசுங்கிக் கணக்கின்றி மாய்ந்தனர்! இந்நாட்டவர் ஒற்றுமையும் வலிவும் உடையராயிருந்தால், அவ்வயல்நாட்டவர் இங்கே தலைக்காட்டலுங்

கூடுமோ! இறைவனருளால் ஆங்கில அரசு இந் நாட்டின்கண் நிலைப்பட்டகாலந் தொட்டன்றோ, தாழ்த்தப்பட்ட, ஒடுக்கப் பட்ட வகுப்பினர் சிறிது சிறிதாக ஏனையோர்க்குள்ள உரிமை களைப் போல்வன தாமும் பெற்று மேலேறி வருகின்றனர். இம் முறையரசு மட்டும் இந் நாட்டில் இதுகாறும் நிலைபெறா திருந் தால், மறுப்புரைகாரரை யொத்த வன்கண்ணரால் இந்நாட்ட வர் இன்னுஞ் சீர்குலைந்து, இந் நாடு முற்றுமே பாழடைந்து போயிருக்கும். முன்னே வந்த துருக்க அரசரால் இந் நாட் டவரடைந்த துன்பவரலாறுகளை நன்கறிந்தவர்க்கே யாம்கூறும் இவ்வுண்மை புலப்படும். இந் நாட்டவரிற் சாதிவெறி பிடித்த வகுப்பார் சிலர் நடுவுநிலை சிறிதுமின்றித், தம்மிற் றாழ்ந்தவரா கத் தம்மாற் கருதப்பட்ட ஏழை யெளிய மக்கட்குச் செய்த தீமைகட்கு ஓரளவேயில்லை. அவ் வெளியமக்கள் உண்ணச் சோறும் உடுக்கக் கூறையுமின்றி, அதனுல் உடல் வலிவிழந்து, கல்வியுணர்ச்சி யில்லாமையால் அறிவுவலிவு மிழந்து நிலை கலங்கி நின்றமையா லன்றோ, அவர்கள் இந் நாட்டின்மேற் படையெடுத்து வந்த துருக்கர் மதத்தை நூறாயிரக்கணக்காய்த் தழுவித் தாமுந் துருக்கராயினர். துருக்கர்க்குப் பின்வந்த போர்த்துக்கேசியர் உலாந்தாக்காரர் இந் நாட்டின்கட் பரவச் செய்த கத்தோலிக் கிறித்துவ மதத்தைத் தழுவினவர்களும் எண்ணிறந்தவர்களாவர். இங்ஙனம் இவ்விந்தியநாட்டு மக்க ளில் மூன்றிலொரு கூறூர் அயல்நாட்டவர் மதங்களைத் தழுவி, அவ்வாற்றாற் பல நலங்களை அடைந்தனர். இப்போதுஞ் சாதி வெறிபிடித்த மறப்புரைகாரர் போல்வார் செய்யுங் கொடுமை கட்கு அஞ்சியும், இந்துமதத்தின் பெயரால் இன்னவர் செய் யும் அறிவற்ற நடுவுநிலைபற்ற செயல்களைக் கண்டு அருவருத் தும் ஒவ்வொருநாளும் அயல்மதம் புகுவார்தொகை பெருகியே வருகின்றது. இவ்வாறு நிகழும் நிகழ்ச்சிகளை வரலாற்றுநூல் களால் அறிந்துகொள்ளும் ஆங்கில உணர்ச்சி வாயாத சாதிச்

செருக்கர்கள், திருநெல்வேலி நாட்டையும் மலையாள நாட்டையும் போய்க் காண்பர்களாயின், அந்நாடுகளில் முறையே கிறித்துவர் தொகையும் மாப்பிளைத் துருக்கர் தொகையும் மிகுந்திருத்தற்குக் காரணம், மற்றை நாடுகளைவிட அந் நாடுகளிற் சாதிவெறி பிடித்தார் கூட்டம் மிகுதியா யிருப்பதுவேதான் என்பதனை நன்கறிந்துகொள்வர்கள். அதுகிடக்க.

இனித், திருக்கோயில்களி னுள்ளே தீண்டாதவர்களை விடாமை என் என்றால், அவர்கள் மாட்டிறைச்சியுண்டு, கட்குடித்து, ஆண் பெண்கள் வரைதுறையின்றி ஒருவரையொருவர் மருவிக் களித்துத், துப்புரவின்றி முடைநாற்றம் வீச உலவுதலாலேதான் என்று சாதி வெறியர்கள் கூறுகின்றார்கள். ஆனால், தீண்டாதவர்கள் மட்டுந்தாம் இங்ஙனம் நடப்பவர்களா என்று உற்றுநோக்கினால், அவர்கள் நிகழ்த்துந் தடைபொருந்தாப் புல்லுரையேயாதல் நன்குவிளங்கும். இப்போது திருக்கோயில்களின் உட்செல்வார் எல்லாரும் புலானுங் கள்ளும் மறுத்து, ஒருவனையே மருவும் ஒருத்தியும் ஒருத்தியையே மருவும் ஒருவனுந் தாமாவென்று ஆராய்ந்து பார்மின்கள்! பார்ப்பனர் சைவர் என்று பெயர்கொண்டாரில் எத்தனையோ பெயர், தீண்டாதவர்க்கு வறுமையால் உண்ணக் கிடையாத எத்தனையோ வகையான விலங்கின் இறைச்சிகளையும் எத்தனையோ வகையான சாராயங்களையுந் தாம் உட்கொள்கின்றார்கள் என்பது நாடெங்கும் பேச்சாய்க் கிடக்கின்றது! இவர்களுள் எத்தனையோபெயர் குறத்தி புலைச்சி முதலான தம்மால் விலக்கப்பட்ட மகளிரையுங் கூடிக் களிக்கின்றனரென்னுஞ் சொல்லும் ஊரெங்கும் உலாவுகின்றது! இவர்களெல்லாங் கடவுளிடத்து அன்புடையார்போற் றம்மைப் பிறர் மெச்சிக்கொள்ளும் பொருட்டுக் கோயிலினுள்ளே ஆடம்பரத்தோடு செல்லவில்லையா! பார்ப்பனர், சைவரிற் பலர் மறைவிலாவது ஊனுஞ் சாராயமும் உட்கொள்கின்றார்கள். இவ் விருவகுப்பின ரல்லாத ஏனை

வகுப்பினர் எல்லாருமோ வெளிப்படையாக ஆட்டிறைச்சி கோழியிறைச்சி முட்டை மீன் முதலான எத்தனையோ வகையான ஊனை உண்பவர்களா யிருக்கின்றார்கள்; இவர்களில் எத்தனையோ பலர் கள்ளுஞ்சாராயமும் வெளிப்படையாக அருந்துபவராயுங் காணப்படுகின்றனர். இவர்கள், எல்லாருங் காணக் கண்ட கண்ட மகளிரொடு கைகோத்து உலவுதலைக் காணாதவர் யார்? இவர்கள் திருவிழாக்காலங்களினும் மற்றை நாட்களினும் வேசியரையும் பிற மகளிரையும் அழைத்துக்கொண்டு திருக்கோயில்களினுள் வரவில்லையா? அதுவேயுமன்றி, ஒவ்வொரு கோயிலினுங் கோயிலுக்கென்று விடப்பட்ட பரத்தையர்கள் எத்தனைபேர்! இவர்களெல்லாந் தனித்தனியே ஒருவனைப்பற்றி ஒரகத்திருப்பவர்களா? இல்லையே; பொருள்தருவார் எவராயிருப்பினும் அவர்தோள் மருவிக் களிப்பவரல்லரோ! இன்னும், இவரேயன்றித் தமிழ்நாடல்லாத பிறநாடுகளிலிருந்து வந்து திருக்கோயில்களினுட்சென்று வணங்குவார் தொகைக்கு ஒரு கணக்குண்டோ? இவர்களில் இன்னார் தீண்டத்தக்க சாதியார், மற்று இன்னார் தீண்டத்தகாத சாதியாரென்று பகுத்துக்கண்டவ ருண்டோ? இன்னுந், தமிழ்நாட்டிலேயுங் கூட ஓர் ஊரில் தீண்டாதவர் என்று சொல்லப்படும் மக்கள், பிறிதோர் ஊரிலுள்ள திருக்கோயிலினுட் சென்று வணங்கி வருதலும் மறைவாக நிகழ்ந்துவருதலை அறியாதார் யார்? வெறுந் தோற்றத்தளவில் இவர் உயர்ந்த சாதியார், இவர் தாழ்ந்த சாதியார் என்று பகுத்தறிதற் குரிய அடையாளங்களை, எல்லாரையும் படைத்த இறைவன் எந்த மக்களுடம்பினும் படைத்துவையாதிருக்க, அவன் திருவுளக் கருத்துக்கு முற்றும்மாறாய், ஒருவர் தம்மை யுயர்ந்தவராகவும் மற்றையொருவரைத் தாழ்ந்தவராகவுந் தமது இறுமாப்பினாற் கருதிக்கொண்டு, தம்மாற் றாழ்த்தப்பட்டவர்க்கு அளவிறந்த கொடுமைகளைத் தொடர்பாகச் செய்துவருவது, அங்ஙனஞ் செய்வார்தம்மை வேரோடு அழிக்

ருங் கருவியாய் வலிவேறி வருதலை அம் மறுப்புரைகாரர் அறியார் கொல்லோ!

இனித், தீண்டாதவர்பால் முடைநாற்றம் வீசுகின்றதெனக் கூவுவோர், அவர் செய்யுங் கடுமையான தொழில்களையும், அத்தொழில் மிகுதியாலுங், குளித்து முழுகித் துப்புரவா யிருக்கத் தக்க வசதிகளைச் சாதிக்கிறுக்கர்கள் அவர்கட்குத் தராமையாலும், வறுமையால் நல்ல ஆடை உடுக்கவும் நல்ல வீடுகளில் இருக்கவும் இயலாமையாலும் அவர்கள் அங்ஙனம் அழுக்கேறி முடைநாற்றம் வீசப் பெறுகின்றார்களென்பதை அறியாததென்னையோ! அவர் செய்து தருந் தொழில்களி னுதவியாற் செல்வமுடையராகித் துப்புரவான ஆடைகளும் அகன்ற பெரிய இல்லங்களும் பெற்றுக் கொழிக்குஞ் சாதிக்கிறுக்கர்களைப் போல், அவ் வேழைபெளியவர்களும் இனிது வாழப்பெற்றால் அவர்கள்பால் அந் நாற்றங் காணப்படுமோ? விலக்கப்பட்ட வகுப்பாரிலிருந்து கிறித்துவ மகமதிய மதங்களுட் புகுந்து நிலையுயரப் பெற்றவர்க்குள் இத்தகைய முடைநாற்றங் காணப்படுகின்றதா? சிறிதும் இல்லையே! சாதிக்கிறுக்கர்கள் தாம் பயன்படுத்துங் கிணறுகள் குளங்கள் முதலான நீர்நிலைகளில், அவ்வேழை யெளியவர்களை ஒரு குடங்கை நீரும் எடுக்கவிடாமையாலன்றோ, தம்மைப்போல் அவர்களுந் தக்க இடங்களில் இல்லங்களமைத்துக்கொள்ள இசையாமையாலன்றோ ஐயோ! அவர்கள் எல்லாரும் அங்ஙனம் இரங்கத்தக்க நிலையிலிருந்து இன்னலுறுகின்றார்கள்! இங்ஙனம் அவ் வேழை யெளியவர்கள் அருவருக்கப்படும் நிலையிலிருத்தற்குக் காரணர் சாதி வெறிபிடித்தவர்களே யாதலால், அவ்விரங்கத்தக்க பயன்படுமக்களை அங்ஙனம் இழித்துரைத்தலினும் பெரியதொரு வன்கண்மை பிறிதில்லையென்க.

இனித், தம்மை உயர்ந்த சாதியாராகக் கருதுஞ் சாதிச் செருக்கர்களாவது முடைநாற்றமின்றி நறுமணங் கமழப் பெறு

கின்றார்களாவென்று சிறிது கூர்ந்து பார்மின்கள்! காரமும் புளிப்பும் மிகுந்த உணவுகளை உட்கொள்ளலாலும், வெற்றிலை புகையிலை முதலான தீநாற்ற மயக்கப்பொருள்களைக் குழையக் குழைய மெல்லுதலாலும், புகைச் சுருட்டுப் பிடித்தலாலும், மூக்குத்தூள் செலுத்துதலாலும், இன்னும் இவைபோன்ற அருவருப்பான செயல்களைச் செய்தலாலும், மலக்குடலைத் தூப்புரவாக வைத்துக் கொள்ளாமையாலும் பார்ப்பனர் சைவரில் எத்தனையோ பெயர் முடைநாற்றம் உடையவர்களா யிருக்கின்றார்கள்! இவர்கள் கிட்டவரின் இவர்களின் வாயிலிருந்தும் உடம்பிலிருந்தும்வரும் முடைநாற்றம்பொறுக்கக்கூடியதாயில்லை. அதுவேயுமன்றி, இவர்கள் நோய்கொண்டும் புண்கொண்டும் புழுத்துக் கிடக்கையிலாவது இவர்கள் பிறப்பளவில் தம்மை உயர்ந்த சாதியாராகப் பேசிக்கொண்டது பெரும் பிழையென உணரக் கடவராக! விலக்கப்பட்ட சாதியார் பெரும்பாலும் நோயின்றி வலியயாக்கை யுடையவர்களாய் எல்லார்க்கும் பயன்படுவாராய் நீண்டகாலம் உயிர்வாழ்தலையும், தம்மை உயர்ந்த சாதியாராகக் கருதிக்கொள்ளும் பார்ப்பனர் சைவர் முதலான ஏனை வகுப்பினரிற் பெரும்பாலார் எலும்புருக்கி ஈளை யானைக்கால் பித்தபாண்டு கொறுக்குப்புண் முதலான கொடுநோய்கொண்டு வலிவிழந்த வுடலினராய் எவர்க்கும் பயன்படாராய் விரைந்து மாய்தலையும் ஒப்பிட்டுக் காணுங்காற், பிறப்பளவிற் பார்ப்பினும் விலக்கப்பட்ட வகுப்பாரே ஏனைப் பார்ப்பனர் சைவர் முதலாயினாரை விடத் தூயயாக்கை யுடையராயிருத்தல் புலனாகா நிற்கின்றது. இவ் வியல்புகளையெல்லாம் ஆராய்ந்துபாராமல், உயர்ந்த அம் மக்களைத் தீண்டத்தகாத முடைநாற்ற முடையரென்பது எவ்வளவு பேதைமை! அதுகிடக்க.

இனி, அம் மறுப்புரைகாரர் தீண்டாதவரைக் கோயிலினுள் விடலாகா தென்பதற்குத், திருநாளைப் போவாரென்னும் நந்தனார் வரலாற்றினை ஏன் மேற்கொள்ளலாகாதென்று எம்மை

வினவுகின்றார். மறுப்புரைகாரரைப் போலவே சாதிவெறி பிடித்த கோயிற் குருக்கண்மார் அந்நாளிலும் இருந்தமையின், நந்தனாரைக் கோயிலினுள் விடாதே தடுத்தனர். எல்லாம்வல்ல இறைவனே, அக் குருக்கண்மார் இழிந்தாராதலும் நந்தனார் உயர்ந்தாராதலுந் தேற்றுதற் பொருட்டு, நந்தனாரைத் தீயிற் குளிப்பித்துக் கோயிலினுட் புகுவித்தான். தீயிற் குளித்தும் பழுதுபடாத தெய்வயாக்கையுடைய நந்தனார் பெருமைக்குந், தீயிற்படிற் படுசாம்பராய் வெந்தொழியுங் கொழுத்த வுடலினை யுடைய அக் குருக்கண்மார் சிறுமைக்கும் உள்ளவேற்றுமை இதனால் நன்குபுலனாகின்றதன்றோ? குருக்கண்மார் நந்தனாரைக் கோயிலினுள் விடாது தடுத்தாற்போல, இறைவனும் அவரைத் தடுத்தனனா? இல்லையே; எப்படியாவது அவரை அதனுட் புகுவித்தற்கன்றோ வழிசெய்தான். அங்ஙனம் இறைவன் அவற்குக் காட்டிய அருள்நிகழ்ச்சியினை மேற்கோளா யெடுத்துத், தீண்டாதவரெனச் சாதிக்குருக்கள் இழித்துப்பேசும் நன் மக்களைக் கோயிலினுள் விடுவதற்குப் பரிந்து பேசுவதே சான்றோர்க்குக் கடனாயிருக்க, அதற்கு மாறாய் அம்மறுப்புரைகாரர் தம்போற் சாதிவெறி பிடித்த அச்குருக்கண்மார் அவரிடத்துக் காட்டிய மருள்நிகழ்ச்சியினை மேற்கோளாயெடுக்க வேண்டுமெனக் கரைந்தார். என்னே இவர்தந் தீவினை யிருந்தவாறு!

இவரைப் போலவே, மற்றை மக்களை இழிந்தவராகக் கருதி, அவர் கூட்டத்திற் சென்று வந்த தமக்குத் தீட்டுண்டாயிற்றெனக் கருதிய நமிநந்தியடிகள் என்னும் பார்ப்பன அடியார்க்குச், சிவபிரான் அவர்கொண்ட அக் கருத்துப் பழுதாதல் காட்டி நல்லறிவு கொளுத்திய வரலாற்றினைப் பெரிய புராணத்தின்கட் பார்த்திருந்தனராயின், அம் மறுப்புரைகாரர் இவ்வாறெல்லாஞ் சாதிவெறி கொண்டு அலறார். அதுவும் பாராத அவர்தந் தீவினைக்கு யாம் இரங்குதலே யன்றி வேறு என்செய்வம்!

அப்பர் முதலான சிலரின் துறவு

இனிப், பௌத்த சமண்மதங்கள் தமிழ்நாட்டிற் புகுந்து வைகிய பின்னர்த் தான், மனைவி மக்களைத் துறந்துபோய் ஐயம் ஏற்றுண்டு பிழைக்கும் புறத்துறவு இந்நாட்டினுள்ள சிலரால் மேற்கொள்ளப் படுவதாயிற்று என்றேம். மற்று, அம் மறுப்புரைகாரரோ, அப்பர் மாணிக்கவாசகர் பட்டினத்தார் கொண்ட துறவு, வேதத்தைச் சார்ந்த மிருதிநூல் வழியதே யன்றிப், பௌத்த சமண் வழிபதன்று என்று ஏதொருசான்றுங் காட்டாது கூறினர். இருக்கு எசுர் முதலான வேதகாலத்துப் பழக்க வழக்கங்களும், அவ்வேதங்கட்குப் பன்னூறுண்டு பிற்பட்டு வந்த மிருதிநூற்கால பழக்க வழக்கங்களும் வேறு வேறு பிருத்தலை மறுப்புரைகாரர் சிறிதும் ஆராய்ந்துணர்ந்தவர் அல்லரென்பது, அவர் உரைக்கும் இப்போலி மறுப்புரையால் நன்கு புலனுகின்றது. இந்நூல் இன்னகாலத்தெழுந்தது, அக் காலத்துநிலை இன்னது, அக் காலஇயல்புக்கும் அக் காலத்தில் உண்டான நூலியல்புக்கும் உள்ள ஒற்றுமை வேற்றுமை யின்னவையென்று உணரும் வரலாற்றுநூ லுணர்ச்சி (historical knowledge) மறுப்புரைகாரர் சிறிதும் உடையரல்லாமையால், வேதத்தோடு இயைபில்லாத மிருதியை அதனோடு இயைபு படுத்தித் துணிபுரை கிளந்தார். அறியாமைக்கு உள்ள துணிபு தான் என்னே! இருக்குவேதத்தில் நுவலப்படும் முனிவரெல்லாரும் மனைவி மக்கள் முதலானுருடன் செல்வவளத்தோடிருந்து இனிதுவாழும் மனைவாழ்க்கையினையே தாம் வழிபடு கடவுளர்பால் வேண்டக்கண்ட தல்லால், அவருள் ஒருவராயினும் அன்னுரைத் துறந்துறையும் வாழ்க்கையினை வேண்டக் காணேம். மற்றப், பிற்காலத்தெழுந்த மிருதிநூல்களோ, துறவு மனைவி மக்களொடு கானகத்திருந்து மேற்கொள்ளப்படும் ‘வானப்பிரத்த’மும், அவரை அறத்துறந்து ஐயம் ஏற்றுண்டு

திரியுஞ் 'சந்நியாச'மும் என இருவகைப்படுமென் றுரைக்கின்றன. பிற் கூறப்படுஞ் சந்நியாசம் வேதநூல்களிற் சொல்லப்பட்டிருந்தால், அதனை மறுப்புரைகாரர் எடுத்துக்காட்டுதலன்றோ செயல்வேண்டும்? அவ்வாறு காட்டுதற்கு அங்கு ஏதும் இடம் இன்மையின் அதனை வாளா கூறி யொழிந்தார். சான்றேதுங் காட்டாத இவரது போலி மறுப்புரை கொண்டே, மிருதிகாலத்துக்கு முன்னிருந்த முனிவரர்க்கு, மனைவி மக்களை அறத்துறந்து செல்லும் புறத்துறவு உடம்பாடாகாமை பெறும். பௌத்த சமண்மதங்கள் தோன்றுதற்குமுன் இத்தகைய புறத்துறவினை எவரும் மேற்கொண்டில ரென்பது கருத்திற் பதிக்கற்பாற்று. வடமொழியில் மிகச் சிறந்த முனிவரான யாக்கியவற்கியருங் 'காத்தியாயினி,' 'மைத்திரேயி' என்னும் மனைவியர் இருவரை மணந்து, அவரோடொருங்கிருந்து துறவு நடாத்தினமை மறுப்புரைகாரர் அறியாமை இரங்கற்பாலதாகும். தமிழ்நாட்டின் கண்ணே தொல்லாசிரியரான தொல்காப்பியனாரும் மனைவிமக்களோ டிருந்து தவம்புரியுந் துறவு வாழ்க்கையினையே விதந்து அருளிச்செய்தமையினையும் முன்னரே விளக்கிப்போந்தாம்.

இனி, ''விடல்வேண்டும் வேண்டிய வெல்லாம் ஒருங்கு'' என்னுந் திருக்குறளைத் தமது போலிக்கொள்கைக்கு ஒரு துணையாக எடுத்துக்காட்டிய அம் மறுப்புரைகாரர், ஆசிரியர் திருவள்ளுவர் தம் மனைவியாரோடிருந்து தவமியற்றிய உண்மை நிகழ்ச்சியினை மறந்துவிட்ட தென்னையோ? காதலிற் சிறந்த இல்லாளைத் துறந்துறைதலே 'துறவு' என்பது அவர்தங் கருத்தாயின், தாம் அறிவுறுத்திய அறவுரைக்குத் தாமே மாறாக நடப்பரா? ஆதலால், ''விடல்வேண்டும் வேண்டியவெல்லாம்'' என்று அவர் அருளிச்செய்த திருக்குறட் கருத்து, மறுப்புரைகாரர் தாம் வேண்டியவாறு ஏற்றிக்கூறிய அப் புன்பொருள் பயப்பதன்று. பின்னை என்னையோ அதன் கருத்தெனிற்; கூறு

தும். 'அகலிகை' என்னுந் தம் மனைவியோடிருந்து தவம்புரிந்த கௌதம முனிவரைச் சுட்டி,

"ஐந்தவித்தான் ஆற்றல் அகல்விசும்புளார் கோமான்
இந்திரனே சாலுங் கரி" என்று அவரருளிச்செய்த திருக்குறளால் ஆசிரியர் கருத்து இன்னதென்பது நன்கு புலனாகா நிற்கும். தன்வழி நில்லாது, தாம் செல்லும் வழியே தன்னை ஈர்த்துச்சென்று பழிபாவங்களுட் படுப்பிக்கும் ஐம்புல அவாக்களே ஒருவனுக்குத் தீதுபயந்து அவன்றன் பிறவிகளைப் பெருக்குவதாகும். துள்ளியோடும் புள்ளிமான் ஒன்றைக் கண்டு அதன் அழகை வியந்து இன்புறுவது குற்றமாகாது; அதனழகை வியந் தின்புற்ற அவ்வளவில் அமையாது அதனைக்கொன்று அதன் தசையை வதக்கித் தின்னவேண்டுமென் றெழும் அவாவே தீதுடைத்தாம். இங்ஙனமே ஒரு வறியவன் தனக்கு ஒரு நாட் கிடைத்த நல்லுணவைச் சுவைத்துண்டு இன்புற்றிருத்தல் குற்றமாகாது; அந் நல்லுணவைப்போலவே எந்நாளும் இன்சுவை யுணவு பெறவேண்டு மெனப் பேரவாக்கொண்டு, அதற்கேற்ற நன்முயற்சியு மின்றித், திருட்டுத்தொழிலால் அதனைப் பெற முயல்வதே தீதுடைத்தாம். இங்ஙனமே, தன் நிலையினையும் பிறர் நிலையினையும் மறந்து, எல்லா இன்பத்திற்கும் மேலான பேரின்பத்தைத் தரவல்லனான இறைவனையும் மறந்து, தன் உள்ளத்தான் வேட்கப்பட்ட பொருள் நுகர்ச்சியிலேயே ஒருவற்குக் கருத்து ஈடுபட்டு நிற்குமாயின், அஃது அவற்கும் பிறர்க்குந் தீது பயப்பதாகவே முடியும். அவ்வாறின்றித், தான் நுகரும் பொருள்நுகர்ச்சி யெல்லாந் தன்னையும் பிறரையும் இன்பத்தில் வளரச்செய்து, இறைவன் திருவடிப் பேரின்பத்தில் உய்க்கும் வழியேயாம் என்னும் உணர்ச்சிவலியுடையானுக்கு, ஐம்புல நுகர்ச்சி நன்மை பயப்பதேயன்றித் தீமை பயவாது. ஐம்புல நுகர்ச்சிகளும் அவைதமக் குரிய பொருள்களுந் தீமையே தருவனவாயின் அவற்றை இறைவன் நமக்குப்

படைத்துக் கொடானன்றோ? உழவுதொழில் செய்யும் ஒருவன் தன் மகனுக்கு ஓர் அரிவாளைக் கொடுப்பது, அதனை அவன் நெற்றாள் அரிதற்குப் பயன்படுத்துவானென்னுங் கருத்துப்பற்றியே யன்றி, அதுகொண்டு அவன் மக்கள் பலரையுங் கடைசியிற் றன்னையும் வெட்டி வீழ்த்திவிட வேண்டுமென்னுங் கருத்துப்பற்றியன்றே. அதுபோலவே, ஐம்புல நுகர்ச்சிகளை இறைவன் நமக்குத் தந்ததும், அவற்றை நாம் நல்வழியில் துய்த்தல்வேண்டு மென்னுங் கருத்துப்பற்றியே யன்றி, அவற்றைத் துய்த்தலாகாது, அல்லது அவற்றைத் தீயவழியிற் செலுத்துதல் வேண்டுமென்னுங் கருத்துப்பற்றியன்று. இவ்வுண்மையினையே தெய்வத் திருமூலரும்,

"ஐந்தும் அடக்கு அடக்கென்பர் அறிவிலார்
ஐந்தும் அடக்கும் அமரரும் அங்கில்லை
ஐந்தும் அடக்கில் அசேதனமா மென்றிட்டு
ஐந்தும் அடக்கா அறிவறிந் தேனே" என்றருளிச் செய்தார். ஆகவே, அகலியை மணந்து அவளோடு இன்பத் துய்த்தபடியாகவே தவவொழுக்கத்தில் உறைத்துநின்ற கௌதமமுனிவரை "ஐந்தவித்தான்" என்று ஆசிரியர்திருவள்ளுவர் உயர்த்து மொழிந்தது, அம் முனிவர் ஐம்புலநுகர்ச்சி வழியே தன்னுள்ளத்தைச் செல்லவிடாது, தன் வழியே அவற்றின் நுகர்ச்சியை அமைத்துவைத்த ஆற்றல்பற்றியேயா மென்பதனை அம் மறுப்புரைகாரர் இனியேனுந் தெளிந்துகொள்ளக் கடவராக!

இனித், திருநாவுக்கரசுகள் தமதிளமைக்காலத்திற் சமண் நூல்களைக் கற்றுஞ் சமண் முனிவர்களொடு பழகியும் அவர் கைக்கொண்ட துறவொழுக்கமே சிறந்ததெனக் கருதியன்றோ, சிவநேயத்திற் சிறந்த தம் தமக்கையார் திலகவதியாரையும் ஏனைத் தமது இல்லத்தொடர்பினையும் விட்டுச் சென்று, பாழ்ங் கொள்கை (நாத்திகம்) பேசுஞ் சமண்மதம் புகுந்து தம் வாழ்நாளிற் பெரும்பகுதியை வறிதாக்கினர்? இதனை, அரசுகளே

தாம் அருளிச்செய்த "ஈன்றாளுமாய் எனக் கெந்தையுமாய்" என்னுந் திருப்பாதிரிப்புலியூர்த் திருப்பதிகத்தில்,

"திருந்தா அமணர்தந் தீநெறிப்பட்டுத் திகைத்துமுத்தி
தருந்தாளிணைக்கே சரணம் புகுந்தேன் வரைஎடுத்த
பொருந்தா அரக்கன் உடல்நெரித்தாய் பாதிரிப்புலியூர்
இருந்தாய்அடியேன் இனிப்பிறவாமல்வந் தேன்றுகொள்
ளே" என்னும் இறுதிச் செய்யுளிற் குறிப்பிட் டிருத்தல்

காண்க. அரசுகள் தமது முதுமைக்காலத்தே மீண்டுஞ் சைவ சமயம் புகுந்து சிவபிரான் திருவடிக்கு ஆளானபின்னர், இளமைக்காலத்தே தாம் துறவு புகுந்தது பிசகென்றும், சைவசமயச்சான்றோர் இறைவன் திருவுளப்பாங்கறிந்து வகுத்தபடியே மனைவியோடிருந்து இன்பந் துய்த்துக்கொண்டே தவவொழுக்கத்தில் நிற்றலே சிறந்ததென்றும் உணர்ந்தன்றோ, "வென்றிலேன் புலன்களைந்தும்" என்னும் 'பொதுத்' திருப்பதிகத்தின்கண்,

"விளைவறி விலாமையாலே வேதனைக் குழியில்ஆழ்ந்து
களைகணும் இல்லேன் எந்தாய், காமரங் கற்றுமில்லேன்,
தளையவிழ் கோதைநல்லார் தங்களோடு இன்பம்எய்த
இளையனும் அல்லேன் எந்தாய்,என்செய்வான் தோன்றி
னேனே" என்று அருளிச்செய்தார். இவ்வாறாக, அப்

பர் முதலில் மேற்கொண்ட துறவு சமண்மத வழித்தாதல் தெள்ளிதிற் புலப்படுவதாகவும், அஃது அவ்வழித் தன்றென்றுரைத்த அம் மறுப்புரைகாரருரை பெரும் புளுகுரையாதல் தேர்ந்துகொள்க.

இனி, மாணிக்கவாசகரோ அப்பரைப்போற் சமண்சமயமாதல் பௌத்தசமயமாதல் சிறந்ததெனக்கொண்டு அவ்விரண்டில் ஒன்றிற் றுறவு புகுந்தவ ரல்லர். அவர் தெய்வம் ஒன்று உண்டு எனத் துணிந்த காலத்தில், ஒன்றினொன்று மாறுபட்ட பல சமயக்கொள்கைகளால் உள்ளங்கலங்கி, ஒன்றிலுந் துணிவு

பிறவாது நின்றார்; அப்போது சடுதியில் இறைவனே குருவடிவிற்போந்து அவரைத் தன்வயப்படுத்திக்கொண்டான். இஃது, அவரே அருளிச்செய்த போற்றித் திருவகவலில்,

"தெய்வம் என்பதோர் சித்தமுண்டாகி
முனிவிலாததோர் பொருளது கருதலும்
ஆறுகோடி மாயாசத்திகள்
வேறு வேறுதம் மாயைகள் தொடங்கின;
ஆத்தமானார் அயலவர் கூடி
நாத்திகம் பேசி நாத்தழும் பேறினர்;
சுற்றமென்னுந் தொல்பசுக் குழாங்கள்
பற்றி யழைத்துப் பதறினர் பெருகவும்,
விரதமே பரமாக வேதியருஞ்
சரதமாகவே சாத்திரங் காட்டினர்;
சமயவாதிகள் தத்தம் மதங்களில்
அமைவதாக அரற்றி மலைந்தனர்;
மிண்டிய மாயாவாதம் என்னுஞ்
சண்டமாருதஞ் சுழித்தடித்து ஆஅர்த்து
உலோகாயத மெனும் ஒண்டிறற் பாம்பின்
கலாபேதத்த கடுவிடம் எய்தி
அதிற்பெரு மாயை எனைப்பல சூழவும்,
* * * *
மற்றோர் தெய்வங் கனவிலும் நினையாது
அருபரத் தொருவன் அவனியில் வந்து
குருபரனாகி யருளிய பெருமையைச்
சிறுமையென் றிகழாதே" எனக் கூறுமாற்றால் தெற்றென

விளங்கா நிற்கும். இறைவனால் அங்ஙனம் ஆட்கொள்ளப் பெற்ற பின்னுஞ், சிவபிரான் திருவடிக்கண் மெய்யன்புடையரான அவர்தம் மனைவியாரும் புதல்வியும் அவர் தம்முடனேயே யிருக்கப்பெற்றார் என்னும் உண்மையினை எமது மாணிக்க

வாசகர் வரலாறுங் காலமும் என்னும் நூலில் நன்குவிளக்கி யிருக்கின்றேம். எனவே, மாணிக்கவாசகர் தம் அருமை மனைவியாரையும் மகளாரையும் விட்டுத் துறவு புகுந்தவரல்ல ரென்பது நன்கு பெறப்படுதலால், அம் மறுப்புரைகாரர் அவரை மிருதிவழித்தான துறவு புகுந்தவர் என்றுரைத்தது பொருந்தாப் பொய்புரையாதல் கண்டுகொள்க.

இனிப், பட்டினத்தடிகள் புகுந்ததுறவு பண்டைச் சைவ சமயச் சான்றோர்க்கு உடம்பாடாகாததொன் றென்பதும், அதனை அவரே பின்னருணர்ந்து அகத்துறவினையே மேலதாய்க் கூறினரென்பதும் முன்னரே விளக்கிப் போந்தாம். இவ்வளவில் அம் மறுப்புரைகாரர் நிகழ்த்திய தடைகள் அவ்வளவுக்கும் விடைகள் தரப்பட்டன. இதுகிடக்க.

பின்னுரை

மேலெழுதிய எம்முடைய விடைகளை, அம் மறுப்புரைகாரர் நிகழ்த்திய தடைகளோடு உடன்வைத்து நடுநின்று காண வல்ல மெய்யறிவினர்க்கு, எமதுரையின் மெய்ம்மையும் அவருரையின் பொய்ம்மையுந் தாமே புலனும். அவர் தாமும் நடுவுநின்று நோக்குவராயின் எமதுரையே மெய்யாதல் காண்பர். ஆனல், தமதுரைப் பிழையைத் தாம் ஒப்புக்கொண்டால் உலகந் தம்மைப் பாராட்டாதெனக் கருதிச், சென்ற ஐப்பசி கசு-இலும் உசு-இலும் வெளிவந்த ‘சிவநேசன்’ இதழில், எமதுரையை ‘வெற்றுரை’யெனப் பழித்து உள்ளீடழிந்த பதர் மொழிகளையே நிறைத்திருக்கின்ருர். அவர் நிகழ்த்திய தடைகளெல்லாவற்றிற்கும் விடைகள் எமது ஞானசாகர இதழில் யாம் முறையாக எழுதி வருதலையும் பாராது, ‘சித்தாந்த’ இதழிற் பலரும் எழுதுங் கட்டுரைகட்கிடையே முழுதும் வெளியிடுவியாமல் ஒரு சிறிதே வெளியிடுவித்த எமது விடையுரை

யின் முதற்பகுதியை மட்டும் பார்த்துவிட்டுத், தாம் நிகழ்த்திய தடைகள் எல்லாவற்றிற்கும் யாம் விடையெழுதிற்றிலேமென ஆராயாது கூறி மகிழ்ந்தார். இனி, அவர் மீண்டுங் கூறிய தடைகட்கு விடைகளைச் சுருக்கிக்கூறி அவ்வளவில் இதனை முடிப்பாம்.

காதலன்பு கொண்டார்க்கு அக் காதலன்பின் வழியே மனஞ் செல்லுமென்ற எமதுரையை மறுப்பான் புகுந்த அம் மறுப்புரைகாரர், விரும்பத்தக்க தொன்றனை மனமானது முதலிற் பற்றிய பின்னரேதான் காதல் நிகழும், அதன்பிற் காதல் சென்ற வழியே மனஞ் செல்லுமென ஒன்றனையொன்று பற்றுதல் என்னுங் குற்றம் (அந்யோந்யாசிரயதோஷம்) பட மொழிந்தார்; என்னை? மனத்தின்பிற் காதலுங், காதலின்பின் மனமுஞ் செல்லுமென்றல் அக் குற்றமுடையதாகலி னென்பது. மனம் முன்னரொரு பொருளைப் பற்றினாலன்றி உணர்வு உண்டாகாமை யுண்மையேயாகலின், மற்று அக்குற்றம்படாமை யுரைக்குமாறு யாங்ஙனமெனிற், காட்டுதும். மெய் வாய் கண் மூக்குச் செவி யென்னும் ஐம்பொறிகளின் வாயிலானன்றி மனம் புறத்தே ஒரு பொருளைப் பற்றாது; ஆகவே, அப் பொறியுணர்வுகளைப்பற்றி நின்று மனம் ஒருபொருளைப்பற்றுகின்றுழி, அஃது அப் பொறியுணர்வி னளவாயே நிற்குமல்லது, அவற்றின் வேறாய் நின்று தான்கண்ட பொருட்குணங்களை ஆராயாது; இதுகுறித்தே, உற்றறிதலாகிய ஓரறிவுமுதல், சுவை ஒளி ஓசை நாற்றம் ஈறாக ஐந்தறிவு உடைய சிற்றுயிர்கட்கு ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் மனவுணர்வு கூறிற்றிலர். ஏனை மக்களாவார், அவ் வைந்தறிவுகளோடு 'இஃது இதனை ஒப்பது, இஃது இதனின் வேறுவது, இது நல்லது, இது தீயது' என ஆராய்ந்தறியு மறிவும் உடன் உடையராகலின் அவரைச்சுட்டி "மக்கடாமே யாறறி வுயிரே" என்று அவர் அருளிச்செய்தார். அற்றேல் "ஐம்பொறியை ஆண்டு அங்கு அரசாய் உளம்நிற்ப"

என்று ஆசிரியர் மெய்கண்டதேவர் கூறியது, ஆசிரியர் தொல்காப்பியனு ருரையொடு மாறுகொள்ளாதோ வெனிற், கொள்ளாது; பொறியுணர்வின் வேருய் நில்லாது, பொறி யுணர்வினளவாயே நிற்பது மனத்தின் பொதுவியல்பு ஆகும்; மற்றுப், பொறிகளின் வாயிலாய்அறிந்த பொருட்பண்புகளைத் தான் தனிநின்று ஆராயுமாயின் அதுதான் மனத்திற்குச் சிறப் பியல்பு ஆகும்; மக்களல்லாத சிற்றுயிர்களில் மனவுணர்வு தனித்துநில்லாது பொறிகளினளவாயே நிற்றலின் அவை மன வுணர்வு இல்லாதனவென்று கொள்ளப்பட்டன; மற்று, மக்க ளில் அதுபொறியுணர்வுகளின் வேருயும்நின்று ஆராய்ந்தறியுஞ் சிறப்பியல்பும் உடைமைபற்றி, அவர் மனவுணர்வும் உடை யரெனப்பட்டார். ஆகவே, சிறப்பியல்பு காட்டாமற் பொறி யளவாய்நிற்கும் மனவுணர்வைச் சிற்றுயிர்கட்குத் தொல்காப் பியனர் கூருமை பெரிதும் பொருத்தமாவதேயாம். என்ரு லும், மனத்தின் சேர்க்கையின்றிப் பொறியுணர்வுகள் நிகழா மையின், மக்கட்கும் ஏனைச்சிற்றுயிர்கட்கும் மனவுணர்வு உண்டென்பது தேற்றமேயாம். இவ்வாறு மனத்தினியல்பைக் காணவல்லார்க்குத், தொல்காப்பியனுருரையும் மெய்கண்ட தேவ ருரையுந் தம்முள் முரணுமை எளிதின் விளங்கும். அதுநிற்க.

பொறியுணர்வுகளோடொன்ருய் நிற்கும் மனத்தின்வழிச் சென்று கண்டகண்ட பொருள்களை யெல்லாம் விழையும் இயற்கையதே காமவிருப்பம்; அங்ஙனங் கண்டவற்றிலெல் லாம் அவாச்செல்லாது மனத்தின் பொதுவியல்பையடக்கி, மிகச் சிறந்ததொரு பொருளிடத்தேமட்டும் நினைவு அழுந்தி அன்பு மீதூரப்பெறுவதே காதல்விருப்பமாகும். எனவே, புல னுணர்வுகளின்பாற் பொதுமையின் நிற்கும் மனத்தின்வழிச் செல்வது உயிரின் காமவிருப்பமேயா மென்பதும், அங்ஙனம் வரைதுறையின்றி ஓடற்பாலதாகிய உயிரின் விருப்பத்தைத்

தடைசெய்து விழுமியதொரு பொருளினிடத்தே மட்டும் உறைத்துநிற்குமாறு செய்வதே காதல் விருப்பமாமென்பதும் இனிது பெறப்படுதலிற், காதல் மனத்தின்வழியதன்றென்னும் எமதுரையே பொருத்தமாதல் கண்டுகொள்க. காதற்றோற்றத் திற்குப் பொறியுணர்வாய்நிற்கும் மனம் வாயிலாதல்கொண்டு, காதலே அம்மனத்தின்வயமாய் அடக்குதலினும் அறிவின்மை யாவது பிறிதில்லை; விறகிலிருந்து தோன்றுந் தீ அவ் விறகின் வலிக்கு அடங்கியதென்பா ருரையோடு ஒன்றாகவைத்து அம் மறுப்புரைகாரருரை நகையாடி விடுக்கற்பாலதாமென்றொழிக.

இனிப், பண்டைக்காலத்துத் தண்டமிழ்ச்சான்றோரெல் லாரும் இன்பத்துக்கே முதன்மைதந்தியற்றிய பொய்யாச் செந் தமிழ்ச் செய்யுள்வழக்கின் மிகுதியை யாம் எடுத்துக்காட்டி யிருக்கப், பொய்ந்நூல்களாகிய புராணங்களின் விரிவையும் மெய்ந்நூலாகிய சிவஞானபோதத்தின் சுருக்கத்தையும் எம துரைக்கு உவமையாக எடுத்துக்காட்டி எம்மை இகழ்கின்றார். பண்டைச் செந்தமிழ்நூல்கள் வடமொழிப்புராணங்களைப் போற் பொய்ந்நூல்களாயிருப்பினன்றோ, அவற்றை அவர் அவற்றிற்கு உவமையாக எடுத்துக்காட்டலாம். பொய்ப் பொருள் ஒன்றுமேவிரவாத முழுமணித்தொகுதியாகிய பண் டைச் செந்தமிழ் இலக்கியங்களைப், புராணப்பொய்க்குப்பை களோடு ஒப்புமைப்படுத்திய அம்மறுப்புரைகாரரின் பொய் யறிவின் பெற்றிமைக்கு அறிவுடையார் இரங்குதலே செயற் பாலார். பொய்யறிவினர்க்கு மெய்யும் பொய்யாகக் காணப் படு மென்பதற்கு அம் மறுப்புரைகாரர் ஓரிலக்கியமாதல் காண்மின்!

இனித், தொல்காப்பியநூல் தனக்குமுற்பட்ட இலக்கிய நூல்களின் அமைதியைப் பார்த்துச் செய்யப்பட்டதொரு பழையநூலாகலின், தொல்காப்பியத்தில் "இன்பமும் பொரு ளும் அறனும்" என்றுவைத்துச் சொல்லப்பட்டமுறை, ஆசிரி

யர் தொல்காப்பியனார்க்கும் முற்பட்ட தனிச்செந்தமிழ்ச்சான்றோர் கொண்ட முறையேயாகும். ஆகவே, தொல்காப்பியனார் கொண்ட முறையே, செந்தமிழ்ச்சான்றோர் வழிபேணும் எம்மனோர் பேணுதற்குரித்தாவது. தொல்காப்பியனார்க்குப் பின்வந்த நூல்களில் ஆரியமொழிக் கலப்பும் பௌத்த சமண் கோட் கலப்புங் காணப்படுதலின், அவை யெல்லாந் தொல்காப்பியம்போல் எமக்குத் தலைசிறந்த மேற்கோள்கள் ஆகா; தொல்காப்பியத்தொடு மாறுகொளா இடங்களில் மட்டுமே ஏனைப் பின்னூல்களில் வந்தவை எம்மாற் றழுவற்பாலன; மற்றுத், தொல்காப்பியத்தொடு மாறுபடு மிடங்களிலெல்லாந், தொல்காப்பியமே தழுவற்பாலதன்றி ஏனைய அல்லவென்று துணிக; என்னை? தொல்காப்பித்தோடு எதிர்நிற்கவல்லது ஏதுமேயில்லையாகலின். தெய்வத்திருவள்ளுவருந் தொல்காப்பியத்தொடு மாறுபடாமைப்பொருட்டன்றோ, தமக்கும் பிறர்க்கும் இன்பத்தைத்தரும் இல்லறத்தை முன்வைத்து, அவ்வில்லறத்தோடொத்த துறவறத்தை அதன்பின் வைத்ததூஉம், நூலிறுதியினுங் காதலின்பத்தையே மிகுத்துக்கூறியதூஉம் என்க. ‘இன்பம் பொருள் அறம்’ என்னும் முறையைத் தொல்காப்பியத்தினின்றும் யாம் எடுத்துக்காட்டியிருக்க, ஒருநூலிலிருந்தாயினும் யாம் அம்முறையை எடுத்துக்காட்டவில்லையென்ற அம்மறுப்புரைகாரர் பொய்ந்நாவினை அறக்கடவுளே ஒறுக்கற்பாலதென்க.

இனி, அம்மறுப்புரைகாரர் அறத்தை முன்வைத்துச் சொல்லுந் தேவாரதிருவாசகச் செந்தமிழ்மாமறைச் செய்யுட்கள் சிலவற்றை எடுத்துக்காட்டி, அவ்வருள்நூல்களில் அறமே முன்வைத்துரைக்கப் பட்டமையின் அதுவே முதன்மையுடைத்தென்றார். அற்றேல், ‘தேவாரதிருவாசகங்கள் தோன்றுதற்குப் பல்லாயிர ஆண்டுகட்குமுன்னே தோன்றி அறிதியில் தமிழின் உறுதிப்பொருட்பரப்பெல்லாம் ஒருங்குகண்ட

'தொல்காப்பியம்' அருள்நூலன்றோ? தொல்காப்பியத்தில் 'இன்பமே' முதல்வைத்து மொழியப்பட் டிருத்தலானும், மக்கள் இம்மையிற் றுய்ப்பதும், மறுமையிற் சிவபிரான்திருவருளிற் கலந்து துய்ப்பதும் இன்பமேயன்றி 'அறம்'அன்று ஆகலானும், 'அறம்'எனப்படுவதும் ஏனையுயிர்க்குந் தன்னுயிர்க்கும் இன்பத்தைச் செய்யுஞ் செயலேயாகலானும், 'பொருள்'எனப்படுவதும் அங்ஙனமே பிறவுயிர்க்குந் தன்னுயிர்க்கும் இன்பத்தைச் செய்வதற்குக் கருவியேயாகலானும், அவ்வாற்றால் அறமும் பொருளுங்கூட இன்பத்துள் அடங்குதலானும், தொல்லாசிரியரான தொல்காப்பியனார் இன்பத்துக்கு முதன்மை தந்து அதனை முதற்கண் நிறுத்தினமையே சாலப் பொருந்துவதாமென்க. பௌத்த சமண் கொள்கைகள் மிகப்பரவி, அவ்வாற்றால் அறத்தை முன்வைத்துரைக்குமுறை மிக்குவழங்கிய காலங்களில் திருவாசக தேவாரங்கள் தோன்றினவாகலின், அவற்றுள்ளும் அம்முறை புகலாயிற்றென் றறிந்துகொள்க. அறஞ்செய்தலாற் பிறர்க்குந்தமக்கும் இன்பம்விளைதலை அறிய வல்லவர் மக்களேயன்றி ஏனைச்சிற்றுயிர்கள்அல்ல. சிற்றுயிர்களெல்லாந் தம்மளவில் இன்பம் நுகர்வன; மக்களோ பிறர்க்கும் நன்றாற்றிப் பெரிதும் இன்பம்எய்துவர். இங்ஙனம் எய்தும் இன்பம் மக்கட்கே சிறந்தமையின், அதுவே முதன்மையுடைத்தென்பது. இதுபற்றியன்றே தெய்வத்திருவள்ளுவரும் "அறத்தான் வருவதே இன்பம்" என்றருளிச்செய்தார். இப்பெற்றித்தாகிய இன்பத்தைவிட்டு 'அறம்' என்பது தனி நில்லாமையின், அஃது இன்பத்திற்குப்பின்னுவதேயன்றி முன்னும் முதன்மையுடைத்தன்றென உணர்ந்துகொள்க.

இனிப், பௌத்த சமண் கோட்பாடுகள் இங்கே மிகவும் பரவி, அறம் அல்லாதவைகள் அறம்எனக் கொள்ளப்பட்டமையின், இன்பத்தின்வழித்தாகிய அறம் இன்னதெனவுணர்த்துதற்குத் திருவள்ளுவர் அறத்தை முன்னெடுத்து, அச்சொல்

லால் தனக்கும்பிறர்க்கும் இன்பத்தை விளைத்தற்கேதுவாகிய 'இல்லறத்'தை முதற்கண்நிறுத்தி வலியுறுத்தார். மற்று, அம் மறுப்புரைகாரரோ, தொல்காப்பியனர் காலத்து மக்கட்கு அறவுணர்ச்சியின்றி, இன்பவுணர்ச்சியே மிக்கிருந்தமையின் அவர் அதனை முதலிற் கூறினரென்று ஏன் கூறுதலாகாதென்று வினவுகின்றார். சான்றில்லாமல் ஒன்றைத் தானுகவேபடைத்து மொழிதல், பொய்கூறுவார்க்கன்றி மெய்ம்மையுடையார்க்கு ஏலாது. மேலும், இன்பவுணர்ச்சியே தலைக்கொண்ட தொல் காப்பியனர் காலத்து நன்மக்கட்கு, இன்பத்தைச்செய்யும் அற வொழுக்கமே உளதாகுமன்றித் துன்பத்தைச்செய்யும் மற வொழுக்கம் உளதாகாதென்று அம்மறப்புரைகாரர் அறியக் கடவராக!

இனித், திருவள்ளுவர் அருளிச்செய்த திருக்குறள் வே தத்தொடர்புடையதாகுமென்ற அம்மறுப்புரைகாரர், எந்த வேதத்தொடு தொடர்புடைய தென்பதனை விளக்கினரில்லை. இப்போது வேதம் எனவழங்கும் இருக்கு எசுர் சாமம் அதர் வம் என்பவற்றெடு தொடர்புடையதென்பது அவர் கருத் தாயின், அவ்வாரியநூல்களிலுள்ள பொருள்களையுந் திருக்குற ளினுள்ள பொருள்களையும் எடுத்துக்காட்டி அவ்விரண்டற்கும் உள்ள பொருளொற்றுமையினை அவர் விளக்கியிருத்தல் வேண்டும்; அவ்வாறவர் செய்திலாமையின் அவர்கூற்று உள் ளீடில்லா வெறும்பதரேயாம். திருக்குறள், இருக்கு முதலான ஆரிய நூற்றொடர்பு உடையதன் றென்பதனை வேளாளர் நாக ரிகம் முதலான எம்முடைய நூல்களில் நன்கு விளக்கியிருக் கின்றேம்; ஆண்டதனைக் காண்க.

இனி, ஆரியத்திற்குக் குறைசொல்லலும், வேதாகமக் கருத்துக்கு வேறுன தனித்த ஒருநூலுண்டென்பதுந் தீவினை யாளர்செயல் என்றுகூறி அம்மறப்புரைகாரர் இகழ்ச்சிபுரை களை வாரியிறைத்துத், தமது தோல்வியைப் பிறிதொன்று

சொல்லி மறைக்கின்றார். இவர் வேதாகமம் எனக்கொண்டவை யாவை? இருக்கு எசுர் சாமம் அதர்வமென்றுங், காமிகங் காரணம் யோகஜம் சிந்தியமென்றும் வழங்கும் வடமொழி நூல்கள்தாமா? இந்நூல்களை வேதமென்றும் ஆகமமென்றும் வழங்கியவர்கள் யாவர்? அவர் காலம் யாது? அவ்வாரியநூல்களிற் சொல்லப்பட்ட பொருள்கள் யாவை? அவைகளைத் தழுவித் தமிழில் நூல்கள் இயற்றினர் யார்? அவர்களிருந்த காலம் என்னை? நான்கு வேதங்களும் ஒரே காலத்தனவா? வெவ்வேறு காலத்தனவா? இருபத்தெட்டாகமங்களும் அங்ஙனமே ஒருகாலத்தனவா? வெவ்வேறு காலத்தனவா? அருணந்திசிவாசாரியார் வேதநூல் என்றுஞ் சைவநூலென்றுங் குறிப்பிட்டவை மேற்சொன்ன ஆரியநூல்கள்தாம் என்பதற்குச் சான்றென்னை? அருணந்தியார் காலம் யாது? மறுப்புரைகாரர் கொண்ட ஆகமங்கள் அருணந்தியார் காலத்திற்குமுன் னிருந்தவையென்பதற்குச் சான்றென்னை? இருக்குமுதலிய வடநூல்களிற் பிரகிருதிக்குமேற்பட்ட பன்னிரண்டுதத்துவங்கள் கூறப்பட்டிருக்கின்றனவா? திருநீறும் உருத்திராக்கமுஞ் சிவபிரான் திருக்கோயில்களும் இருக்கு எசுர்முதலிய நூல்களிற் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றனவா? என்றற்றொடக்கத்து வினாக்களுக்கு விடையாக ஆராய்ந்து நிறுவற்பாலனவற்றை மெய்ச்சான்றுகளுடன் நிறுவினலன்றி, அம்மறுப்புரைகாரர் பொறாமையுஞ் செருக்குஞ் சினமுங்கொண்டு எமக்கு மாறாய் வடநூல்கட்கு ஏற்றஞ் சொல்லும்உரை, சிறுமகார் கலாம் விளைத்து ஏசும்உரையாகவே ஒதுக்கற்பாலதென்க. இருக்குமுதலான ஆரியநூல்களிற் கொலை குடி சூது வரையிறந்தகாமம் பொய்முதலான கொடுந்தீயொழுக்க உரைகளே நிரம்பியிருத்தலையுந், திருக்குறள்முதலான தெய்வச்செந்தமிழ் நூல்களில் அவற்றைமறுத்த நல்லொழுக்க அறிவுரைகளே நிரம்பியிருத்தலையும் அம்மறுப்புரைகாரர் ஆராய்ந்துகண்டனராயின்

இங்ஙனமெல்லாம் எம்மேற் சினங்கொண்டு கூவார். அவ் விருவகை நூல்கட்குமுள்ள வேறுபாடுகளை அந்நூல்களிற் கண்டறியமாட்டாத அவர், **மாணிக்கவாசகர் வரலாறுங்கா லமும்** என்னும் எமது நூலிலாயினுங் கண்டறிந்து தெளியக் கடவராக! மேற்சொன்ன ஆரியநூல்களி லுள்ள குறைகளை எடுத்துக்காட்டுதலுந், தமிழ்நூல்களிலுள்ள நலங்களை எடுத்து விரித்தலுங்குற்றமாகுமா? களிம்பேறிய செம்பைச் செம் பென்றுங், களிம்பில்லாச் சுடர்விரி பசும்பொன்னைப் பொன் னென்றுங் கூறுதல் குற்றமாகுமா? செங்கல்லைச் செங்கல்லென் றுஞ், செஞ்சுடர் எறிக்குஞ் செம்மணியைச் செம்மணியென் றுங் கூறுதல் குறையாகுமா? உயிரைமாய்க்கும் பாம்பின் நஞ் சை நஞ்சென்றும், உயிரைவளர்க்குந் தீம்பாலமிழ்தை அமிழ் தென்றும் மொழிதல் பழிப்பாகுமா? இவை தம்மையெல்லாம் ஆராய்ந்துபாராது, தீயநஞ்சையுந் தீம்பாலையும் ஒன்றாகப் பா ராட்டல் வேண்டுமென்பாரோடொத்துத், தீதுநிறைந்த ஆரிய நூல்களையும், நலன்நிறைந்த தமிழ்நூல்களையும் ஒருங்குபா ராட்டல் வேண்டுமென்னும் அம்மறுப்புரைகாரர், தாம் வேலை பார்க்கும் இடத்தில் தாம்பெறும் வெள்ளிக்காசுகளுக்கு மா றாக, ஓட்டுச்சல்லிகளைப்பெற்று மகிழ்ந்திருப்பரா? பகுத்தறி வில்லா இவருரை சிறுமகாரானும் எள்ளி நகைபாடற்பாலதா மென்றுணர்க. தீதுநிறைந்த ஆரியநூல்களின் குறைகளைத் தாம் எடுத்துக்காட்டினமேயன்றி, நலன்நிறைந்த பன்னிரண்டு பழைய ஆரிய உபநிடதமறைகளை அவ்வாறு செய்தனமா? அவ்வுபநிடதங்களை யாம் பாராட்டிப் பேசியிருத்தலை இவர் அறியாராயின், அவ்வறியாமைக்கு யாம் என்செய்வேம்என்க.

இனிக், காதலின்பத்தின் வழியானன்றி இல்லறம் இனிது நடவாமை,

"காதன் மடவாளுங் காதலனும் மாறின்றித்
தீதில் ஒருகருமஞ் செய்பவே" என்னும் ஆன்றோர் திரு

மொழியால் நன்குவிளங்காநிற்கவுந், திருவள்ளுவர் இல்லறவியலிற் காதலின்பங் கூறிற்றிலரென்று மறித்தும்மறித்தும் அரற்றுகின்றார் அம்மறுப்புரைகாரர்; "தெய்வந்தொழாஅள் கொழுநற் றொழுதெழுவா" ளாகிய மனைவிக்குக் காதலன்பு வாய்ப்பினன்றி, அவள் அவனை ஒருபொருட்டாக வையாளென்பதை அறியமாட்டாத அவர்க்கு அறிவுதெருட்டும் வாயி லில்லையென்றுவிடுக்க. தருக்கமுறையும் ஆராய்ச்சிமுறையும் நன்கறியமாட்டாத அம்மறப்புரைகாரர் நிகழ்த்தியதடைகள் அவ்வளவும் பிழைபாடுடையனவென்பது, தமிழ் ஆரியம் ஆங்கிலம் என்னும் மொழிநூல்களில் உண்மையாராய்ச்சி செய்தார்க்கு வெள்ளிடைமலைபோல் விளங்குமாதலின், மறுப்புரைகாரர் கண்டறிந்த தோல்வித்தானங்கள் அத்தனையும் அவர்க்கே உரிமையுடையனவென்பது பொள்ளெனப்புலனும்.

"அவமதிப்பும் ஆன்ற மதிப்பும் இரண்டும்
மிகைமக்களான் மதிக்கற் பால--நயமுணராக்
கைபறியா மாக்கள் இழிப்பும் எடுத்தேத்தும்
வையார் வடித்த நூலார்"

ஓம் சிவம்.

ஓம்

ஸ்ரீலஸ்ரீ சுவாமி வேதாசலம் என்னும்

ஆசிரியர் மறைமலையடிகளால்

இயற்றப்பட்ட தனிச் செந்தமிழ் ஆங்கில நூல்கள்	ரூ	அ
திருவொற்றிமுருகர் மும்மணிக்கோவையுரை, 360 பக்கம்	4	8
தமிழர் மதம், 372 பக்கம்	4	8
சாகுந்தலநாடகம் (2-ஆம்பதிப்பு) ஆராய்ச்சி, விளக்கவுரைக் குறிப்புகளுடன். 404 பக்கம்	4	8
சைவசித்தாந்த ஞானபோதம் (3-ஆம் பதி.)முதற்பாகம் 320பக்	3	8
தொலைவிலுணர்தல், 216 பக்கம்	3	8
கோகிலாம்பாள் கடிதங்கள் (2-ஆம் பதிப்பு), 308 பக்கம்	3	8
குமுதவல்லி, (2ஆம் பதி. 2-பாகமும் சேர்ந்தது), 290 பக்கம்	3	8
மக்கள் நூறாண்டுயிர்வாழ்க்கை, (2-ஆம் பதிப்பு, முதற் பாகம்), 232 பக்கம்	3	0
சாகுந்தல நாடகமும் உரையும் மட்டும், 220 பக்கம்	2	8
சாகுந்தலநாடக ஆராய்ச்சிமட்டும், 184 பக்கம்	2	8
பழந்தமிழ்க்கொள்கையே சைவசமயம், 160 பக்கம்	2	0
கடவுள்நிலைக்குமாறானகொள்கைகள் சைவம் ஆகா, 108 பக்	1	8
குமுதவல்லி. முதற்பாகம், 136 பக்கம்	1	8
சிந்தனைக்கட்டுரைகள் (3-ஆம் பதிப்பு). 152 பக்கம்	1	8
முற்கால பிற்காலத் தமிழ்ப்புலவோர், 150 பக்கம்	1	8
சிறுவர்க்கான செந்தமிழ். 140 பக்கம்	1	8
பட்டினப்பாலை ஆராய்ச்சியுரை (3-ஆம் பதி), 142 பக்கம்	1	8
முல்லைப்பாட்டு ஆராய்ச்சியுரை (4-ஆம் பதி), 110 பக்கம்	1	8
சாதிவேற்றுமையும் போலிச்சைவரும் (2ஆம்பதி), 108 பக்கம்	1	8
வேளாளர் நாகரிகம் (2-ஆம் பதிப்பு), 104 பக்கம்	1	8
சோமசுந்தரக் காஞ்சியாக்கம், (3-ஆம் பதிப்பு), 88 பக்கம்	1	4
பொருந்தும்உணவும் பொருந்தாஉணவும் (2-ஆம்பதி), 98 பக்	1	4
அம்பலவாணர் திருக்கூத்தின் உண்மை. 64 பக்கம்	1	0
தமிழ்நாட்டவரும் மேல் நாட்டவரும், 32 பக்கம்	0	8
சைவசமயத்தின் நெருக்கடியான நிலை,24 பக்கம்	0	6
தென்புலத்தார் யார்?, 24 பக்கம்,	0	6
"ஹிந்தி" பொது மொழியா? 24 பக்கம்	0	6
The Saiva Siddhanta Philosophy (English)	2	4
Ancient and Modern Tamil Poets (English)	1	8